

BLONDE FIERBINȚI

SUSAN JOHNSON

CAPITOLUL 1

Pe când stătea pe acoperişul cabanei sale şi privea lacul Bumtside, Lilly realiză că făcuse o greşeală aducându-l aici pe Brock. El privise apa cristalină şi pinii majestuoşi, vulturul cu aripi uriaşe care plana pe cerul de un albastru perfect pătat de nori pufoşi, lovise ţânţarul de pe braţ şi rostise iritat:

— Sper că asta nu pătează ţesătura... căci în sălbăticia de-aici oricum nu există o curăţătorie. Intrase în cabană şi nu mai ieşise decât două zile mai târziu, când urmau să plece. Dar ea era acum aici fără el şi era bine.

Mai mult decât bine.

Numai dacă aş şti cum să deschid robinetul de apă, să-mi pot spălă mâinile după atâtea ore de condus de la Chicago, şi viaţa ar fi minunată!

Se auzi sunetul telefonului şi trebui să intre în casă.

— Bine ai venit acasă, Juju.

Lilly se rezemă de tejgheaua din bucătărie şi zâmbi la auzul vechiului apelativ.

— Cum ai ştiut că sunt aici? Abia am intrat pe uşă.

— Myrtle Carison te-a văzut parcând pe alee şi a sunat-o pe sora ei, Olga, care a sunat-o pe mătuşa Bernie care mi-a telefonat mie. Şi eu aş fi sunat mai devreme, dar mătuşa mea a

trebuit să-mi spună despre roşiile ei şi despre ultima şedinţă de la „Castern Star” care aproape s-a terminat cu bătăi, atunci când atât Addie Montgomery cât şi Blanche Kovar au vrut să fie preşedinţi. Când vii pe la noi?

— După ce aflu cum să deschid robinetul de apă.

— Grăbeşte-te pentru că Serena a şi plecat. Telefonează familiei Bianchich, îţi vor trimite pe cineva.

— Şi Serena este acasă?

— A fost nevoită. Ştii cât urăşte acest oraş. Dar mama ei şi-a fracturat şoldul şi a avut nevoie de cineva care să se ocupe de magazin câteva luni. Îţi vom povesti când vii. Am auzit că ai

scăpat de Brock. Era şi timpul.

— Ce s-a întâmplat cu „îmi pare rău dar căsătoria ta n-a mers”?

— L-am întâlnit pe Brock, dragă. Repet, era şi timpul.

— Cum de-au ştiut toţi în afară de mine? întrebă Lilly oftând.

— Tu eşti prea dulce, Juju. Şi crezi ce spun toţi. Dar lasă, eu şi Serena îţi vom arăta drumul ce trebuie urmat. Sună-l acum pe Bianchich în legătură cu apa. Dacă ai noroc, eroul nostru local va suna chiar el. Dragul de Billy încă mai lucrează în magazinul de fierărie la sfârşit de sezon.

— Nu l-aş recunoaşte dacă l-aş întâlni. Este mai tânăr cu câţiva ani.

— Este, de-asemenea – cred că

asta-i expresia potrivită – destul de comestibil…

— Libido-ul tinde să devină o fixaţie pentru tine, zise Lilly râzând. Iar eu abia am divorţat. Nu-mi vorbi acum despre bărbaţi.

— Ştii ce se spune dacă ai căzut de pe acel cal…

— Scuteşte-mă. Nu am mai făcut sex de o săptămână, nu ca tine.

— Muşcă-ţi limba. Sunt în a şasea zi. Acum, telefonează la fierărie. Ne vedem peste o oră. Telefonul s-a întrerupt. Pe Ceci nu o caracteriza răbdarea – ceea ce explica viaţa ei sexuală foarte activă.

Lilly despacheta în dormitor şi nu a auzit camioneta. Şi dacă a existat o

bătaie în uşă, nu a sesizat-o. Ce a sesizat au fost umerii largi ai bărbatului înalt cu păr negru ciufulit, care bloca intrarea în debara când ea s-a dus să caute nişte umeraşe.

La ţipătul scos de ea, el a răspuns cu o privire atât de amuzată încât ea a înţeles că nu era obişnuit să sperie lumea. Şi, în gând, i-a dat dreptate lui Ceci. Dacă acesta era dragul de Billy, arăta foarte comestibil.

— Scuze. N-am ştiut că e cineva acasă. În comandă se precizează doar faptul că nu e apă, spuse Billy, încercând să ignore picioarele bronzate şi suple ale lui Lilly Kallio. N-ar trebui să dureze mult, adăugă el, cuprins de o nervozitate de şcolar. *Iisuse, mă simt*

de parcă am iar paisprezece ani.

Obişnuia s-o privească când ea sta pe terasa turnului salvamarului de la Shagawa Beach, bronzată şi foarte frumoasă în costumul alb cu o mică cruce roşie simbolică, întrebându-se dacă i-ar face respiraţie gură la gură, în cazul în care el s-ar preface că se îneacă. Nu a făcut niciodată aşa ceva, dar ea a fost subiectul fanteziilor lui nocturne în toţi cei nouă ani până când ea a terminat şcoala şi a plecat din oraş.

Doamne, este superb! Cu mult mai înalt decât Brock, se gândea Lilly. *Şi mult mai arătos*, insista o perfidă voce interioară. *Şi capabil să facă reparaţii. Te-ai gândit la asta? Şi mâinile lui aşa*

de mari…

A durat un moment până a reuşit să-şi mute privirea în altă parte, încă unul ca să-şi atenueze emoţia ciudată care-i încălzea simţurile şi încă unul ca să spună politicos:

— Mulţumesc că ai venit. Şi s-a refugiat în dormitor.

A perceput cuvântul cu o deosebită intensitate. Un reflex involuntar al trupului l-a făcut să se oprească, şi treisprezece ani i-au trecut prin faţa ochilor într-o clipă. Înjurând, şi-a scuturat capul ca să şteargă din minte fanteziile sale de băiat.

— La naiba, bombăni el, verificând valva de închidere. Lilly nu a ieşit din dormitor până când nu a auzit

trântindu-se uşa de la bucătărie şi zgomotul camionetei care pleca, deşi îşi zise că se purta ca un copil, că era în regulă dacă un tip o excita doar dintr-o privire, cu faţa sa frumoasă şi corpul perfect.

Urmărind de la fereastra bucătăriei cum camioneta dispărea pe drumul nisipos, Lilly era încă şocată de reacţia ei faţă de acest bărbat. Nu era o fire impulsivă – obţinuse un doctorat în cinci ani tocmai pentru că nu era. Emisiunea pe care o avea la unul dintre principalele posturi TV din Chicago era în topul audienţei deoarece se focaliza pe atingerea scopurilor propuse. Chiar şi decizia de a divorţa necesitase o analiză atentă… *Ei bine, poate nu*

foarte atentă… dar e-mail-urile dintre Brock şi iubita lui sunt o dovadă concretă. Şi, cu excepţia divorţului, mă pot considera ultima persoană care să se lase purtată de val.

Dar muşchii dragului de Billy îi jucau în faţa ochilor, dându-i un frison pe şira spinării, fără a aminti de mâinile lui mari ce o făceau să speculeze, neintenţionat, zicala aceea despre corelaţia dintre… *Oh, Doamne! Poate că a trecut prea mult timp de când nu am mai făcut sex.*

CAPITOLUL 2

— Nu ai mai făcut sex de mult, concluziona Ceci o oră mai târziu, după ce disecaseră cu grijă toate detaliile

murdare ale divorţului lui Lilly şi se puseseră de acord cu faptul că Brock era un gunoi.

— Nu simţi nevoia unui bărbat care să se ocupe de tine? întrebă Serena cu o expresie inocentă.

— Sau să te ocupi tu de un bărbat...

Noţiunea lui Ceci despre sex consta într-un schimb reciproc, atâta timp cât bărbatul putea să-i facă faţă; era legendară expresia ei despre „afirmarea femeiei”.

— Nu-mi place să transpir, zise Serena cu un ton ce exprima doar indiferenţă faţă de toţi bărbaţii care o doreau.

Lilly îşi privea prietenele pe

deasupra marginii paharului.

— Până când nu l-am văzut pe Billy, nu am fost dispusă să devin transpirată. Sau cel puţin nu în acel fel. Nu ştiu dacă e din cauza lui sau a mea, dacă abstinenţa îmi afectează modul de a gândi sau dacă el este nemaipomenit de fierbinte.

— Billy este fierbinte, afirmă Ceci.

— Dragul de Billy, şopti Lilly. Are cei mai laţi umeri şi…

— Cel mai minunat fund. Să nu spui că n-ai observat.

— Poate în trecere, rosti Lilly cu o indiferenţă studiată, cu toate că avea foarte clar în minte eticheta de pe buzunarul din spate al jeans-ilor lui Billy, împreună cu tot ceea ce era mai

jos de etichetă.

Femeile leneveau pe veranda cabanei lui Ceci, bând mărgărita cu gheaţă – care se găsea în cantitate mare în frigiderul lui Ceci, împreună cu sosul pentru spaghetti preparat din faimoasele roşii cultivate de mătuşa Bernie în grădină. După-amiaza era însorită şi caldă, briza suficientă cât să îndepărteze ţânţarii şi, exceptând faptul că Lilly nu făcuse de mult timp sex, totul era perfect.

Ceci îl părăsise cu o săptămână în urmă pe ultimul ei prieten pentru că devenise plictisitor – ceea ce nu era o plângere neobişnuită din partea ei.

— Oliver m-a întrebat: „Ce e bine pentru tine?”, pufni Ceci cu dezgust. Tu

ai nevoie de sex, iar eu de o blestemată de variaţie.

— Vara asta nu mă voi culca decât cu bărbaţi mai tineri de douăzeci şi cinci de ani, declară Serena cu un ton sfidător.

— Asta pentru că Homer s-a întors la nevasta lui? întrebă Ceci ridicând din sprâncene. Dă-i dracului!… Chiar voiam să te întreb de ce îţi pierzi timpul cu moşi bogaţi?

— Sunt comozi… şi, bineînţeles, bogaţi. Nu mă privi aşa. Îmi place ca bărbaţii să-mi cumpere lucruri frumoase. Ţi-am arătat ce mi-a adus Homer de la Paris?

Îşi întinse spre ele mâna subţire.

— Drăguţ. Ai putea să luminezi un

teren de fotbal cu acest diamant. Deci merită, concluziona Ceci, amabil. Bijuterii scumpe în loc de sex fierbinte.

Serena îi aruncă prietenei sale o privire leneşă.

— Îmi place sexul, dar nu tot timpul, ca ţie.

— Şi precis nu varianta explozivă, se încruntă Ceci. Nu ştiu dacă o să-ţi placă chestiile astea tinereşti.

— Tocmai am citit despre asta şi m-am hotărât să încerc, zise Serena.

— Iar eu poate mă călugăresc… oftă Ceci.

— Vezi să nu! Iar eu poate mă voi convinge că Billy Bianchich este, într-adevăr, aşa mare cum pare, declară Lilly.

— La treabă! (Ceci ridică degetul mare.) Trebuie să fie efectul celor două cocktailuri.

— Trei. Iar Billy este sexy. V-am spus că este mai înalt decât Brock?

— Presupun că diferenţa dintre ei e de zece centimetri… zise Ceci cu subânţeles. Ştii ce se spune despre jucătorii de hochei.

— Nu cred că avem jucători de hochei în Miami, gândi Serena cu voce tare…

— Ba da. „Panterele din Florida”. Sunt o echipă în plină ascensiune, care o fac bine, sau cel puţin când…

— Ce e cu jucătorii de hochei? deveni brusc interesată Serena.

— Lilly ştie, chicoti Ceci. A roşit.

— Nu-i adevărat! Mă arde soarele. Serena privea de la una la alta.

— E clar că asta are de-a face cu sexul.

— Jucătorii de hochei au muşchii dezvoltaţi din cauza sportului şi pot rezista toată noaptea, îi explică Ceci Serenei succint. Asta-i tot.

— Toată noaptea?! Mmm… sună bine.

— În topul preferinţelor mele numai ciocolata mai concurează cu un asemenea bărbat, observă Ceci. Depinde de obsesia mea de moment, desigur. Şi vorbind despre obsesii le privi cu atenţie pe prietenele ei – eu sugerez să mergem să ne distrăm la „Birch Lake Saloon” şi să testăm marfa.

— Crezi că va fi acolo?

Lilly se înfierbântase din cauza băuturii şi aluziilor referitoare la muşchi.

— Dacă nu este, îl voi găsi pentru tine. Este un oraş mic, şi tu nu ai făcut sex de două luni. (Ceci râânji cu gura până la urechi.) O consider o misiune dată de Dumnezeu.

— Homer poate să se ducă la naiba, spuse Serena, simţind şi ea spiritul misionar. La fel şi soţia şi copiii şi câinele lui, împreună cu vila din Tucsany şi apartamentul din Manhattan, unde încearcă să ascundă fotografiile de familie înainte să vin.

— Aparent fără succes, observă Ceci sec. Hei, fetelor, ce poate fi mai

bine decât să pornim pe cărarea spre nirvana? Să-i ia dracu’ pe toţi foştii noştri amanţi se uită la Lilly şi să-i ia dracu’ pe foştii soţi păcătoşi!

— Şi pe proştii sau viclenii prieteni care mi-au trimis mie din greşeală mesajele lor de dragoste. (Lilly îşi ridică paharul.) Beau pentru asta.

Serena ridică şi ea paharul, buclele ei platinate apărând ca un halou în lumina soarelui.

— Astăzi, începu ea, cu un accent dramatic în voce, pe lacul Bumtside la ora… – îşi privi ceasul Bulgari bătut cu diamante – şase şi jumătate… (Chicoti.) Cred că o să mă îmbăt… Ceci bătu cu unghia în cadranul ceasului şi rosti:

— Este cinci jumătate, şi eşti criţă.

— Sssst… Nu sunt încă terminată. Astăzi ne vom pune garanţie noi înşine pentru împlinire personală, prietenie, – le zâmbi afectuos celor două femei – muşchi puternici, bărbaţi tineri şi… un orgasm perfect Zen.

— Sau un orgasm catolic perfect, ca cele pe care le ştiu – începând cu Jimmy Lorenzo în vestiarul „Surorilor Tereza”. (Ceci se întinse leneş, ca o pisică.) încă mă mai gândesc la el cu dragoste…

— Chiar acum mă pregătesc pentru orice fel de orgasm. (Lilly îşi goli paharul.) Şi nu vorbeşte băutura. (Se ridică cu un rânjet.) Băutura urlă. Cine conduce?

CAPITOLUL 3

— Salivezi, Bianchich. Asta nu-i bine.

— Las-o moartă, Zuber. Singurul şerif din St. Louis County, care putea să i se adreseze guvernatorului cu apelativul „vere Jesse”, ridică sprâncenele şi rânji.

— El este în…

— Şi tu ai fi fost dacă ai fi văzut-o. Billy se lăfăia în colţul unui separeu din „Birch Lake Saloon”, un separeu din lemn noduros de pin încrustat de generaţii de iniţiale, şi zâmbea.

— Şi tu încă mai salivezi atunci când o vezi pe Shelly Castelano, chiar dacă este măritată şi are trei copii. Nick Zuber făcu o grimasă.

— Pentru că nu am vrut să mă căsătoresc la nouăsprezece ani.

— Nu am spus că ai fi putut. Billy ar fi fost uimit dacă Zuber s-ar fi căsătorit şi la patruzeci. Ca la majoritatea ghizilor de la marginea lacurilor, fără a aminti recordul la cursele de automobilism pe zăpadă şi cursele de canoe, viaţa lui Zuber era concentrată pe aspectul fizic. Care era un atu în atragerea femeilor.

— Vorbind despre fantezii – interveni Frankie Aronson – am văzut-o pe Serena Howard la magazinul mamei sale. Billy rânji.

— Asta înseamnă că Ceci îţi rămâne ţie, Zuber. Crezi că o să te descurci cu ea?

— Nu a fost o problemă în ultima vreme.

— În ultima vreme?! rostiră prietenii lui deodată. Zuber îi privi amuzat şi rosti cu subânţeles:

— Ea petrece fiecare vară la lac…

— Şi? îl întrerupse curios Frankie. Zuber îl privi pe sub gene, continuând fraza:

…merită s-o păstrez pentru mine.

— De aceea te-a interesat brusc poezia acum câteva veri? întrebă rânjind Billy.

Ceci publicase câteva poezii în The New Yorker.

— Poezia nu e un lucru rău, răspunse Zuber, întorcându-i rânjetul.

— Pot să pariez! Uneori e ca

recompensă.

— Şi ca recompensă.

— Cele trei grații, murmură Frankie. De mult nu au fost toate trei în oraş.

— Aşa e… Iisuse! La naiba! Zuber zâmbea cu privirea fixată pe uşa localului.

Toate privirile din bar se îndreptară spre cele trei femei care stăteau în prag: Lilly era cea mai înaltă, cu o atitudine rece, de frumuseţe nordică, arătând ca un manechin de la „Ralph Lauren”, îmbrăcată cu o bluză albă de pânză şi pantaloni kaki, cu părul de culoarea mierii strălucind; Serena, cu buclele platinate tăiate scurt, aproape băieţeşte, dar care nu

putea fi confundată cu un bărbat din cauza pantalonilor purpurii mulaţi şi a bluzei cu bretele ce-i reliefa sânii plini; părul negru al lui Ceci era tras după urechi, corpul avea numai curbe generoase îmbrăţişate strâns de jeans-i şi de bluza roşie care părea să fi fost realizată dintr-o batistuţă.

Billy se ridică primul, dar el era recunoscut pentru viteza sa pe gheaţă. Parcursese deja jumătate din încăpere înainte ca celorlalţi să le fi revenit respiraţia.

— Nu m-am prezentat astăzi, rosti el o secundă mai târziu, zâmbindu-i lui Lilly. Billy Bianchich. (Indică din cap masa prietenilor lui.) Aţi vrea să vă alăturaţi nouă?

— Calule, mănânci ovăz? răspunse Ceci în maniera ei directă.

— Perfect. Dar Billy aruncă o privire spre Lilly ca să fie sigur.

— Mi-ar plăcea, răspunse ea zâmbind, gândindu-se că era ridicol şi exagerat de fericită lângă el – aproape ameţită. *O fi băgat Bernie vreun drog în cocktail*?

În timp ce Billy le conducea spre separeu, Ceci o luă de braţ pe Lilly.

— Chiar pare mare, şopti Ceci. Mâine dimineaţă vreau să ştiu cât de mare şi zâmbi ca o pisică.

S-au făcut prezentările şi toţi s-au simţit imediat în largul lor. Lilly şi Ceci s-au strecurat în separeu una în faţa celeilalte. Serena s-a aşezat pe scaunul

oferit de Frankie. Zuber s-a strecurat lângă Ceci, aplecându-se ca să-i şoptească ceva la ureche. Serena şi Lilly s-au uitat la ei, apoi i-au privit pe ceilalţi.

— V-aţi mai întâlnit, concluziona Serena cu un zâmbet, observând cum Ceci se sprijinea de pieptul lui Zuber, îmbrăcat cu un maiou pe care scria: *„Peştilor, temeţi-vă de mine, Femeilor, iubiți-mă”.*

— Mă întorc acasă în fiecare vară, replică Ceci.

— Spune-mi mai mult, ceru Serena amuzată.

— Tu nu eşti acasă în fiecare vară şi… încercă Ceci să se eschiveze, ştiind că Serena nu putea fi refuzată uşor.

— Tu rezişti, dragă… aşa că ce e cu relaţia asta?

— Încheiem discuţia, Serena, rosti Ceci cu blândeţe, ameninţarea din tonul ei fiind sesizabilă chiar şi pentru Serena.

— Avem o discuţie? întrebă Zuber alarmat de cuvântul relaţie.

— Nu e nimic de discutat, concluziona Ceci ferm. El răsuflă uşurat.

— Băuturi? întrebă Frankie, chemând o chelneriţă.

Au discutat despre verile de pe lac, despre şcoală şi profesorii pe care i-au avut, despre schiatul la Black Ridge şi despre petrecerile cu butoaie din pădure. Au povestit versiuni trunchiate

ale vieţilor lor după ce au terminat şcoala din Ely, scurte descrieri ale colegiului, ale carierei, ale familiilor. Şi apoi, fidelă misiunii ei, Ceci rosti:

— Lilly tocmai a terminat-o cu cel mai rău soţ din lume. Are nevoie de consolare.

— Ceci! Lilly nu ştia dacă s-o strângă de gât sau s-o sărute.

— Situația cere un rând din întăritorul lui Molly Bee, decise Zuber. Roz sau verde? Lilly şi Serena se priveau uimite, iar Ceci răspunse:

— Roz cu cireşe, pahare de doamne şi multă gheaţă. Zuber îi făcu cu ochiul.

— O femeie care ştie ce vrea.

— Şi căreia îi place să comande.

Îmi amintesc…

Vocea îi era neutră, dar Ceci sesiză dorinţa din ochii lui albaştri şi îi aruncă un zâmbet care ar fi topit întreaga banchiza polară.

— Zuber, de ce nu aduci întăritorul pomenit? interveni Billy înainte ca sub ochii lor să aibă loc un act sexual.

Lui Zuber îi luă ceva timp înainte de-a răspunde, oftând în regulă.

Adresându-i lui Ceci o ultimă privire ca şi cum n-ar fi fost decât ei doi, se ridică în picioare fără tragere de inimă.

Evitând un spectacol jenant, Zuber s-a întors repede cu cocktail-ul lui Molly Bee preparat din lichiorul ei special de cireşe amare, suc proaspăt

de lămâie, şi sirop de vişine. Paharele erau creaţia unui artist din Louisiana care folosise drept picior trupuri masculine şi feminine, nudurile evidente devenind întotdeauna motiv de discuţie. Au comandat nişte antreuri. Mâncarea era savuroasă, băuturile – excelente şi, privind prin pahar, Serena se adresă lui Frankie:

— Câţi ani ai?

— Fă o excepţie, îi murmură Ceci la ureche.

— Douăzeci şi şapte, răspunse Frankie, uitându-se de la una la alta. Ce importanţă are?

Serena luă o mină dulce şi inocentă; asta se trăgea de pe vremea când, fetiţă fiind, obţinea favoruri de la

tatăl ei linguşindu-se.

— Niciuna, susură ea. Locuieşti în apropiere?

— Puţin mai încolo. Lângă lac. Serena întrebă în timp ce se ridica:

— De ce nu-mi arăţi? Frankie îşi plimbă privirea de la curbele aţâţătoare ale sânilor la zâmbetul ei strălucitor şi, ridicându-se, îi întinse mâna. Când degetele Serenei îi atinseră palma, el scoase un suspin, se întoarse spre cei din separeu şi rosti repede:

— Ne vedem mai târziu. Ceci murmură ceva la urechea lui Zuber şi se strecură afară din separeu.

— Cred că plecăm şi noi, zise el, căutându-şi cheile în buzunar.

Ceci îi zâmbi lui Lilly.

— Te sun mâine. O clipă mai târziu separeul se transformă într-o insulă de linişte în restaurantul zgomotos. Lilly îl privi pe Billy cu colţul ochiului. El îi zâmbea.

— Se pare că Zuber şi Ceci au petrecut vara împreună.

— Mda… chicoti Lilly.

— Iar Frankie s-a îndrăgostit de Serena de la prima ocheadă.

— Şi mie mi s-a părut.

— Aici suntem de acord. (Văzând că ea tace, Billy adăugă:) Obişnuiam să merg pe plajă numai ca să te văd pe tumul salvamarului. Drumul de întoarcere acasă pe bicicletă nu era neplăcut, numai că era la deal. (Rânjetul i se lăţi.) Dar merita.

Îmbujorată de plăcere, ea simţi cum ia foc.

— Sunt flatată, reuşi să articuleze.

Privirea lui o făcu să-şi strângă pumnii ca să-şi domolească dorinţa.

— Lumea e mică, zise el încet, cu o voce răguşită. Lilly încercă să schimbe subiectul şi să vorbească pe un ton normal.

— Ceci mi-a spus că vii acasă în fiecare vară. Dar nu ai venit. Aş fi observat.

— Aşa a fost, timp de câţiva ani. El zâmbea şi ea se simţi plăcut, ca şi cum ei doi s-ar fi cunoscut dintr-o altă viaţă.

— Pesemne că ai observat schimbările: cafea expresso peste tot, cluburi yoga, vase artizanale…

— Dar tot mai avem ţânţari. *La naiba! Nu ar fi trebuit să spun asta*. El a sesizat tonul amar din glasul ei şi şi-a amintit cum reacţiona sora lui când se rostea numele lui Dave.

— Este ceva dureros? întrebă el blând.

— Fostul meu soţ ura ţânţarii şi… citez: „această sălbăticie uitată de lume”.

— Sunt unii oameni care nu ştiu să aprecieze.

— Ştia, în schimb, să aprecieze alte femei.

Trebuia să se oprească să mai bea; nu putea să-şi ţină gura.

— Un bărbat prost.

— Eu am fost şi mai proastă, zise

Lilly strămbându-se. (împinse paharul la o parte.) Scuză-mă. Este ultimul lucru de pe lumea asta despre care aş vrea să vorbesc.

— Nu te pedepsi singură, zise el. Sora mea a divorţat acum trei ani. Încă nu este pregătită să ierte şi să uite. Ochii lui Lilly se măriră. *O, Doamne! Atâta va dura*?

El uitase cât de verzi îi erau ochii – *verzi ca Insula de Smarald, verzi ca o păşune după ploaie, verzi când sunt în pat*, se gândea el, mai înfometat ca oricând.

— Du-mă undeva, rosti ea deodată, simţind că va fi cuprinsă de regrete.

— Undeva anume? Vocea lui era deosebit de politicoasă în contrast cu

imaginea carnală din mintea lui.

— Într-un loc cu un pat moale. Sau locuieşti cu părinţii? Atunci putem merge la mine…

— Nu, răspunse el, scoţând nişte bani din buzunar şi lăsându-i pe masă. Nu locuiesc în casa părintească. Şi am…

— Tot ce-mi doresc eu… (Ea se îmbătase dar lui nu-i păsa.)…adică un pat moale… Mulţumesc, zise ea zâmbind.

Sentimentul era reciproc. Ieşind din separeu el îi întinse mâna.

— Ţi-am spus că am urmat cursul de salvamari din cauza ta?

Mâna ei se pierdu complet în palma lui mare; era ispititor de caldă.

— Mi-ar fi plăcut să fi ştiut.

— Nu contează. Şi chiar nimic nu mai conta.

CAPITOLUL 4

A trebuit să mute o grămadă de scule de pe scaunul pasagerului din camionetă ca să-i facă loc. Ea aştepta în liniştea parcării, savurând sentimentele pe care le-ncerca jumătate dorinţă, jumătate nostalgie, dar fără urmă de regret. Aerul era cald, cerul acoperit de stele, luminile dinspre nord păreau un foc de artificii la orizont.

— Gata. Scuze pentru mizerie. Billy îi întinse mâna, ajutând-o să urce. Trânti portiera şi ocoli camioneta prin spate, spunându-şi că acum nu-i mai

scapă.

— De obicei nu sunt impulsivă… aşa ca Ceci, rosti Lilly în clipa când el deschise uşa, simţind brusc nevoia să explice.

— Nimeni nu este ca Ceci. Nu că aş cunoaşte-o personal, adăugă el repede. Dar iese destui de des. Aşa că nu te îngrijora. Dacă nu ai fi spus tu ceva, aş fi spus eu.

— Eşti sigur? N-aş vrea să te presez. El tocmai ieşea din parcare când rosti:

— Crede-mă că nu mă presezi.

— Mulţumesc, oftă ea uşurată. M-am gândit că Ceci a aranjat lucrurile şi – vocea ei ezită o clipă – mi-au venit în minte toate poveştile acelea despre

întâlniri aranjate. Nu vreau să te simţi obligat… din politeţe… – ridică din umeri – … sau aşa ceva.

— Am vorbit despre tine toată după-amiaza asta. Întreabă-i pe Zuber şi Frankie. M-au tachinat îngrozitor.

— Trebuie să fi fost karma – cu toate că eu nu cred în asta. Dar am fost obsedată de tine toată seara. M-am gândit că se datorează cocktail-urilor.

— Mulţumesc, zise el sec. Atunci ea îl atinse şi îşi plimbă mâna pe brațul lui.

— Am vrut să spun că nu m-am simţit niciodată ca până acum. Nu te uita aşa la mine. (Ea zâmbi, strâmbându-se.) De fapt, la naiba, priveşte-mă cum vrei. Toată treaba a

scăpat de sub control.

— Şi de obicei nu se întâmplă.

— Niciodată.

— La dracu’. Eu cred în karma şi mai puţin decât tine.

— Atunci poate că este băutura.

— Dar eu am păstrat măsura în seara asta. La naiba, o păstrez şi acum.

— Eu nu. Sper că nu te superi.

— Nu mă supăr pentru nimic. Dacă eşti beată, te voi acoperi şi-ţi voi veghea somnul.

— Dar nu vreau să dorm. Aş putea pierde ceva.

— Atunci să vedem ce pot face ca să rămâi trează, spuse el zâmbind.

Se întinse şi o trase spre el. Ridică mâinile de pe volan, îi cuprinse faţa şi,

ţinând volanul cu genunchii, o sărută. Dulce la început şi apoi din ce în ce mai arzător, cerând mai mult. Când s-a oprit, amândoi respirau greu.

— Ţine mâinile pe volan, murmură ea cu părere de rău. El ţinea volanul cu o singură mână. Cu cealaltă o ţinea pe ea de mijloc şi, când o trase mai aproape de el, ea îi încercui gâtul cu braţele şi îi sărută pe gura zâmbitoare, pe nasul drept, pe linia fermă a maxilarului, din nou pe gură, mai lung de data asta, mai mângâietor, cu limba… spunându-i ce mult îl dorea.

El gemu adânc şi ea degustă sunetul, braţul lui îi strânse cu putere umerii şi-i răspunse la sărut, puternic, cu promisiune de sex în fiecare mişcare

a limbii. Cutiile poştale ce punctau marginea şoselei treceau în viteză prin faţa ochilor celor doi, podul de peste râu, dealuri şi curbele se perindau fără a le înregistra vizual, tinerii având ochi doar unul pentru celălalt, căldura din interiorul maşinii producându-le fiori de dorinţă pe pielea lor încinsă. Brusc lacomă, Lilly se smulse din sărutare.

— Te rog… murmură ea, încercând să-şi desfacă fermoarul. Te rog, te rog, te rog…

— Nu este destul loc pe scaun. Fii fată cuminte… şi mai aşteaptă câteva minute.

— Nu vreau, rosti Lilly, bosumflată.

— Aproape am ajuns, îi spuse el zâmbind, apăsând mai tare pe

acceleraţie.

— Şi tu stai lângă lac, observa Lilly, mai mult ca pentru a alunga dorinţa ce pusese stăpânire pe ea. Ce romantic, adăugă ea, în timp ce mâna i se îndrepta parcă singură spre erecţia ce se reliefa prin pantalonii lui.

— Nu face asta, zise el, prinzându-i încheietura mâinii. Potoleşte-te, fetiţă obraznică.

— Încerc, toarse ea.

— Încă puţin, Miss Lilly, rosti el râzând, şi-ţi voi da…

— Tot ce vreau?

— Da… zâmbi el. Peste vreo treizeci de secunde. Lăsându-i mâna, el coti pe Lodge Road.

— Tu locuieşti aici?

— În timpul verii.

— Eu şi părinţii mei veneam la „Lodge” duminica pentru masa de prânz, zise ea, destul de mirată ca să uite de nevoile ei carnale.

— Şi acum mai există obiceiul acesta prin zonă.

— Închiriezi una dintre cabane?

— Cam aşa. El lăsă camioneta într-un garaj care nu era foarte aproape de intrare. Toate ferestrele erau luminate; puteai să auzi orchestra cântând în bar.

Un puşti veni alergând să deschidă portiera.

— Seara, Billy. Bucătăreasa te aşteaptă cu cina.

— Spune-i că mănânc mai târziu.

— Desigur, şefu’. Un moment mai

târziu, Billy îi deschidea portiera lui Lilly.

— Ai grijă la scări! El îi întinse mâna, dar ea nu se mişcă.

— Este a ta?

— Cam aşa ceva.

— Cam aşa ceva?

— Da, este a mea. Haide, păşeşte cu grijă.

— Nu ştiu dacă... Dar el o ţinea deja de mână, ajutând-o să treacă peste rădăcinile unui copac şi peste nişte pietre, pe o cărare ce ducea spre o cabană mare. Deasupra lor răsărise o lună plină, aurie, iar lacul reflecta lumina pe undele lucitoare. Scena era idilică, ca o poză de calendar.

Trecând peste straturi de

căldăruşe şi irişi, urcară treptele lărgi şi pătrunseră într-o verandă cu balansoare. Deschizând uşa, el aprinse lumina şi o introduse într-o cameră spaţioasă, cu un cămin de piatră pe un perete, ceilalţi doi pereţi fiind în întregime acoperiţi de geamuri care dădeau spre lac. Mobila era confortabilă şi pastelată, aranjată evident de un designer. Lilly se opri în prag în timp ce Billy se duse să deschidă câteva ferestre. Întorcându-se spre ea după o clipă, o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— De ce nu ai spus nimic? Eşti proprietarul de la „Lodge’

— Îmi pare rău. E vreo problemă? Ea se sprijini de ușă.

— Eşti o celebritate. Atunci observa pentru prima oară pantalonii lui negri de în maioul alb care i se potrivea aşa de bine, sandalele de piele, toate făcute la comanda.

— Nu, nu sunt, spuse el, apropiindu-se de ea.

— Mă voi culca cu o celebritate. *Cine i-a aranjat părul*? se întreba ea. *Probabil se tunde des ca să păstreze acest aspect perfect ţepos.*

— Iisuse, Lilly!… Sunt doar eu. Stătea foarte aproape, cu sprâncenele încruntate. Cu mirosul puternic al parfumului scump în nări, ea spuse oftând:

— Nu e vina ta. Fostul meu soţ a fost… o celebritate…

— Aici nu-i pasă nimănui. Trăiesc o viaţă normală. Şi nici tu nu eşti chiar necunoscută, obiectă el. Ai emisiunea ta la TV – am auzit despre asta la restaurant. E unul din primele posturi din Chicago, nu un canal de mahala. Haide, lasă asta! Ea încercă să zâmbească, dar fără succes.

— La naiba! El râse, o trase mai aproape şi îşi trecu palma pe spatele ei.

Odihnindu-şi bărbia pe pieptul lui, ea-l privi cu ochi verzi cocheţi.

— Nu vorbeşti ca o celebritate.

— Pentru că nici nu sunt, zâmbi el. Lucrez la magazinul de fierărie, după cum ştii. *Cum aş putea să ignor căldura palmelor lui*?

— Şi eu urmează să predau aici în

anul acesta.

— Copii fericiţi, murmură el. *Doamne, îl simţea – tare, musculos… foarte puternic.*

— Mă gândesc că aş putea să mai am nevoie de reparaţii la cabana mea.

— Ferice de mine…

— Mă gândesc… – murmură ea, ridicându-se în vârful picioarelor, ca să-i sărute uşor bărbia – că am nevoie de altceva…

— Sigur. Ea râdea, în timp ce o cuprindea o uşoară nostalgie. Să fie în braţele lui însemna mângâiere şi bucurie – şi o dorinţă copleşitoare cum nu mai simţise niciodată. Poate că poţiunea lui Molly Bee făcea minuni. Poate că aerul nopţii cu aromă de pin o

vrăjea… poate că dragul de Billy era, pur şi simplu, foarte fierbinte, indiferent ce era, pulsul dintre picioarele ei se accelera cu fiecare secundă care trecea, blocându-i cele mai raţionale gânduri.

— Vrei să-mi arăţi patul? El încuviinţă.

— Am încercat doar să fiu politicos.

— Nu prea am dispoziţia necesară să fiu politicoasă. *Asta are legătură cu soţul tău*? ar fi vrut el să întrebe, dar nu era aşa de prost.

— Bine, zise în schimb, ridicând-o în braţe fără efort şi ducând-o în dormitor.

Lilly simţi un fior pe şira spinării;

puterea lui o ameţea – emana putere începând cu părul negru, ţepos, până la picioarele lui perfecte, bronzate. Fără a menţiona tot ce era între acestea – atenţia ei era concentrată pentru moment pe un anumit loc.

Înclinându-şi umerii, Billy a intrat într-o cameră dominată de un pat mare şi gândurile lui Lilly despre o partidă de sex iminentă au fost înlocuite de uluire.

Patul era o creaţie stranie din lemn de mesteacăn cu frunze din mătase pe ramurile care se întâlneau formând un baldachin. Cuvertura era dintr-un material alb matlasat, încreţită la colţuri; pardoseala era acoperită de o carpetă ţesută manual în tonuri de galben şi alb.

Îl simţea fierbinte, lipit de ea, cu braţele şi pieptul puternice, tari ca fierul, şi nu se putea gândi decât să-l simtă în ea.

Simţămintele lui Billy erau identice, amplificate doar de dorinţa din cursul celor treisprezece ani de când aştepta acest moment. Totuşi, reuşea încă să se controleze. O aşează pe Lilly în picioare lângă pat şi respiră lung. Poate că nu se controla chiar atât de mult. Nerăbdătoare, ea se întinse spre fermoarul pantalonilor lui.

El îi desfăcu cordonul înainte ca ea să atingă fermoarul.

Era rapid. Era uimitor cât de îndemânatice erau degetele lui mari. Îi desfăcu bluza în câteva secunde şi i-o

dădu jos înainte ca ea să-i fi tras fermoarul de la pantaloni. Pantalonii alunecară în jos. El făcu un pas şi-i împinse la o parte fără să-i privească, atenţia fiindu-i atrasă de sânii ei plini. Îndepărtându-i bluza, el şopti „frumos”, atingând uşor sfârcurile prin cămaşa de mătase.

— Fără sutien… Interesant.

— O obsesie – de importanţă minoră în comparaţie cu a mea, răspunse ea în şoaptă. Mă gândesc să te atac.

— Nu e nevoie. (îşi trase bluza peste cap.) Mă predau, (îşi strecură degetele arătătoare sub bretelele subţiri ale cămăşii ei.) Se trage în sus sau în jos?

— În sus. Iar aceştia – îşi înfipse degetele în centura boxerilor lui – se trag în jos…

— Oh, da. Lilly exclamă: „Uau”, când boxerii îi alunecară pe picioare. Era enorm. Billy nu luă în seamă reacţia ei, preocupat să tragă mătasea peste sânii ei plini.

— Ridică braţele, murmură el şi ea se forţă să-şi mute privirea uimită.

O secundă mai târziu, el ţinea materialul între două degete, privindu-i faţa, sânii şi iar faţa.

— Asta este de necrezut… tu şi cu mine… şopti el, vizibil intimidat, simţind străfulgerarea de senzaţii a sute de amintiri trecute.

El la paisprezece ani. Ea de

neatins.

— Ştiu, spuse ea, derulând un film interior cu toţi bărbaţii care reacţionau la fel în faţa perfecţiunii ei fizice. În următoarea clipă se mustră că este superficială, dar apoi el începu să desfacă fermoarul pantalonilor ei şi defectele de personalitate deveniră deodată irelevante. Numai satisfacţia rămase relevantă; numai dorinţa ca el să pună acel ceva acolo unde simţea ea cea mai mare nevoie, adânc în ea, cu toate că adâncimea nu părea să fie o soluţie.

Dându-i jos repede pantalonii şi chiloţii, o întinse pe pat, pe delicata cuvertură aibă, iar ea îl trase spre ea. Susţinându-şi greutatea pe braţe, el se

aşează între coapsele ei, cu blândeţe. Când ea îl privi zâmbindu-i, ochii lui negri cu gene lungi – pe jumătate închişi erau la câţiva centimetri de ea şi îi răspundeau la zâmbet.

— Acesta este unul din acele momente, murmură el, cu vocea aspră, glumind şi în acelaşi timp mai serios ca niciodată.

— Unde ai fost toată viaţa mea? murmură ea, numai pe jumătate în glumă.

— Aşteptând asta… răspunse el în timp ce se întinse spre sertarul noptierei de lângă pat. Ridicându-se în genunchi, el îşi puse prezervativul cu o viteză dată de experienţă şi, o secundă mai târziu, erecţia lui atingea zona ei

umedă.

Ea îşi mişcă şoldurile înapoi, apoi înainte şi puţin în sus, şi el pătrunse alunecând în interior. Senzaţia fu atât de puternică, încât îşi ţinu respiraţia şi apoi gemu:

— Încă… mai mult… (Şi el îndrăzni să mai înainteze câţiva centri metri.) O, Doamne… o, Doamne. Şi el invoca aceeaşi divinitate, dar ca să-i dăruiască răbdare: era atât de tare că-l durea, şi intrase numai pe jumătate.

Ea îşi ridică şoldurile şi el mai înainta puţin. Era atât de umedă, ca o mătase, şi palpitând. El inspiră forţat şi începu să numere până la zece.

Apucându-i capul cu amândouă mâinile, ea-i aduse faţa lângă a ei,

astfel încât el să poată vedea ce-şi dorea.

— Dacă aş fi coborât din turnul meu de salvamar ca să te simt, dragă Billy, aş fi vrut să te simt în întregime.

— Da, doamnă, şopti el, erecţia crescându-i la dimensiuni chinuitoare. Imediat, doamnă. Şi în secunda următoare el îşi flexă picioarele şi se cufundă în întregime, dăruindu-i ceea ce-şi dorea ea să primească. Ea ţipă şi el începu să se retragă.

— Nu, Nu, Nu! strigă Lilly, strângând picioarele în jurul lui. Să nu îndrăzneşti!

El se opri, cu sexul prins în vaginul ei îngust, raiul nemaifiind un concept abstract. După câteva momente, când

tumultul din mintea lui scăzuse, când ea scotea suspine slabe şi el voia mai mult, murmură:

— Mă voi mişca acum. Stai cuminte.

— Cât de mult? întrebă ea.

— Destul de mult şi destul de departe, domnişoară Lăcomie.

— Mmmmm… ummmm…

— Mai ai întrebări? o tachina el. Ea îşi arcui spatele, îşi împinse pelvisul înainte cu o mişcare a şoldurilor şi şocul năvalnic al plăcerii zdruncină toată lungimea penisului lui. Lui îi trebui o secundă ca să revină cu picioarele pe pământ.

— Mai ai întrebări? insinua ea acum, dulce.

— Drăguţ. Asta-i tot?

— Eu sper că nu.

— Trebuie să-mi cer scuze? râse el.

— Aş prefera, mai degrabă, să faci ceva care să-mi facă plăcere, răspunse Lilly, mişcându-şi uşor şoldurile.

— Atunci pregăteşte-te, domnişoară Lilly, zise el cu un zâmbet, apucându-i ferm şoldurile. Ţi-o voi trage tare. Cuvintele lui o forţară carnal şi Lilly se muia în jurul penisului tare din adâncul ei.

El simţi ţesutul neted cedând şi, în mod pervers, asta îi crea plăcere – când lui nu-i păsase niciodată de dominare sau supunere – cu toate că el considerase întotdeauna sexul ca o plăcere reciprocă. Degetele lui

strânseră mai tare şoldurile ei şi, în mod deliberat, pătrunse mai adânc, auzind îndepărtat suspinul ei. El îşi reţinu respiraţia din cauza senzaţiei puternice şi, expirând o clipă mai târziu, încercă să renunţe la plăcerea lut egoistă.

— S-ar putea să pierd controlul…

— Nu-mi pasă. Pur şi simplu nu-mi pasă – numai grăbeşte-te.

Era permisiune şi scuză şi instigare. Cu toate astea, nu avea nevoie de motive pentru ce urma să facă; avea nevoie să-şi înfrâneze nebunia.

— Te rog, suspină ea. Mor…

Deodată, el îşi pierdu controlul pătrunzând-o cu o violenţă nestăpânită.

Ea-l întâmpină cu aceeaşi sălbăticie, îşi înfipse adânc unghiile în spatele lui şi se mişcă, fiecare abandonându-se cu înflăcărare, fiecare determinat de ceva: el – de ceea ce păreau ani de privaţiuni, ea – din cauza unui celibat prea îndelungat sau de dorinţe neîmplinite. Orgasmul ei se materializa într-un strigăt prelung, ce se termină într-un suspin profund de mulţumire.

El atinse punctul culminant puţin după aceea, conştient fiind că nu se săturase.

— Nu sunt încă terminat, murmură sărutând-o, înainte de a se rostogoli de pe ea şi aşezându-se să-şi scoată prezervativul.

— Eşti prea bun, rosti Lilly

privindu-i mişcările rapide.

— La sex? Mulţumesc, doamnă. (El ştia foarte bine la ce se referea ea, dar încercă să se eschiveze.) Şi tu eşti a naibii de dulce, rosti el cu un zâmbet. Dulce ca zahărul. (Se ridica de pe pat.) Nu pleca. Mă întorc imediat.

De parcă m-aş putea mişca. Sau de parcă aş vrea, îşi zise Lilly, gândindu-se la revenirea lui.

Parcurse camera şi deschise uşa de la baie care avea multe ferestre, toate neacoperite. El nu părea preocupat de asta şi ea se întreba dacă nu cumva o parte din atracţia unui sejur ia „Lodge” se datora admirării trupului gol al proprietarului. Ea auzi apa curgând şi, după un timp, Billy

reapăru, aducând un prosop şi un burete umed. Ajungând la pat spuse, înclinându-se:

— Voi fi gheişa ta.

— Arăţi mult mai bine decât o gheişă.

— Aş putea să te contrazic despre cine arată mai bine, rosti el, privind-o admirativ. (O curăţă cu buretele cald, apoi o şterse cu prosopul şi se urcă în pat.) Pot să-ţi ofer ceva mâncare, o băutură, luna de pe cer?

— Mă mulţumesc cu un bis. Dacă nu te superi… Mmmm! toarse Lilly când îi simţi erecţia între coapse. Mi se pare că nu te superi.

— Iar mie mi se pare că nu te vei supăra să stai trează toată noaptea.

— Doar noaptea?

— Mâine-dimineaţă am de lucru. Altfel…

Spusese cu un ton cât se poate de normal acest altfel.

— Să te ia naiba, îl înjură ea, deşi înţelese chiar în timp ce vorbea şi se scuză.

Lui nu părea să-i pese.

— Spune-mi ce nu merge şi eu o să rezolv.

— Am avut un scurt moment de nebunie, asta-i tot.

— Sigur? Pot să rezolv orice… *Pariez că poţi*, gândi Lilly.

— Nu fac aşa ceva tot timpul, dacă la asta te gândeşti. O declaraţie parţial adevărată, deoarece era sigur că nu

putea să trăiască în fiecare noapte asemenea fantezii. Lilly se îmbujora – *sunt oare atât de uşor de citit*?

— Nu m-am gândit… la asta, minţi ea. Putem schimba subiectul?

— Cum vrei, îi răspunse el, zâmbindu-i. Se lăsă un val de tăcere. Lilly nu ştia încotro să privească, simţindu-se incredibil de stângace.

Luându-i bărbia între degete, astfel încât s-o poată privi în ochi, Billy rosti calm:

— Sunt cu adevărat fericit. O.K? Sunt al naibii de apropiat de tine. Deci spune la ce te gândeşti. Nimic nu mă va atinge acum, când plutesc în al nouălea cer.

— Am crezut că… îşi căută ea

cuvintele zâmbind sfios, acest al nouălea cer m-a făcut să… depăşesc limita.

— Vom depăşi limita împreună, propuse el blând. Ce zici de asta?

— Mi-ar plăcea.

— Atunci… să iau alt prezervativ?

— Îmi citeşti cumva gândurile?

— Nu eşti destul de vicleană. Şi-mi place, adăugă el repede. Crede-mă că-mi place.

— Pentru că femeile îţi spun întotdeauna ceea ce trebuie?

El ridică din umeri şi rosti pe un ton indiferent:

— Lumea este periculoasă. Învaţă să fii atentă. Îşi mişcă şoldurile spre ea, încheind, poate fără să-şi dea seama, o

conversaţie care putea să devină penibilă.

— Ce spui de asta? Gata pentru runda a doua?

— Şi dacă spun nu? Ochii lui negri se îngustară o fracţiune de secundă.

— Atunci ne-am opri… Oricum, este o glumă?

— Da nu, oftă Lilly, nu, deloc. Gura mea a obosit.

— Lasă-mă să-ţi spun, scumpo, – şi eu nu le spun femeilor astfel, aşa că premiază-mă pentru asta – că nu vreau ca tu să pleci. Ştiu sigur că nu vreau să te las să pleci pentru că ar trebui să cobor din al nouălea cer. Ea zâmbi încântată.

— Consideră-te deja ajuns acolo,

după acest răspuns de o sută de puncte.

L-a lăsat să-şi pună prezervativul, nemaipăsându-i de faptul că era aşa de iniţiat, atâta timp cât ea culegea roadele unei iscusinţe dobândite printr-o practică îndelungată; mirată de această lăcomie sexuală de necontrolat, s-a scuzat pentru dorinţa ei aprigă, pentru pretenţiile neîncetate, până când el i-a acoperit gura cu palma şi a spus cu un rânjet:

— Am murit şi am ajuns în rai. Ai înţeles? Capacitatea ei de înţelegere s-a cristalizat abia câteva momente mai târziu, când a simţit cel mai exploziv orgasm din viaţa ei.

— Cu adevărat ca în rai, murmură

ea. Îţi mulţumesc, dragă Billy…

Atunci când a simţit că adoarme, spre dimineaţă, în braţele lui, sătulă şi mulţumită, el a rămas treaz, simţindu-se ciudat. În mod normal, ar fi fost deja îmbrăcat şi pe drum nu-i plăcea o conversaţie politicoasă dimineaţa. În loc de asta, s-a trezit urmărind cu oarecare deziluzie răsăritul soarelui.

Poate că era o nebunie să ajungi la magazin la ora şapte.

Dar, de fapt, poate că nu-i păsa dacă era nebun. Lilly se mişcă în braţele lui şi el o sărută blestemata nebunie.

Pleoapele ei s-au ridicat, şi-a arcuit leneş spatele şi a murmurat zâmbind:

— Îmi pari cunoscut…

— Arăţi destul de bine ca… – … ca să facem dragoste?

— Ca să mănânci, voiam să spun… Deşteptătorul a început brusc să emită un sunet strident şi, înjurând, Billy a aruncat în el cu o pernă, ca să-l oprească.

— Îmi place, susură Lilly. Un bărbat de acţiune.

— Din nefericire şi unul grăbit. Ai dreptul să negi.

— Lucrul? Cu toate că aproba din cap, el îşi refăcea în minte programul.

— N-ar dura mult, şopti ea.

Somnul nu îi scăzuse apetitul, iar ochii ei verzi luceau ispititor.

S-a dovedit că, de fapt, lucrurile se pot aranja. Billy a decis că putea şi

altcineva să deschidă magazinul în dimineaţa aceea – o soluţie bună, ţinând cont că nu şi-au revenit decât aproape de zece, moment în care el s-a rostogolit pe spate şi a spus:

— Mi-e foame.

— Este ceva nou? a răspuns ea, privindu-l zâmbind.

— Eu vorbeam de mâncare.

— Refuzată pentru o farfurie de gogoşi, rosti ea, bosumflându-se.

— Mă gândeam să te încui în casă până mă întorc de la serviciu. Este destul?

Brusc se lăsă tăcerea. Şi apoi începură să vorbească amândoi deodată.

— Tu prima, zise el, dar coborâse

deja din pat.

— Tocmai voiam să-ţi mulţumesc, rosti Lilly cu o voce care se voia calmă. Şi de aici pot să mă duc acasă pe jos. El se răsuci abia ajuns la uşa băii.

— Aş putea cere să-ţi trimită mâncarea sus. Dar eu trebuie să mă duc la lucru.

— Nu te deranja. Nu mi-e foame. Cuvântul plutea în aer, amintindu-le de pofte care nu aveau de-a face cu hrana despre tot ceea ce se întâmplase între ei în orele fierbinţi ale nopţii.

— Bine. Vocea lui era politicoasă, ca şi zâmbetul. Apoi intră în baie şi închise uşa. Când a revenit în cameră, ea plecase. A oftat uşurat dar, câteva minute mai târziu, era ciudat de agitat

în timp ce conducea maşina spre magazin.

CAPITOLUL 5

Zuber şi Ceci nu dormiseră nici ei toată noaptea. Aşa că, atunci când Zuber a sărutat-o gentil, lung, Ceci a ştiut că el pleca.

— Cât timp vei lipsi?

— Trei zile, poate patru. Dar, în afară de cazul în care nu mă combin cu diverşii masculi de la „Consolidated Electric”, este foarte puţin probabil că va fi o călătorie cu scop sexual.

— Atunci m-am liniştit.

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru, dar mă îndoiesc că vei lăsa o lumină la fereastră pentru mine.

— Vrei s-o fac? El nu răspunse; se sculă de pe pat, răscoli grămada de haine de pe podea şi-şi luă boxerii şi şortul.

— Bună întrebare.

— Nu sunt sigură că este un răspuns.

— Mă gândesc. În timp ce el se îmbrăca, Ceci ridică din umeri în semn de renunţare.

— Uite, dragă, zise ea, conştientă că nu primise un răspuns, conştientă şi de preferinţele ei. Hai să nu complicăm lucrurile.

Zuber îşi luă cămaşa şi se opri, mijindu-şi ochii o secundă, înainte să se ridice.

— Adaptează-te.

— De obicei o fac.

— Ne certăm?

— De ce să ne certăm?

El îşi trase cămaşa peste cap şi şi-şi îndepărtă braţele.

— Nu vrei să te calmezi? a întrebat el rânjind.

— La naiba, nu! El a şters o sudoare imaginară de pe frunte şi venind spre pat, unde ea stătea goală, îi cuprinse capul cu amândouă mâinile, se aplecă şi o sărută foarte, foarte blând.

— Eşti fata mea cea mai bună, Ceci, jur.

— Şi tu meriţi să nu dorm o noapte întreagă, Zuber.

— Ceea ce a unit Dumnezeu… (îi linse vârful nasului şi zâmbi leneş.) Mă

întorc peste trei zile – cel mult patru – iar dacă aceşti snobi de la oraş nu vor înţelege, îi voi obliga s-o facă. Aşa că să te pregăteşti pentru întoarcerea mea, după trei zile fără tine.

— Adică?

— Odihneşte-te până vin, căci pe urmă vei avea treabă în fiecare noapte şi în toate felurile.

— Cred că farmecul tău suav mă atrage cel mai mult la tine, pufni Ceci, strâmbându-se.

— Eu ştiu ce mă atrage cel mai mult la tine, zise el, ridicându-se, şi nu am auzit niciodată să se numească „farmec”. (îi aruncă o sărutare.) Pe curând, Cignoli. Şi să nu povesteşti prietenelor tale fiecare detaliu.

— Dar este la fel ca atunci când şi voi, bărbaţii, vorbiţi despre femeile pe care le-aţi agăţat, zise ea rânjind.

Zuber se afla la jumătatea drumului spre uşă când se întoarse s-o privească.

— Nu le-am spus niciodată despre tine.

Ceci rămase cu gura căscată şi după ce uşa se închise în urma lui.

CAPITOLUL 6

Stăteau la o masă într-un colţ şi luau prânzul. Serena avea ochii strălucitori, era îmbujorată şi nu se oprise din vorbit de când sosise.

— Vreau să spun că m-am

îndrăgostit cu adevărat. Lilly şi Ceci erau mute de uimire, ţinând cont că Serena nu înţelesese niciodată definiţia pentru dragoste. Să primeşti bani şi cadouri scumpe de la amanţi nu era ceea ce lumea considera a fi dragoste.

— E lefter, rosti Serena, pentru a mia oară, încercând astfel să sublinieze că în lumea ei nu se putea întâmpla ceva aşa de ciudat.

— Ei bine, nu chiar, pentru că trebuie să scoată ceva dacă este şeriful regiunii. Dar vreau să spun că ăştia nu sunt chiar bani. Este o sumă mică, aşa cum primesc profesorii – fără supărare, Lilly, ştiu că faci asta numai pentru un an şi apoi te întorci la fabulosul salariu de la TV. El nici nu poate să-mi cumpere

bijuterii, declară ea cu un ton serios. (Deodată zâmbi.) Dar este nemaipomenit în pat. V-am spus asta? Amândouă aprobară cu o înclinare a capului şi apoi rostiră deodată, pentru a zecea mia oară:

— Este absolut minunat! Dar Serena nu asculta decât ce spunea ea:

— Şi vorbeşte! exclamă Serena. Cu adevărat minunat, despre tot felul de lucruri.

— Asta n-a mai spus-o înainte, observă caustic Ceci. Despre ce? întrebă ea apoi în acelaşi timp cu Lilly, intrigate fiind de faptul că Frankie nu poseda nici mine de diamante, nici vile despre care să poată povesti.

— Mi-a povestit despre familia lui:

are opt fraţi şi surori. Puteţi să vă imaginaţi? Şi duzine de veri şi mătuşi şi unchi. Nu pot să înţeleg cum e asta, dar sună încântător.

Ceci şi Lilly se priviră cu înţeles. Serena era singură la părinţi şi i se părea o corvoadă să-şi viziteze mama şi tatăl o dată la cinci ani.

— Diseară mă va lua de la „Birch Lake Saloon” pentru că va întârzia la birou cu nişte probleme, i-am spus că voi fi acolo împreună cu voi exclamă Serena, răsplătindu-şi prietenele cu un zâmbet care arăta că n-a fost niciodată aşa de fericită. Ceci muşcă din gogoaşa ei şi apoi zise:

— Dacă merg.

— Nici eu nu sunt sigură, obiectă

şi Lilly, care nu voia să rişte să-l întâlnească pe Billy după momentul stânjenitor de dimineaţă.

Ceci îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Lilly.

— Probleme în paradis?

— Un fel de (Lilly îşi strânse buzele.) Nu mi-am făcut nicio iluzie, să ştii. Ai înţeles?

— Jur, nu mă amestec; voi fi la fel de neimplicată ca o călugăriţă, cu toate că poate nu este un exemplu bun, dar ştii ce vreau să spun. Ce s-a întâmplat?

— Să încep cu – este cu adevărat un paradis, zise Lilly zâmbind. Dar apoi… dimineaţa…

— A apărut retragerea obişnuită a masculului, concluziona Ceci fără

ocolişuri.

— Nu ştiu dacă este obişnuită sau nu. Dar în mod cert, în această dimineaţă, dragul de Billy s-a înspăimântat.

— Ai spus ceva?

— De fapt el a spus, nu eu. S-a închis complet… de parcă aş fi spus că mă voi muta la el. Ceci râdea. Chiar şi Serena zâmbea, pentru că avusese propria ei experienţă asemănătoare.

— Şi? întrebă Ceci.

— Au urmat nişte scuze cum că trebuie să meargă la serviciu, a intrat în baie şi a închis uşa. Am fost recunoscătoare că pot să plec fără să-l mai văd.

— Dar până la momentul respectiv,

ţi-a dăruit paradisul? Lilly nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Mai mult chiar de-atât.

— Se va întoarce, concluziona Ceci ferm.

— Vom vedea dacă mă va mai interesa. Nu sunt sigură că sunt interesată de un bărbat care trece de la „nu pot să mă satur de tine” la o privire goală în decurs de o fracţiune de secundă. Practic am fost murdărită. Dar spune-mi, noaptea ta cum a fost? Tu şi Zuber păreaţi a fi buni prieteni.

— Cei mai buni prieteni, rosti Ceci blând. Şi el ar prefera să nu dezvălui detaliile.

— Da?

— Aşa că poate n-o să-ţi spun.

— Dumnezeule! Sunt înconjurată de femei care tânjesc după dragoste.

— Eu nu tânjesc după dragoste, protestă Ceci.

— Eu recunosc că da, zise Serena cu mândrie. Este foarte, foarte plăcut. Şi poate că Billy se va răzgândi şi vom putea merge toţi la „Birch Lake Saloon” în seara asta ca să bem poţiunea aceea care te face să te simţi atât de plăcut. Îi place chiar şi lui Frankie. Spune că ai să vii, te rog. De ani de zile nu am fost aici împreună şi mă bucur.

— Mă mai gândesc, spuse Lilly evaziv. Serena se strâmbă.

— Nu e un răspuns potrivit, având în vedere că vreau să fim împreună.

— Poate că voi merge.

— Tu vei veni, nu-i aşa, Ceci?

— Desigur.

— Vezi, Lilly, tu eşti singura care strici totul, o acuză Serena. Spune că vei veni.

Lilly nu avu tăria să strice bucuria evidentă a Serenei şi s-o refuze.

— Numai pentru puţin timp, condiţiona Lilly.

CAPITOLUL 7

Lilly decise să conducă ea în seara asta, asigurându-şi astfel o cale de scăpare. Era foarte hotărâtă să stea puţin şi apoi să plece. Nu pentru că îi era teamă să-l întâlnească pe Billy în public. Putea s-o facă dar prefera o pauză de o zi sau două ca să fie sigură

că se poate comporta normal.

Odată revenită după prânz la cabana ei, avusese timp nu numai să moţăie după noaptea nedormită dar să şi aibă o discuţie cu ea însăşi. Acest monolog interior îi reamintise că venise la Ely în acest an după o căsătorie care eşuase, ca să-şi ordoneze viaţa ce devenise prea agitată şi de ceea ce avea nevoie era linişte, nu o altă relaţie care s-o dezamăgească.

Cu toate că trebuia să recunoască, sincer, dezamăgirea se referea numai la ultimele trei minute petrecute cu Billy. Cele zece ore de dinainte fuseseră ale naibii de perfecte. Aşa că nu avea deloc motiv să se plângă.

Se simţea deja destul de bine când

începu să se îmbrace pentru seară. O seară de vară superbă, aurie şi eterică. A îmbrăcat o fustă neagră cu buline albe, sandale şi o bluză tubulară decorată cu mărgele negre una din toaletele din show-ul TV despre grădina de pe acoperiş, *Grădina lui Lilly*.

Ceci intră înainte ca Lilly să fie gata şi se trânti pe pat punând întrebări în timp ce ea se îmbrăca.

— Dacă nu vrei să divulgi detaliile despre seara ta, observă Lilly cu un zâmbet, nu sunt dispusă să-ţi spun cât de mare este Billy. Aşa că nu mai întreba.

— Nu te poţi supăra pentru că încerc, rânji Ceci.

— Eşti liberă să afli singură. Sunt

sigură că Billy este accesibil.

— Observ cumva un pic de gelozie?

— Deloc. Să fim serioase. Am petrecut cu el o noapte. Sunt sigură că din cauza asta sunt trecută pe o listă foarte lungă.

— Şi nu ai de gând să faci un bis?

— N-am venit aici ca să-mi creez mai multe probleme. Pacea şi liniştea – aceasta este mantra mea. Sau… cel puţin până când nu vreau iar sex, chicoti Lilly. Deşi, după ultima noapte, pot afirma că asta nu se va întâmpla prea curând.

— Sigur nu vei fi tentată?

— Nu de el. Ultimul lucru de care am nevoie este un bărbat care se încuie

în baie când apare cuvântul „angajament”. Acum, dacă n-ai să te opreşti să mă cicăieşti cu Billy Bianchich, îi voi spune lui Zuber că mi-ai povestit tot – inclusiv cât de mare este. Ceci zvâcni în picioare.

— Buzele mele sunt sigilate.

— Trebuie să fie vorba de dragoste.

— Nu ştiu asta, dar este un sex deosebit de bun. Hai mai bine să lăsăm Serenei poveştile de dragoste.

— Amin. Barul era aglomerat; era vineri şi turiştii soseau pentru weekend sau pentru vacanţele planificate cu mult timp înainte. Ely era punctul de pornire pentru drumeţii şi, dacă îţi plăcea să iei, în plimbarea cu barca, o

friptură cu martini sau bere şi fasole în conservă, acesta era locul potrivit.

Fraţii Siminich, care erau proprietarii, dădeau muzică veselă în timpul verii şi, în seara asta, o orchestră menţinea ridicat nivelul decibelilor. Ceci părea să-i cunoască pe toţi şi, în timp ce stăteau în separeul lor bând cocktail-ul lui Molly Bee, oamenii se opreau să le salute pe cele trei graţii. Lilly îi ştia pe unii, pe cei mai mulţi însă nu îi cunoştea oraşul se schimbase mult în ultimii treisprezece ani. Nu mai era un oraş adormit de mineri; era plin de magazine, de BMW-uri şi Volvo-uri, cu foşti-avocaţi şi foşti-brockeri care trăiau din conturile lor bancare, bucurându-se de frumuseţile

naturii şi păstrând legătura cu lumea din afară prin faxuri şi e-mail.

Fraţii Siminich erau în continuă mişcare, ca nişte titirezi. Cunoscuţi de către localnici ca „frăţia Rastafariană”, erau apreciaţi de toată lumea datorită amabilităţii lor şi a contribuţiei generoase la acţiunile caritabile locale.

— Seara fetelor? întrebă Les, oprindu-se cu fratele lui lângă ele.

— Mda… Serena îl aşteaptă pe Frankie. Les îi făcu cu ochiul lui Lilly şi-i zâmbi larg.

— Am prins odată, la Chicago, emisiunea ta. Pot să pariez că audienţa de gen masculin era foarte mare. Mă bucur că eşti iar în oraş.

— Bine că v-aţi întors toate,

adăugă şi Larry. Voi trei înfrumuseţaţi locul. La dispoziţia voastră, doamnelor… Cei doi fraţi schiţară câte-o reverenţă, apoi se îndreptară spre separeul alăturat. Lilly zâmbea.

— Nu s-au schimbat în treizeci de ani…

— Acum sunt doar mai bogaţi, replică Ceci.

— Poate… Dar sunt încă incredibil de drăguţi.

— Ca Frankie. (Trecuseră peste cinci minute de când Serena nu-şi lăudase persoana favorită.) Şi el este incredibil de drăguţ. (îşi ţuguie buzele pline.) Mi-aş dori doar să nu-şi facă griji din cauza muncii lui tâmpite. Aş vrea să fie aici chiar acum.

— Va veni curând şi atunci o să-l ai toată noaptea, o linişti Ceci.

— Ştii, Ceci, mă bucur că am avut acea discuţie ieri, căci altfel nu m-aş fi decis niciodată să ies cu bărbaţi mai tineri. Şi bărbaţii mai tineri sunt cu mult mai buni! declară Serena, fără drept de replică.

— Mda, nu mă pot plânge nici eu, rosti Ceci, zâmbind melancolic.

— Voi două o să mă faceţi, în modul cel mai plăcut, să ratez cina, concluziona Lilly cu un zâmbet.

— Pentru că tu nu ai găsit pe cineva la fel de minunat ca Frankie? O, dragă Lilly, scuză-mă, dar pesemne că jucătorii de hochei nu sunt foarte drăguţi. Nu se lovesc ei între ei tot

timpul cu beţele lor? Un asemenea bărbat nu este ei bine… foarte drăguţ. Uită-l, aşa cum am făcut eu cu Homer, îşi termină Serena pledoaria.

— Am şi făcut-o.

— Perfect. Cu atât mai bine pentru tine. Este vorba de răspunderea proprie, de optimism şi de iubirea de sine – se va discuta azi despre asta la Oprah. Cu toate că psihologul care vorbea despre a fi optimist vorbea uneori cu duritate despre soţia lui, aşa că nu părea să ţină cont de propriile lui sfaturi. Dar sunt foarte sigură că este o teorie foarte bună.

Poate că psihologul de care vorbea Serena avea sau nu avea dreptate, dar teoria era pe cale să fie testată pentru

că Frankie tocmai intrase pe uşă şi nu era singur.

Lilly fu surprinsă de fierbinţeala care-i cuprinsese tot corpul. Apoi se simţi iritată. *Fir-ar să fie, sper că asta nu se datorează fui Billy Bianchich*! Ridicându-se repede în picioare, spuse:

— Mă duc la toaletă. Mă întorc imediat.

— Te întorci? o întrebă Ceci pe Lilly cu subânţeles.

— Desigur, răspunse ea ferm.

Deşi Lilly se gândea serios să dispară odată ieşită de la toaletă, făcu un efort de voinţă şi, spunându-şi că nu se va lăsa intimidată de un bărbat, afişă un zâmbet strălucitor, rosti toate saluturile obişnuite de politeţe şi se

aşează lângă Ceci.

Billy observă imediat că ea era pe jumătate dezbrăcată în bluza fără bretele şi fusta scurtă, cu părul lung şi blond uşor ondulat care-i cădea pe umerii goi, şi-şi aminti cât de mătăsoasă îi era pielea, cât de moale era peste tot. Se mişcă în scaun ca să-şi aranjeze erecţia şi înjură în gând.

Nu-i plăcea să se simtă aşa ameţit, flămând. Nu voia să dorească atât de mult o femeie; nu i se întâmplase niciodată. *Dumnezeule, ce bine miroase*! Aroma familiară a parfumului ei ajungea la el peste masă şi singurul gând pe care-l avea era s-o ia din bar şi să facă dragoste cu ea de îndată ce ar fi lăsat în urma lor luminile de pe

verandă. Deşi, în dispoziţia în care era, nici luminile de pe verandă nu erau o problemă serioasă.

Ea nu părea să aibă intenţia de a-i acorda vreo privire aşa că sexul era, pesemne, exclus. Orchestra începu să cânte, şi Frankie cu Serena s-au dus să danseze, în urma lor instalându-se o tăcere ciudată.

— Eşti doamna de la emisiunea din Chicago! (Un bărbat blond îi zâmbea lui Lilly.) l-am spus lui Bob că tu eşti! Vrei să dansezi?

Billy îl fulgeră cu privirea pe cel care era, evident, un turist, îmbrăcat în salopetă şi mocasini.

— Ea este cu mine.

— Nu sunt cu el. (Lilly îi aruncă lui

Billy o privire supărată.) îmi place să dansez, îi răspunse ea dulce blondului. Pentru o fracţiune de secundă Billy se gândi să facă o scenă, expresia de pe chipul lui oglindind acest lucru.

— Nu, şopti Ceci.

— Să nu îndrăzneşti, şuieră Lilly. Întorcându-se spre bărbatul în salopetă îşi strecură braţul sub al lui şi se îndepărtară. Billy aproape că sărise din scaun la acel *„să nu îndrăzneşti”*, dar Ceci l-a tras înapoi.

— Calm, Bianchich. Dacă faci asta, trebuie să faci şi altceva, îl preveni ea. Gândeşte-te bine! Lilly nu are nevoie ca tu s-o zăpăceşti de cap, adăugă ea rece. Abia s-a descotorosit de un nemernic.

— Ştiu, spuse Billy, respirând

adânc ca să se calmeze. (Se întoarse şi privi prin bar cu o privire atentă.) Nu prea e nimic liber în seara asta, adăugă el. Ce să fac?

— Bine ai revenit la realitate, rosti Ceci sardonic. Ţi-a fost mintea plecată, nu-i aşa? Când o faci, ascultă-mi sfatul, alege pe cineva care nu vrea să te mai vadă dimineaţa.

— Şi cine naiba ar fi asta?

— Spre regretul meu, domnule „Ghiulea Mare”, cred că toate cam vor o bucată din fundul tău împodobit cu o stea.

— Îmi pare rău, Ceci, zise Billy cu o umilinţă neprefăcută. Lilly… mă face să mă simt ciudat.

— Şi tu nu ştii ce să faci pentru că

nu s-a mai întâmplat cu nimeni pană acum.

— La fel ca şi la tine.

— Doar poate…

— Să nu-mi spui că doamna care este mândră de independenţa ei poate să se îmblânzească?

— Poate că da.

— Vrei să-mi explici şi mie?

— Nu.

— Nu vrei să-l sperii pe Zuber?

— Acum vorbeşti ca un bărbat. Poate că nu vreau să mă sperii pe mine.

— Scuze. Avem în sânge teama asta de…

— Lilly a spus că azi-dimineaţă s-a vehiculat ideea de angajament, zise Ceci cu un zâmbet. Billy se trase înapoi

în scaun ca şi cum s-ar fi ferit de un atac.

Ceci izbucni într-un hohot de râs.

— Noroc, Bianchich! Vei avea nevoie. Şi vorbind despre noroc, uite cine-ţi iese în cale. Cea mai accesibilă pradă din oraş.

Un moment mai târziu, Tammy Connors se apleca spre el, îşi petrecea braţele în jurul lui Billy şi-i şoptea ceva la ureche. El stătu în cumpănă vreo trei secunde, apoi se ridică şi spuse zâmbind:

— De ce nu?

— Uneori Dumnezeu îţi trimite un semn, filosofă Ceci caustic.

CAPITOLUL 8

După ce Billy a părăsit barul, Lilly a reuşit să se bucure de restul serii. Dispariţia lui i-a rezolvat dilema s-o facă, să n-o facă, dacă s-ar fi urât pe sine dimineaţa? Noaptea a devenit frumoasă, fierbinte, transpirată de dansul care-i plăcea. Orchestra era bună, adora să danseze, nu ducea lipsă de parteneri, incluzând-o chiar şi pe Ceci care a dansat şi ea într-un final. Serena şi Frankie au plecat devreme. Surpriză, surpriză!… Dar era plăcut s-o vezi pe Serena aşa de fericită. După ce au refuzat diferite oferte de a-şi prelungi seara, Lilly şi Ceci au plecat singure cu maşina acasă.

— Mi se întâmplă numai mie sau trebuie să simţi fierbinţeală înainte de a

te culca cu cineva? întrebă Lilly pe când ieşeau din parcarea barului.

— Aşa e şi cu mine. Mai întâi dorinţa, apoi prietenia. Ăsta este motto-ul meu.

— Sunt diferite grade de dorinţă, oftă Lilly.

— Billy a vorbit despre tine, rosti Ceci, fiind clar de ce ofta Lilly.

— Dar a plecat acasă cu târfa aia brunetă.

— A fost o alegere ce nu implica niciun risc, o aventură ca să uiţi femeia pe care o doreşti. Te-ar fi preferat pe tine, dar nu a vrut să plătească preţul.

— Asta nu mă consolează.

— Dar e adevărat. Te doreşte foarte tare. Chiar în timp ce-şi spunea

că nu-i pasă, Lilly a simţit cum o cuprinde o plăcere fierbinte.

Douăzeci de minute mai târziu Lilly era acasă, încă ameţită de orele de dans. După ce îşi scoase hainele şi îmbrăcă un halat, îşi turnă un pahar de Cola din frigider şi privi lung cutia cu cremă de ciocolată şi miez ras de nucă de cocos.

Mâine nu voi mânca decât legume, îşi promise ea, *aşa că pot lua o linguriţă. De fapt, la câte calorii am consumat pe ringul de dans, îmi mai pot permite o linguriţă. Şi, cum spuneam, ziua de mâine va fi de post, ceea ce este foarte bine îmi va curăţa sufletul şi trupul şi-mi va permite să ajung la un nivel mai înalt de*

înţelegere.

Folosind mereu cuvântul mâine, bău toată sticla de Cola şi apoi şterse conştiincios resturile de cremă care mai rămăseseră pe fundul cutiei – *am citit undeva că nuca de cocos nu conţine colesterol, deşi nu toate uleiurile de palmier sunt bune, dar nu mă voi gândi acum la asta, când mă aflu în chinurile unui caz grav de privaţiune sexuală!*

Preferă să nu observe faptul că petrecuse două luni fără sex înainte să sosească la Ely, mai ales că nu voia să fie tulburată chiar acum de fapte mărunte. *Trebuie să aflu unde s-a dus el cu această târfă brunetăl Calm, calm… inspiră seninătate şi pace… lasă*

să curgă energia ta vitală…

Lilly ridică receptorul telefonului din bucătărie.

Zece minute mai târziu, Ceci o convinsese: nu va cântări o sută de kilograme săptămâna viitoare din cauza traumei ei sexuale; singurul lucru de care avea nevoie era să doarmă bine o noapte, şi dimineaţa totul va fi perfect. Gândul la foştii iubiţi făcând dragoste cu târfe brunete apare mult mai rar, presupunea ea, când mâncai omleta cu pâine prăjită decât atunci când erai puţin băut.

O lumină pătrunse prin ferestrele bucătăriei şi, pentru o clipă, Lilly crezu că este martora aterizării unor extratereștri. Un moment mai târziu

realiză însă că erau luminile unei maşini. Nu băuse mai mult de trei pahare în seara aceea.

Luminile se stinseră, auzi trântindu-se portiera şi înţelese cât de dăunătoare erau violenţele din filme, deoarece primul ei gând a fost că cineva venise s-o taie în bucăţi cu un cuţit de bucătărie, în propria ei casă.

Partea din creier care nu-i fusese atinsă de alcool îi aminti că nimeni nu fusese niciodată tăiat în bucăţi în Ely.

Această rememorare calmantă îi permise să treacă la un scenariu mai puţin spectaculos dar la fel de alarmant despre o femeie care a fost atacată în bucătăria ei de un stol uriaş de păsări. Partea lucidă a creierului ei ţipa: *E*

stupid! Păsările nu conduc niciodată maşini!

Cu toate acestea, bătaia din uşă îi provocă un fior rece pe şira spinării.

— Da? spuse Lilly, atât de încet că nici măcar ea nu se auzi.

Dregându-şi glasul după o secundă, privi în jur, sperând să zărească un cuţit de bucătărie cu lama mare pe care să-l poată apuca uşor. Dar, deoarece nu gătise de când sosise, înţelese că nu avea la îndemână nicio armă cu lamă lungă.

— Lilly! îţi aud respiraţia. Deschide uşa. Era un cor de îngeri sau halucina ea după numai cinci sau şase, cel mult şapte, pahare?

— Lilly, la naiba! Deschide uşa sau

o sparg. Îngerii s-au oprit din cântat la tonul mai degrabă aspru al vocii lui Billy.

— Nu ţipa! strigă ea.

— Deschide uşa, reluă el cu un ton aproape normal.

— Nu este încuiată. Se auziră înjurături şuierate printre dinţi şi, după o secundă, era în bucătăria ei arătând la fel de bine ca mai devreme poate chiar mai bine acum, când ea era în armonie cu interiorul ei şi cu impulsurile ei spontane şi foarte naturale. Pace şi linişte aceasta era calea.

— Unde este târfa aia brunetă cu care ai plecat? Ciuda cu care se exprimase, izbucnită spontan, o sperie

pe ea însăşi, dar secretele înţelegerii cosmice cer ani de studii disciplinate. Ar trebui să înceapă să se gândească dimineaţa.

— Nu ştiu, rosti el zâmbind. Vrei să te ajut s-o cauţi?

— De ce aş vrea s-o fac?

— Ceci a spus că voiai s-o strângi de gât.

— Ceci e o trădătoare de nedescris – ca Aaron Burr… sau a fost Nathan Hakle? Cine şi-a vândut ţara pentru…

— Sunt fericit că mi-a telefonat.

— Chiar eşti? Da.

— Ai vrea să-mi explici?

— Nu prea.

— Presupun că acel cuvânt, obligaţie, nu a trebuit să fie rostit sub

pedeapsa cu moartea.

— Cred că mai bine îţi fac nişte cafea sau nu-ţi vei mai aminti niciun cuvânt mâine dimineaţă. „Nu-mi pasă de obligaţie”, a vrut ea să spună dar a ieşit ceva neinteligibil şi cuvântul obligație a avut nevoie de trei încercări.

Părea că el nu observă. A luat-o în braţe, a privit-o în ochi şi a spus cu multă, multă blândeţe:

— Ştiu. A fost greşeala mea. Unde este cafeaua?

CAPITOLUL 9

În acelaşi timp, puţin mai jos pe aceeaşi stradă, un Range Rover hărbuit urca cu viteză mică aleea abruptă spre cabana lui Ceci. Deşi cabana nu era

luminată, şoferul nu a ezitat să meargă la uşa din spate şi să intre. A trecut prin bucătăria întunecoasă şi prin living, spre terasa acoperită. Stând la picioarele patului unde dormea Ceci, el a zâmbit uşor. Apoi a început să se dezbrace, aruncându-şi hainele pe podeaua vopsită în verde. Ceci era culcată cu faţa în jos, cu o cuvertură trasă până peste urechi ca s-o apere de răcoarea nopţii. *Sunt eu mort de oboseală, dar merită,* se gândea bărbatul, apropiindu-se.

— HămmmlPe jumătate adormită, Ceci a îndepărtat degetul care îi atingea obrazul. Patul s-a lăsat şi ochii ei s-au deschis.

— Hai, fă-mi loc, îi şopti Zuber,

strecurându-se sub cuvertură şi luând-o în braţe.

— Am dormit o săptămână? mărâi Ceci, mintea ei parcurgând cronologia cu multă trudă.

— Şase telefoane mobile au sunat în disperare la jumătatea drumului spre Knife Lake. Sateliţi. Aparent nişte preluări ostile. Aşa că ne-am întors.

— Ai traversat noaptea lacurile?!

— A trebuit. Aş putea s-o fac cu ochii legaţi. În afară de asta, am ştiut că mă aştepţi.

— Sper că nu aştepţi să te aprob.

— Nu, mi-am imaginat doar că te voi găsi indiferent unde eşti şi o să te târăsc acasă.

— Şi dacă nu aş fi vrut să mă las

târâtă acasă?

— Nici să nu te gândeşti la asta.

— Şi dacă tipul cu care aş fi fost te-ar fi înfruntat?

— Nu-mi pasă.

— Zuber cel cu o singură idee.

— Ce ai zice de o mică apreciere? Am fost pe lacuri de la şapte dimineaţa şi am traversat şase dintre ele ca să mă întorc aici. Nu dau doi bani pe şase tipi pe care nu i-am văzut pană acum şi care pot să vâslească la naiba. Buster, Scotty şi cu mine le-am frecat nevinovatele lor funduri în sus şi în jos pe lacuri.

— Ai făcut-o cu adevărat pentru mine? reveniseră vremurile bune.

— Da. Aşa că nu mă necăji.

— Am refuzat trei invitaţii pentru, cum să spun, ca să dorm toată noaptea. Asta cum e?

— Norocul meu. Şi apoi o săruta, iar ei nu-i mai venea să vorbească.

— Dacă adorm ai voie să mă trezeşti cu un ghiont, murmură Zuber, coborându-şi capul ca să-i lingă un sfârc. Ceea ce nu cred că se va întâmpla în următoarele cinci minute.

Erecţia lui tare ca piatra atingea coapsa ei şi el îi sugea sfârcul aşa încât unde fierbinţi o străbăteau făcând-o caldă şi umedă. Fierbinte ca o vară secetoasă din Alabama. Îşi trecu degetele prin părul lui şi-i ridică capul.

— Te superi dacă am să te rog să…

Zâmbetul lui străluci alb în lumina

lunii când se întinse după prezervative.

— Întreabă-mă de ce nu sunt surprins.

— Nu am nevoie de sarcasm chiar acum. Am nevoie doar…

— …de asta, spuse el. Când îl simţi atât de adânc încât nu se putea mai mult, îşi arcui spatele şi gemu uşor.

Bine ai venit acasă, gândi Ceci, plăcându-i sunetele pe care le scotea el. Ea îşi mişcă puţin şoldurile, întâmpinând mişcarea lui aprigă.

Şi amândoi respirau greu.

El ştie ce-mi place sau, poate, ceea ce le place tuturot femeilor, cugeta Ceci cu recunoştinţă, deoarece el se retrăgea cu aceeaşi rezervă lentă cu care o penetra şi ea îşi ţinea respiraţia

în aşteptarea finalului.

— Acum, acum – ac… Oh, Doamne! Ceci ţipă – un ţipăt slab, plin de recunoştinţă. Şi el era al dracului de fericit că braţele i-au rezistat ca să vâslească spre casă. Ritmul trupurilor se acceleră – cuprinşi de frenezie şi delir, dorind mai mult, amândoi apucară pe drumul scurt spre paradis.

Câteva momente mai târziu, satisfăcuţi şi îmbrăţişaţi, Ceci spuse, întinzându-se ca să-l sărute pe Zuber pe obraz:

— Ar trebui să mulţumesc indiferent cui conduce această companie electrică.

— Am şi făcut-o.

— Bine. (Ea nu se putu abţine să

nu zâmbească.) Este întotdeauna bine cu tine… Azi am scris un poem despre tine. Vrei să-l auzi?

— Am de ales? Ea îl sărută, iar Zuber râmji şi spuse:

— De ce crezi că ne simţim atât de bine?

— Pentru că amândoi iubim poezia, răspunse Ceci, mimând seriozitatea.

El izbucni într-un râs nebun.

— Citeşte-mi poemul ăla blestemat.

Dar când ea se întoarse la pat cu caietul, el adormise şi Ceci îl privi lung. Într-un fel, ea iubea intensitatea sentimentelor ei pentru el. Pe de altă parte, se ura pentru asta. N-ar merita să se îndrăgostească de un bărbat ca

Nick care avea obiceiul să urmărească femeile în fiecare vară. Era vorba doar de sex… de nimic altceva.

Punând caietul pe masă, Ceci se băgă încet în pat, gândindu-se: *Cred că aş fi picat moartă dacă ar fi trebuit să vâslesc timp de o oră, în susul şi în josul lacului Knife.* El s-a trezit atunci când i-a atins corpul ei cald.

— Îmi pare rău, rosti, forţând să-şi ţină ochii deschişi. Aplecându-se peste el, l-a sărutat.

— Dacă dormi, continuăm dimineaţă.

— Sunt treaz, spuse el, cu vocea încă somnoroasă. Acordă-mi un minut…

— Nu trebuie să fii politicos pentru mine, propuse Ceci. Pot să aştept.

El îşi trecu degetele prin păr, scuturându-şi uşor capul.

— Mda… Ce ai trecut pe agendă?

— O, nu ştiu – m-am gândit că poate vedem ştirile de pe CNN.

— Sau am putea să testăm acest poet fierbinte pe care-l cunosc, zise el, rostogolindu-se pe o parte şi îndepărtându-i picioarele cu palma. Mmmm, ce moale eşti…

Atingerea lui era deosebit de delicată şi în acelaşi timp excitantă. Curând, ea se zvârcolea, cerşind mai mult. El se aşează între picioarele ei, înlocuind degetele cu gura şi limba şi se ocupă de clitorisul ei.

Presiunea uşoară şi insistentă a limbii lui producea vibraţii deosebite,

lovituri fierbinţi şi profunde, unde de fericire, o plăcere lichidă în tot vaginul, cuprinzându-i simţurile, alunecând în sus pe şira spinării. Cu un geamăt surd ea se mişcă spre gura lui. Strecurându-şi degetele în părul lui, îl trase mai aproape, lacomă, torturată, udă de dorinţă şi limba lui alunecă mai adânc. Cu buza superioară lipită de clitorisul ei bombat îşi ondula vârful limbii de peretele din faţă al vaginului şi lingea într-un ritm încet şi regulat, ceea ce o aduse repede într-o stare de excitare maximă în câteva secunde, Ceci începu să geamă şi, chiar înainte ca undele orgasmului să se estompeze, el o atinse... acolo... iar ea simţi că acea senzaţie unică reapare. El nu s-a oprit

până când nu i s-a întâmplat de nenumărate ori. Când a terminat, ea abia mai respira.

Scoţându-i degetele din părul lui, Zuber se sprijini pe coate.

Când Ceci deschise ochii şi-l privi, el îi zâmbi.

— Am ţipat?

— Ce? întrebă el, punându-şi mâna la ureche, sprijinindu-se de peretele verandei şi chemând-o cu degetul. Vino încoace.

— De ce?

— E rândul meu, de aceea.

Prinzând-o de şolduri, o aşeza pe erecţia lui sărutând-o drăgăstos, până când ea scânci şi nu se mai mişcă, o ridică cu uşurinţă şi o coborî din nou

într-un ritm încet şi languros, oprindu-se de fiecare dată când o pătrundea deplin, ca să poată amândoi să simtă valul de senzaţii ce-i copleşea.

Până când ea l-a înjurat şi i-a muşcat buza, şi l-a ameninţat că o să-l lovească.

El a zâmbit, a luat mâinile de pe şoldurile ei şi a lăsat-o să-l călărească până la epuizare. Răbdarea nu era punctul forte al lui Ceci.

Dar chiar şi dorinţa şi amabilitatea s-au transformat în epuizare şi, după câteva ore, el a căzut pe spate cu braţele întinse în lături.

— Îmi pare rău, păpuşă, a murmurat el închizând încet ochii. Sunt terminat…

El zăcea pe pat, pielea bronzată contrastând puternic cu albeaţa aşternutului. Ceci dezmierda pe pernă mătasea neagră a părului lui, având sentimentul că-l cunoştea de o viaţă. Companiile miniere de la „Iron Range” plecaseră în Europa în secolul al nouăsprezecelea ca să recruteze mână de muncă ieftină. Astfel, slavii şi italienii compuneau majoritatea populaţiei oameni frumoşi cu păr negru şi pielea măslinie, şi Zuber nu era o excepţie. Cu toate că pe el îl considera excepţional.

Opreşte-te! Opreşte-te măcar un blestemat de minut! vorbim despre Zuber?

Ea scutură din cap – se simţea

minunat şi nu avea nevoie în gândurile ei de argumente logice. El era al naibii de bun unde era important.

Îşi ridică pixul şi caietul de notiţe şi începu să scrie.

CAPITOLUL 10

Lilly a simţit mirosul de şuncă înainte să deschidă ochii şi a durat un moment ca să înregistreze unde era şi unde mirosea a şuncă de dimineaţă. Lumina prea strălucitoare ce intra pe ferestre o făcea s-o doară ochii. Întoarse capul şi dădu cu ochii de bărbatul care-i ocupase visurile în noaptea trecută.

— Nu este un vis, rosti el blând,

ghicindu-i gândurile. (îi întinse una din ceştile largi de la „Lodge”, din care se ridicau aburi îmbietori de cafea.) Cred că două bucăţi de zahăr ajung. Apoi se aşeză pe marginea patului şi gustă cafeaua din ceaşca lui.

— Ai fost în bucătărie noaptea trecută, rosti Lilly privindu-l prudent. Şi de dimineaţă ai fost la „Lodge”.

— Şi da şi nu. Ei au adus cafeaua... Ce ai mai vrea să ştii? Şi nu întreba de Tammy pentru că am discutat despre asta noaptea trecută şi mi s-a făcut greaţă.

— Tammy?

— Târfa brunetă. Totul începea să se limpezească în mintea ei.

— Ai rămas aici noaptea trecută?

— În acest pat.

— Cu mine?

— Da. Ai refuzat să fim trei. Glumesc, zise el repede văzându-i privirea.

— Ai pus ceva în băutură mea, îl acuză Lilly.

— Dacă-ţi aminteşti, n-am fost cu tine. Poate e de vină dl. Walker.

Ea gemu încet. Îşi aminti că Ceci îl sunase pe Billy. Acum, nu i se părea o idee prea bună.

— Poţi fi foarte enervant câteodată.

— Nu asta ai spus noaptea trecută.

— Este evident că mori să-mi vorbeşti despre noaptea trecută, aşa că spune.

Luă o înghiţitură mare de cafea.

— Nu prea e mult de spus. În timp ce-ţi făceam cafea, ai adormit cu capul pe masa din bucătărie. Te-am adus în pat şi m-am culcat.

— Desigur că ai făcut-o. El ridică din umeri.

— Nu mă amuză să fac sex cu un cadavru.

— Deci nu a fost vorba de cavalerism.

— Te-aş fi putut trezi dacă aş fi vrut, rânji el. Am ales însă să fiu un bun samaritean. Sentimentele ei erau un amestec haotic de iritare faţă de înfumurarea lui şi dorinţa libidinoasă care o cuprindea întotdeauna când îl vedea.

— Nu trebuie să mergi la lucru?

— Mi-am luat liber, răspunse el, zâmbind larg. M-am gândit să petrec ziua în pat cu tine. Dar trebuie să mănânci mai întâi. În bucătărie avem micul-dejun.

— Şi dacă nu vreau?

— Trebuie, continuă el, făcându-se că n-a înţeles. Micul-dejun este masa cea mai importantă a zilei.

— Trebuie ca toţi să fie întotdeauna de acord cu tine?

— Nu.

— Aş putea să fiu ocupată azi, a spus ea.

— Schimbă-ţi planurile.

— De ce aş face-o?

— Pentru că ne potrivim cu

adevărat bine, dacă-ţi aminteşti. Şi, după cum zice mama mea, Myrtle Carson s-a dus s-o viziteze pe fiica ei la Biwabik, aşa că nu va auzi cum ţipi când ajungi la orgasm. Lilly se umezi deodată, pentru că el trebuia numai să-i promită că vor face sex şi ea era pregătită.

— De unde ştie mama ta asta? întrebă ea cu o voce plină de dorinţă.

— Sunt amândouă în corul bisericii.

— Am uitat cum fiecare ştie totul despre toţi într-un oraş mic, rosti Lilly pufnind.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, zise Billy, ridicându-se de pe pat. Astăzi suntem singuri. Micul-dejun

e pregătit în bucătăria şi după aceea – zâmbi el – putem face tot ce vrem.

Era dificil să ia micul-dejun cu gândul că el va face tot ce dorea ea. După o noapte de beţie, simţurile îi erau în alertă pentru tot ce însemna sex, iar cel mai frumos şi pasional bărbat stătea în faţa ei la masă.

— Nu mănânci, observă el.

— Noaptea trecută am mâncat jumătate de kilogram de ciocolată.

— Ţi-am lipsit? întrebă el, rânjind.

— Nu. Povesteşte-mi de Tammy, zise ea, voind să-l facă să se ruşineze. Nu-mi aduc aminte dacă am discutat.

— Te rog să mănânci. Nu vreau să slăbeşti. Hotărârea ei din noaptea precedentă, de a mânca legume crude,

dispăru ca prin farmec la vederea omletei cu ciuperci şi şuncă, a coşului cu franzeluţe aromate şi a castronului plin de căpşune cu frişca. Luă o franzeluţă. El se lăsă pe spate în scaun şi-i oferi un zâmbet.

— Am dus-o pe Tammy acasă, am refuzat politicos invitaţia ei, motivând că trebuia să mă scol devreme, şi m-am mai plimbat cu maşina circa o oră, spunându-mi că nu voi veni aici. Dar am venit şi tu n-ai contenit să-mi spui că ţi-am lipsit.

— Nu te cred, replică Lilly, continuând să-şi ungă cu unt franzeluţă, pentru a-şi ascunde stânjeneala.

— Ba ai spus-o. Dar apoi ai

continuat că toţi bărbaţii sunt nişte mitocani, aşa că nu am mai fost la fel de sigur de semnalele pe care le primisem. De asemenea, nu ai menţionat orgasmele din noaptea de la „Lodge”, aşa că m-am gândit că asta era o bilă albă pentru mine.

— Inventezi, pufni ea.

— Ai vrea tu. Dar, tocmai când mă gândeam că lucrurile mergeau aşa cum trebuie, ai eşuat pe masa din bucătărie şi ai stricat toate planurile mele. Dar eu sper în continuare, încheie el zâmbind.

— Ar trebui să te trimit acasă, zise Liliy cu gura plină. Billy zâmbi, îşi luă cana cu cafea şi se întinse în scaun, arătând imaculat şi aparent sătul, în timp ce ea mânca tot ce vedea în faţa

ochilor.

— Tu nu mănânci?

— Nu ne-am trezit toţi la ora zece, răspunse el, arătându-i vasele murdare din chiuvetă. Am mâncat acum câteva ore, apoi ţi-am greblat malul lacului şi am coborât barca din pod. Este un model „Grumman” foarte frumos.

— A fost a tatălui meu, spuse ea, observând semnele de la „Lodge” pe tacâmuri. L-ai chemat de două ori pe bucătar?

— Lui Gracie nu-i pasă.

— Câţi ani are Gracie? El o privi amuzat.

— Treizeci şi unu. La fel ca tine.

— Nu e treaba mea, sunt sigură, observă ea.

— Aşa-i.

— Eşti foarte enervant atunci când vorbeşti aşa de politicos, răbufni ea.

— Eşti irascibiia când ţi-e foame, replică el glumind. Lilly aşează furculiţa pe masă.

— Ce-ar fi dacă aş spune că nu vom face sex?

— Nu cred că vei spune asta.

— Aş putea. El se forţa să nu râdă.

— Ei bine… atunci voi suferi, cred.

— Ai perfectă dreptate, vei suferi.

— Sau vei suferi tu.

— Crezi că nu rezist fără sex? El strânse din umeri.

— Eşti înfometată. Ai nevoie de hrană, sex, câteva pahare de Cola… bine, nu neapărat în ordinea asta.

— Şi tu eşti disponibil.

— Că a venit vorba, Cola este în frigider, zise Billy, ignorând remarca ei.

— De unde ştii că nu-mi place Pepsi?

— Pentru că întotdeauna pe plajă ai băut Cola. Amintirile ei despre el erau mai recente dar la fel de clare – ceea ce explica, probabil, de ce dorea să facă sex... nu în general ci, în mod special, cu el.

— La naiba, oftă ea, gândindu-se la fiecare femeie care îi răspunsese la fel.

— Gustă căpşunile, adăugă el, zâmbind angelic. Au crescut aici.

— Deci poţi să aştepţi toată ziua, domnule „Gustă-căpşunile”?

— Nu chiar, răspunse el, ridicându-

se în picioare, erecţia fiindu-i evidentă.

Lilly roşi, inspiră adânc, puse furculiţa pe masă şi se ridică din scaun.

— Mulţumesc pentru micul-dejun.

— Îţi aduc Cola. Ea aprobă din cap. Aparent exista o limită a constrângerii sexuale, şi ea o atinsese. Şi acum nu mai conta dacă era una dintre sutele de femei de pe lista lui. Chiar acum dorea să facă sex. El a călcat peste halatul ei şi, atunci când a intrat în dormitor, ea era culcată pe pat, goală, în acea ipostază visată de orice bărbat cu picioarele larg desfăcute şi cu braţele deschise ca să-l îmbrăţişeze.

— Ce a durat atât? întrebă ea, nerăbdătoare.

Puse jos Cola şi se dezbrăcă în timp ce ea îl privea, fără să-i pese de nimic altceva decât de împlinire. Când boxerii lui alunecară în jos, eliberând penisul erect, ea-şi pierdu controlul.

— Te rog, te rog, te rog, scânci ea. La fel de nerăbdător ca şi ea, poate chiar mai mult pentru că aşteptase toată noaptea, el se aplecă repede între picioarele ei şi apoi înjură încet. Uitase prezervativul.

— Nu contează, murmură ea, ridicându-şi şoldurile ca să-i permită s-o pătrundă.

— Ba da, contează. (întorcându-se pe călcâie el se întinse spre marginea patului, îşi luă şortul, scoase din buzunar un pachet, îl deschise, îşi puse

un prezervativ şi-şi făcu loc din nou între coapsele ei.) Sper că pauza asta nu te-a scos din ritm.

— Chiar acum aş putea să termin… şi fără tine, murmură ea plimbându-şi palmele pe spatele lui.

— Aşteaptă, zise el, alunecând încet înăuntru. Ignorând preludiul pentru că era aşa de dornică, el s-a cufundat în căldura ei dulce şi primitoare, pătrunzând din ce în ce mai adânc, iar ea s-a topit în jurul lui, venindu-i în întâmpinare, pasional. A sunat telefonul dar nimeni nu-i auzea.

Robotul telefonului a înregistrat vocea Serenei, pe care ei au perceput-o doar ca pe un zgomot de fond peste care se distingea clar numai respiraţia

lor sacadată şi oscilaţiile fierbinţi ale trupurilor care îi purtau ca un curent repede spre orgasm. Mesajul continua să se înregistreze, în timp ce Lilly a scâncit o dată, simţind forţa orgasmului cum se aprindea în interiorul ei, şi apoi a ţipat un ţipăt lung, care ar fi atras atenţia lui Myrtle Carison dacă ar fi fost acasă. Reţinându-şi respiraţia ca să-şi estompeze frenezia, el a simţit pană în vârful degetelor de la picioare primul şuvoi de spermă şi, pentru câteva momente care păreau fără sfârşit, ei au împărtăşit acel mister cunoscut doar de două trupuri contopite. Când ultimele senzaţii s-au estompat, permiţând realităţii să revină în mintea lor, vocea Serenei a căpătat un înţeles:

— …ceai la mine acasă în seara asta, spunea ea. Ştii ceaiurile mamei… ne vedem la trei. Pa.

— Prietenei tale îi place să vorbească.

— Nu mi s-a părut să te deranjeze.

— Iar eu nu am observat că ţi-a lipsit.

— Să nu glumim… este încă devreme.

— Ce bine sună, zise Billy, sărutând-o uşor înainte să se retragă. Prosoape? întrebă el, şi Lilly arătă spre baie. *Trebuie să mă scol*, se gândea ea, dar prefera să stea culcată în dimineaţa asta şi să se gândească la bărbatul de vis cu care tocmai făcuse dragoste şi care acum pesemne că se descurca cu

greu prin mizeria din baia ei, unde plănuise să facă curat înainte să iasă în oraş noaptea trecută. *La naiba*! La acest gând se ridică în coate dar, cum dorinţa îi picura anestezic în sânge şi capului ei nu-i plăcea o mişcare bruscă, se culcă la loc, rugându-se ca Billy să se descurce singur.

— Evrika, zise el, un moment mai târziu, apărând în uşă cu un prosop în mână.

— Nu am femeie de serviciu ca tine, rosti ea leneş, amintindu-şi de cabana lui imaculată.

— Aş putea să-ţi trimit pe cineva din personalul de la „Lodge”, dacă vrej.

— Mulţumesc, am să mă gândesc la oferta ta, spuse ea, gândindu-se că

Billy îi va uita numele într-o săptămână. Şi, dacă va urma să trăiască în acest an dintr-un salariu de profesor, ar fi mai bine să se obişnuiască să-şi cureţe singură casa.

— Ei bine, atunci e-n regulă, zise el apropiindu-se cu un zâmbet al naibii de sexy. Şi, dacă tu rămăi culcată aici cu picioarele depărtate, eu nu voi mai pleca niciodată devreme. Dar nu părea că se grăbeşte. S-a aşezat pe marginea patului, i-a oferit o Cola şi i-a ţinut-o aproape de gură pe când ea s-a ridicat ca să ia o înghiţitură.

— Gata? Asta-i tot? spuse el o clipă mai târziu şi apoi goli paharul. Nu te mişca, adăugă, lăsând să-i cadă în palmă cuburile de gheaţă.

Un frison o trecu pe şira spinării, dar nu se mişcă. El alunecă cuburile de gheaţă în vaginul ei care pulsa şi le împinse în sus în timp ce ea tremura de dorinţă.

— Te simţi bine? murmură el, aplecându-se să-i lingă clitorisul.

Ea percepea doar focul ei interior care topea gheaţa, făcând-o să se scurgă pe coapse, şi a hotărât că el trebuia să-i ghicească gândurile dacă voia un răspuns.

Dar cum el era un talentat ghicitor – şi nu numai – i-a făcut imediat pe plac şi şi-a făcut apoi şi lui.

CAPITOLUL 11

Buffy Howard le-a salutat pe Lilly

şi pe Ceci din fotoliul ei înalt, care era aşezat sub bătrânul arţar din grădină.

— Îi cunoaşteţi pe toţi, dragele mele. (Le-a invitat, făcând semn cu mâna să ia loc, diamantele enorme strălucindu-i pe degete.) Veniţi şi povestiţi-mi ce faceţi.

Ceci şi Lilly s-au privit, şi-au transformat feţele în măşti amabile şi au spus:

— Nu prea multe. Un covor persan mare a fost întins pe iarbă, pe care a fost aşezată o masă cu destulă argintărie cât să acopere bugetul unei ţări mici din lumea a treia.

— Serena mi-a spus că rămâi acasă tot anul viitor, Lilly, i se adresă Buffy. Ce plăcere!

— Chiar la asta mă aştept, zise Lilly, având grijă să arate entuziasm soţiei decanului care şedea în faţa ei.

— Jeffrey vrea să lucreze cu tine, spuse Selma Wells, cu acelaşi accent de Boston cu care venise în Ely acum treizeci de ani.

Conversaţia începu cu politeţurile obişnuite şi schimburile de informaţii generale. Ceci le informă pe doamne despre afacerea ei din Saulito în domeniul design-ului, despre părinţii ei care-şi lăsaseră, pe perioada verii, compania de asigurări în mâinile unui nepot şi-şi căutau originile în Siciiia şi la Milano. Apoi veni rândul lui Lilly să le informeze despre vacanţa părinţilor ei familia lui Lilly, profesori pensionari,

lucrau în această vară în Tennessee în folosul umanităţii.

Mătuşa Bernie a fost prima care a atins subiectul divorţului lui Lilly.

— Mama ta mi-a spus înainte să plece că a trebuit să te lupţi pentru cabană la divorţ. Soţul tău trebuie să fie foarte lacom. El nici măcar nu a stat vreodată aici.

„Lacom” este o descriere relativ amabilă pentru Brock, se gândi Lilly, părerea ei bazându-se pe termeni mai puţin politicoşi.

— Nici n-a vrut asta cu adevărat, dar negocierile au luat această cale. Dacă pretinzi că vrei ceva, ai mai multe posibilităţi ca să obţii proprietăţile pe care le vrei. (Lilly zâmbi trist.) Se

învaţă.

— Dar el a ieşit din viaţa ei, şi Lilly este cu adevărat fericită, interveni Ceci. Cu toate că eu aş fi putut s-o salvez de deranjul unui divorţ, dacă mi-ar fi cerut părerea înainte să se căsătorească.

— Vorbind despre căsătorie, dragă, zise Buffy radioasă, ai un cavaler deosebit?

O căsătorie bună, adică una bogată, era pentru Buffy un fel de Sfânt Potir.

Ultimele ore în pat cu Zuber au fost cu adevărat deosebite, cugetă Ceci, *dar pesemne că Buffy nu se referă la asta.*

— Nu sunt sigură că mă voi

căsători, răspunse ea, ridicând din umeri. Mă tentează independenţa.

— Vezi, mamă, nu sunt singura care simte aşa. Mulţumesc, Ceci, gânguri Serena, pentru că, cu toate că era îndrăgostită de Frankie, nu avea intenţia să se mărite cu cineva care locuia în Ely la două sute cincizeci de mile de un centru decent pentru cumpărături.

— Lumea se schimbă, Buffy. Toate fetele din generaţia noastră s-au căsătorit la douăzeci de ani, interveni Georgina Marcetti. Desigur că nu au rămas toate căsătorite.

În jurul mesei s-au exprimat diferite păreri pe această temă.

— Trebuie numai să găseşti

persoana potrivită, declară mătuşa Bernie.

În mariajul ei, soţul făcea pe maiorul în timpul săptămânii şi pescuia sau vâna în fiecare weekend cu tovarăşii de arme lăsând-o pe Bernie liberă să se distreze cu prietenele, ceea ce era aproape o căsătorie perfectă.

— Sunt de aceeaşi părere, concluziona Buffy, atingând diamantele uriaşe pe care le purta în urechi, dovada judecăţii ei corecte. Într-o zi, Serena, vei găsi pe acel cineva deosebit. Există cineva pentru fiecare…

— Nu este acesta versul unui cântec? întrebă Ceci.

— Nu, este o veche şi plicticoasă platitudine, rosti Serena, încruntându-

se.

— Puteţi crede ce vreţi, dragă, zise Buffy, admirând soarele prin paharul ei de şampanie. Dar s-ar putea să vă treziţi locuind tot în Ely.

Frumoasa sudistă descindea dintr-o familie de senatori de Maryland şi îi întâlnise pe Georgie pe când venise la Yale să-şi viziteze fratele, aşa că ştia ce spune.

— Eu nu, spuse Serena pe un ton răzvrătit.

— Nu poţi să greşeşti în vacanţele de vară, observă Ceci, intervenind ca să respingă un argument, ştiind foarte bine că ea nu va trăi niciodată aici. Şi tu te-ai distrat când ai venit acasă, Serena.

— A fost frumos, recunoscu Serena, privind în depărtare, visătoare.

Buffy făcu un semn să se mai toarne şampanie ea ştia cum să calmeze controversele. Şi, de îndată, bârfa se axă pe scandalul izbucnit la întrunirea de la „Castern Star”.

Toţi fuseseră bine disecaţi, atunci când Lilly şi Ceci au plecat spre casă, după câteva ore, poate şi datorită şampaniei care reînviase o uriaşă cantitate de amintiri. Buffy le permisese să bea şampanie abia la aniversarea de şaisprezece ani, şi atunci numai o jumătate de pahar. Cu cât îmbătrâneau, porţiile lor erau mai generoase, şi ceaiurile lui Buffy erau întotdeauna o ocazie plăcută pentru

toate generaţiile. Ascultau şi învăţau din bârfe. Când au ajuns la aleea ce ducea spre cabana lui Ceci, Lilly a putut vedea maşina lui Zuber.

— Nu ai vorbit niciodată până acum despre el, spuse Lilly. S-au schimbat lucrurile în vara asta?

— Nu ştiu, răspunse Ceci, ridicând din umeri. Sunt gata să primesc ce-mi oferă frumos viaţa. Şi el la fel. Nu lua prea în serios toanele lui Billy. Pesemne că nici el nu ştie ce se petrece în capul lui. (Cuvintele îi scăpaseră fără să vrea şi adăugă imediat:) Până la tine, Billy nu a adus nicio femeie la „Lodge”. M-am gândit că trebuie să ştii.

— Este prea temperamental. Dar mulţumesc. Dacă aş dori o altă *prima*

donna în viaţa mea, aş cumpăra o păpuşă Barbie. Sau aş putea alege să rămân necăsătorita. A devenit ceva modern.

— Sigur. Pot să observ. De pe vremea când făceam parte dintr-un ordin de călugări din Nepal. Lilly izbucni în răs.

— Să rămâi celibatar ar fi destul de uşor în seara asta. Asta va dura până mâine… Sună-mă când pleacă Nick.

CAPITOLUL 12

Serena ieşea în oraş cu Frankie în seara asta, Ceci era în pat cu Zuber şi Lilly se ducea să vadă dacă mai funcţiona cablul. Funcţiona, şi ea a vizionat Şeful gol, Hardball şi două

episoade din Arliss până când foamea a scos-o din casă. Trebuia să se ducă la băcănie, dar era mai uşor să mănânce la restaurant în seara aceasta. Mâine va cumpăra ceva de mâncare.

Era târziu; singurul restaurant deschis era rotiseria, şi ei îi era poftă de gogoşi. Dar gogoşile nu erau decât un fel de mâncare şi, ca să compenseze, s-a oprit la „Zup” şi a luat un sandviş. Ca să-şi liniştească conştiinţa, a mai cumpărat o tavă de crudităţi cu sos de mărar şi lapte degresat. Apoi a condus la Shagawa Beach unde obişnuia să se ducă în timpul verii, şi-a parcat maşina, a luat pachetele, a trecut peste cele două podeţe până la cea de a doua insulă şi s-a aşezat pe o piatră ca să

mănânce. A mâncat cele patru gogoşi cu glazură, jumătate din sandviş, un buchet de broccoli şi tot laptele, în timp ce admira măreţia apusului.

— M-am gândit că este maşina ta.

— Pleacă. Lilly nu s-a întors, dar inima a început să-i bată mai repede.

— Este o proprietate publică, spuse Billy aşezându-se lângă ea pe o piatră.

Ea nu răspunse şi începu să strângă într-o pungă resturile cinei.

— Nu mai mănânci astea? M-am plimbat cu maşina pe aici şi am uitat să mănânc. Ea-i dădu punga şi-l privi cum devorează jumătatea sandvişului ei şi toate cruditățile, apoi linge de pe fundul vasului sosul de mărar.

— Ce este? întrebă el, privind-o inexpresiv.

— Nimic. El strânse punga şi o împinse între pietre.

— Se pare că te-am vânat mult timp, concluzionă el blând.

— Poţi să n-o faci.

— Aş vrea să n-o fac. Luând o piatră netedă, o făcu să sară pe apă de vrec zece ori.

Face totul bine, aşa e, gândi ea, nemulţumită de numeroasele lui talente cel sexual fiind primul în mintea ei şi de diversele femele care erau beneficiarele acestuia, ceea ce o enerva puternic.

— Mergem să vedem? întoarse brusc capul şi-i văzu rânjetul.

— Până acum am avut păreri diferite.

— Ştiu, dar totul se plăteşte.

— Ar folosi dacă aş cădea în genunchi şi aş cere iertare? Ea răsuflă puternic.

— Dumnezeule, m-am speriat.

— Pentru noi doi, rosti el cu un zâmbet. Şi îmi cer iertare. De când am plecat de lângă tine am fost cu maşina de două ori la Queen City în Virginia, apoi la Aurora şi înapoi. Nici nu ştiu de ce am venit aici, dar sunt fericit că am făcut-o. Am putea merge împreună la un film, şi apoi la o Cola şi cartofi prăjiţi.

— Sau am putea lua o Cola la mine acasă, zise Lilly, gândindu-se că trebuie

să fie practică atunci când un bărbal ca Billy Bianchich îşi cerea iertare.

În afară de asta, Cola pe care o servise de dimineaţa fusese una din cele mai minunate amintiri din viaţa ei.

— Cum vrei tu, zise el, lăsându-se pe un genunchi şi privind-o spăşit. Sunt iertat?

— Depinde.

— De ce?

— De cât de frumos ai să te porţi.

El îşi puse mâinile pe genunchii ei şi îi desfăcu uşor picioarele.

— Promit că am să mă port frumos. Îmi place fusta ta… e practică, rosti el, schimbând subiectul. Alunecându-şi mâinile sub materialul înflorat, el îşi frecă palmele de coapsele

ei, atinse cu degetele mari îmbinarea de mătase a dresului şi apăsă uşor.

Ea gemu. Priviră în jur observând că erau singuri, cu excepţia unui pescar dintr-o barcă îndepărtată. Billy se ridică, o luă în braţe şi se îndreptă către un pin, ale cărui ramuri aplecate atingeau pământul. Îşi scoase cămaşa şi o întinse peste acele uscate şi aromate, apoi se aşeză şi o trase deasupra lui. Respiră din greu când corpul ei îl atinse, deoarece tot timpul cât bătuse şoselele ca turbat nu se gândise la nimic altceva decât să facă dragoste cu ea.

O sărută uşor şi, în momentul în care ea-i răspunse, el se simţi fericit. Se rostogoli pe spate, ţinând-o strâns,

sărutând-o, şi ea stătea culcată peste el gândindu-se ce gust incredibil de bun avea el, simţindu-i căldura pieptului prin ţesătura de bumbac a bluzei, percepând bătaia inimii lui. Apusul părea mai auriu, aerul mai pur, viaţa mai dulce. *Sentimentalism de duzină dar nu-mi pasă. Nu-mi pasă că aş putea fi proastă dacă îl las pe Billy Bianchich să mă arunce în cinci minute de la agonie la extaz. Mmm... deoarece sunt şi recompense.* (Lilly îşi mişcă şoldurile pe erecţia lui.) *Mi-a lipsit*.

O clipă mai târziu el îi ridica fusta peste şolduri şi-i da jos cu mare atenţie dresul. Nu era de glumit cu Billy un gând în acelaşi timp plăcut şi nu prea.

Dar apoi el s-a rostogolit peste ea,

i-a acoperit corpul cu al lui, şi a devenit mai puţin important unde îşi câştigase îndemânarea decât faptul că era culcat peste ea, că ochii lui întunecaţi erau aşa de frumoşi încât ea s-ar fi topit privindu-l, dacă nu ar fi fost deja topită de dorinţă.

— M-am gândit astăzi la tine în fiecare clipă. (Vocea lui era catifelată, şoptită.) îmi doream să te ţin aşa... să fac dragoste cu tine.

— Eu m-am gândit azi să te omor... (Ea zâmbi.) Dar nu acum.

— Aproape ai făcut-o, scumpo. Sunt terminat. (Mâinile lui se mişcau grăbite cu fermoarul pantalonilor, apoi cu ambalajul prezervativului.) Putem discuta mai târziu?

— Mda…

— Mda?! Ea credea că sună nonşalant, glasul unei femei care încearcă să-şi facă de cap vara; dar el o pătrunse chiar atunci şi vocea ei scoase un tril ascuţit.

El făcu un semn cu capul spre lac, indicându-i pescarul, şi-i puse un deget pe gură.

— Voi fi liniştită, murmură ea, dar chiar în acel moment el îi balansa şoldurile ca s-o pătrundă mai adânc, şi promisiunea ei se termină într-un geamăt profund.

Totuşi, privirea ei fixă îl făcu să întoarcă capul.

— Este Brad Mattson, rosti Lilly, recăpătându-şi respiraţia.

El se cutremură. Lilly şi Brad fuseseră o pereche în timpul şcolii.

— Nu vreau s-aud de asta.

— Îmi pare rău. Numai că… nu l-am mai văzut din timpul şcolii.

— Dacă vrei să discuţi despre alt tip, am plecat.

— Eşti gelos, rosti ea aproape cu încântare în glas.

— Să te ia naiba!

— Nu m-am culcat niciodată cu el.

— Nu-mi pasă. Ochii ei îl priveau amuzaţi.

— S-ar părea că-ţi pasă.

— Ei bine, nu, şi nimeni nu este gelos, O.K?

— Asta înseamnă că rămâi? şopti ea mişcându-şi uşor şoldurile.

El aruncă o privire rapidă spre Brad Mattson.

— Cred că da.

— Crezi?!? şuieră ea glacial. Atunci el o sărută, conştient că drumul pe care apucase nu mai ducea niciunde… Doar mai în adânc.

Ea îşi feri gura, dar el îi apucă bărbia între degetul mare şi arătător şi o forţă să şi-o întoarcă.

— Te voi avea chiar aici, chiar acum. Şi dacă nu vrei ca vechiul tău prieten să privească, te sfătuiesc să te calmezi.

Ea vru să răspundă dar el îi acoperi gura, atenua protestul ei şi făcu ce spusese că va face cu autoritate şi cu talentul cu care era dăruit.

Şi Lilly a uitat să fie arţăgoasă. De fapt, ea a uitat repede de toate, în afară de senzaţiile febrile, deoarece era plină de el, şi Billy îi spunea că era bună cu adevărat, că el va rămâne acolo, tare şi mare şi adânc, până când va ajunge şi ea la apogeu.

Barca dispăruse de mult şi se întunecase. Billy era culcat lângă Lilly gândindu-se că viaţa nu putea fi mai bună.

— Aş putea să fiu puţin gelos, spuse el.

— Nu trebuie să fii politicos, replică ea blând. Sunt mai mult decât mulţumită.

— Bine, murmură el, respirând adânc. Sunt fericit că suntem amândoi

mulţumiţi.

CAPITOLUL 13

— Vei locui vreodată în alt oraş? întrebă Serena, stând culcată peste Frankie, în hamacul lui.

— La naiba, nu, răspunse el privind cerul plin de stele. (Ea tăcu şi el realiza că dăduse un răspuns greşit.) Un oraş cât de mare? întrebă el, încercând să se eschiveze.

— Nu ştiu, oftă ea. Mai mare decât Ely.

— Nu-ţi place aici?

— Nu prea.

— Uneori e frumos. Atunci când ai nevoie de ajutor sau să mergi undeva călare sau de un acoperiş nou deasupra

casei.

— Frankie! exclamă ea pe un ton exasperat. Faci să sune de parcă ai fi la capătul lumii.

— Doar la capătul unui stat american. De cealaltă parte a lacului este Canada.

— Într-un oraş mare sunt atâtea de făcut. Cluburi şi discoteci, şi magazine unde să mergi la cumpărături… (Vocea ei se stinse.) Cred că bărbaţilor nu le pasă de asta.

— Oricum nu de cumpărături. Oraşele nu sunt atât de departe dacă vrei aşa ceva.

Nu îi spuse că i se oferise postul de bodyguard al guvernatorului dar refuzase. Dacă ar fi locuit în capitală nu

ar fi putut să urineze dimineaţa în măcriş şi viaţa ar fi fost mult mai complicată. S-a lăsat liniştea între ei.

— Trebuie să vorbim acum despre asta? întrebă el, întorcându-se la un comportament masculin şi încercând să schimbe subiectul. Aş vrea să te fac fericită.

— Ştiu.

— Vrei să mergi să dansezi?

— Trebuie să fii la lucru la ora şapte.

— Atunci vom merge la dans mâine-seară.

Ea zâmbi făcându-le ştrengăreşte cu ochiul stelelor.

— Mi-ar plăcea. Nici n-ai văzut noua mea rochie roşie.

— Este greu de dezbrăcat? întrebă el zâmbind.

— Nu are decât un fermoar.

— Atunci o să-mi placă sigur. Tocmai ai obţinut o întâlnire.

Dimineaţa, când a plecat la lucru, Frankie a tras cuvertura peste umerii Serenei şi a sărutat-o uşor pe obraz. Ea s-a mişcat în somn, a zâmbit şi el a înţeles ce însemna să fii în al nouălea cer. Era singurul lucru raţional pe care-l putea face, având în vedere că Serenei nu-i plăcea Ely, iar el nu era un băiat potrivit pentru un oraş mare.

CAPITOLUL 14

În dimineaţa aceea bărbaţii s-au întâlnit pentru micul-dejun aşa cum o

făceau adesea.

— Cum merge? îl întrebă Frankie pe Billy.

— Nu prea rău, răspunse acesta; aşezându-se lângă Frankie şi Zuber care se priveau rânjind.

— S-ar părea că e o vară bună până acum, concluziona Zuber.

— Eu unul nu pot să mă plâng, rosti Billy, zâmbind.

— În ce priveşte sexul, nu cred că ne putem plânge vreunul, decise Frankie.

Şi se concentrară asupra micului-dejun, dezvoltând acest subiect preferat, încercând să stopeze dorinţa de a-şi analiza sentimentele.

După ce s-a trezit, Serena a venit

la Lilly şi au mâncat împreună.

— Am putea comanda plăcintă cu mere şi îngheţată, spuse Serena. Aici este cea mai bună. La fel ca Frankie.

— Îţi place cu adevărat, nu-i aşa?

— Enorm de mult… Iar eu mi-am pierdut vremea cu bărbaţi bătrâni.

— Ei, asta e bine de ştiut, zise Lilly, în loc de: „Era şi timpul să-ţi dai seama”.

— Dar nu cred că eu şi Frankie avem un viitor comun.

— De ce să nu considerăm că ne facem puţin de cap în vara asta? întrebă Lilly. Ne vom bucura fără să ne gândim la ziua de mâine… sau, la naiba, la nimic altceva decât la…

— *Cât mai mult sex*.

— *Foarte mult sex*, accentua Lilly, zâmbind, în timp ce în minte îi fulgerau imagini din scenarii minunate de sex.

— Cum face Ceci.

— Exact, şi ea pare foarte fericită.

— Aş dori ca mama mea să nu mai vorbească despre căsătorie. Este atât de plictisitor… Tata n-o face niciodată. El spune doar: „Aminteşte-ţi că noi suntem întotdeauna aici pentru tine, fetiţo. Du-te şi distrează-te”. (Serena zâmbi încântată.) El încă îmi spune „fetiţo”.

— Şi tatăl meu, cel mai adesea atunci când mă prezintă prietenilor lui la partidele de golf. Aşa că trebuie doar să trăim momentul. Sunt fericită că atât de multe din momentele din ultima

vreme au fost orgasme. Serena chicoti.

— De câte ori ai terminat în acelaşi timp cu el? Eu nici n-am ştiut că se poate întâmpla.

— Nu am contabilizat, răspunse Lilly zâmbind ştrengăreşte. Dar voi număra la noapte. După ce Serena a plecat acasă, Lilly s-a dus la băcănie, intenţionând să petreacă restul zilei gătind. Dar, după ce a aranjat mărfurile cumpărate şi a mâncat ceva, s-a hotărât să se culce puţin înainte să se apuce de gătit.

Când Billy s-a întors, pe la ora şase, a găsit un peşte care se dezgheţa în chiuvetă şi pe Lilly dormind. A acoperit peştele cu un ziar ca să nu-l mai vadă şi a comandat nişte bere şi

cina. În timp ce aştepta livrarea, a făcut duş. Când a ieşit din baie, berea se afla pe masa din bucătărie. A luat restul ziarului şi berea şi s-a dus pe terasă, s-a aşezat pe balansoarul vopsit în roşu şi a început să citească.

Răspunsese la vreo duzină de apeluri, recuperând ceea ce nu făcuse ieri. Reparase două boilere de apă caldă, curăţase un cuptor, montase vreo duzină de ecrane, o ajutase pe o doamnă bătrână să-şi planteze în grădină echipamentul adus din magazin, repusese în funcţiune două maşini de tuns iarba şi, în general, captase bunăvoinţă pentru „Ace Hardware”. Făcea această muncă de când avea cincisprezece ani, în pauzele

sezoanelor de hochei. Era relaxant pentru că nu trebuia să te gândeşti la nimic, nefiind o muncă stresantă. Nu trebuia să înscrie un anumit număr de puncte, realizând recordul anului, nici să participe la vreo conferinţă de presă la care să declare toate acele aberaţii despre spiritul de echipă şi despre cât de minunat este antrenorul. Odată ce nu a mai fost o plăcere, a plecat fără niciun regret.

Îi plăcea cu adevărat jocul; era pasiunea şi plăcerea lui – fără să mai amintească banii pe care putea să-i câştige făcând ceva ce-i plăcea. Şi vorbind despre ceva ce-i plăcea a privit ceasul. I-a mai acordat lui Lilly încă douăzeci de minute de somn. La şapte

vor aduce cina de la „Lodge”.

CAPITOLUL 15

Lilly s-a trezit simţind pe pielea sa o sărutare caldă şi un cocktail Cosmopolitan rece pregătit aşa cum îi plăcea ei, cu suc special de afine şi fulgi de gheaţă.

— Am murit şi am ajuns în rai, murmură ea, sorbind din paharul pe care Billy i-l ţinea pe buze.

— Raiul ţi-l arăt mai târziu, fetiţo, rosti Billy cu un rânjet. Acum ni se răceşte mâncarea, şi eu nu am mâncat nimic de dimineaţă.

— După ce te-am privit noaptea trecută la Shagawa Beach, nu doresc deloc să mă amestec între tine şi cina

ta. Aruncă-mi halatul.

— Nicio şansă.

— Nu cred că vei vedea ceva ce n-ai mai văzut, zise Lilly, descoperindu-se şi ridicându-se din pat. El fluieră admirativ.

— Asta este ce-şi doreşte un bărbat să vadă după o zi grea de muncă... Şi cred că cina poate să mai aştepte. Luându-i sânii în palme îşi aplecă capul.

— Mmmm... aşa cum îmi plac mie – încălziţi de aşternut.

Vârful limbii îi atingea uşor sfârcurile şi ea simţea frisoane de plăcere. În plus faţă de atingerea lui, binecunoscuta şi pofticioasa dorinţă începu să-i zvâcnească între picioare şi

ea întinse mâna spre fermoarul pantalonilor lui.

— Nu te grăbi, şopti Billy, ferindu-se de mâna ei. Nu am gustat destul.

— Poate că nu vreau să aştept.

— Dar poate că trebuie.

Gura lui îi strânse sfârcul şi ea uită ce voia să spună. Degetele i se încleştară în părul lui, în timp ce el sugea, lingea şi trăgea de sfârcurile ei într-o degustare agonizantă, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume. Ca şi cum ea nu ar fi stat cu picioarele strânse ca să facă faţă dorinţei chinuitoare.

El nu părea să observe – îi ridica sânii mai sus, forţând-o să se ridice pe călcâie, muşcându-i uşor sfârcurile şi făcând să-i vibreze tot corpul.

— Doreşti ceva? o întrebă el cu un ton voit indiferent, în timp ce-şi desfăcea tacticos fermoarul de la pantaloni.

— O să te omor!

— Înainte sau după?

— În timp ce, murmură ea febril, trăgându-i pantalonii în jos.

El zâmbi, dar nu se mai retrase de data asta şi, când ea s-a lăsat pe pat, el a pătruns-o adânc, cufundându-se în dulceaţa ei ispititoare. Orgasmul ei a început înainte ca el să fi intrat de tot, gemetele ei încântându-l, dorinţa ei vie fiind o plăcere pe care dorea să o simtă în fiecare clipă a zilei.

Nu voia să se gândească la noutatea sentimentelor lui. Nu acum.

Aromele delicioase care veneau din bucătărie au făcut ca cina pregătită de Gracie să nu poată fi ignorată. Amândoi erau culcaţi pe spate, respirând din greu, resimţind încă în trup recentul orgasm. Trăgând în piept aerul care avea miros de pâine proaspătă, Lilly a murmurat:

— Te-ai supăra dacă…

— Deloc. Putea paria că avea capacitatea să-i citească gândurile.

— Eşti aşa de înţelegător când e vorba despre… ei bine, despre orice.

— Cred că amândoi suntem…

— Obsedaţi?

— La naiba!

— Vrei să spui că doar eu sunt obsedată?

— Nu…

— Bine. Era mai mult decât bine, dar el s-a limitat să dea din cap şi să zâmbească. Pentru moment era bine. Lilly a tras pe ea un şort şi un maiou ca să ia masa, iar Billy şi-a îmbrăcat jeans-ii.

— Eşti fericit? întrebă Lilly, după ce a luat a doua oară din creveţi, ştiind că nu trebuie să pună asemenea întrebări, dar ignorând avertizările conştiinţei.

— Da, răspunse Billy. Chiar sunt.

Zâmbetul lui este pur şi simplu perfect, gândi ea şi se trezi vorbind:

— M-am gândit să plec acum… E din Zen, adăugă ea repede, văzând privirea lui perplexă. Cunosc câteva

principii şi fraze. Ştii, se presupune că-ţi simţi tălpile atunci când umbli…

— Am băut eu tot vinul, dar tu cred că m-ai întrecut cu cocktail-urile.

Lilly privi shaker-ul supradimensionat observând că era gol şi se hotărî să se concentreze asupra farfuriei pe care o avea în faţă.

— O idee bună, concluziona Billy cu un zâmbet. Mănâncă şi apoi eu te voi face să „călăreşti” o canoe. Lilly se simţea de parcă un anume Abu Ben Adhem i-ar fi prescris o reţetă a fericirii veşnice din Cartea Sfântă, iar Billy citea din ea.

— Mi-ar plăcea. În faţă sau în spate?

— Eu conduc, pentru că sunt

bărbat şi tu eşti femeie şi trăim într-un loc unde bărbaţii conduc canoele, nu femeile, răspunse el filosofic.

— Şi eu ştiu cum.

— Mi-am imaginat, dar dacă mă vede cineva de la „Lodge”, s-ar putea să nu mai scap de povestea asta.

Pontonul la care erau trase canoele se afla situat înainte de Iron Range.

Păsările ţipau deasupra lacului, pescarii se întorceau de la pescuit, fumul de la grătarele din curţi se ridica până la cer, docurile de la „Lodge” erau ocupate de ghizi care despachetau cumpărăturile din cursul zilei şi Billy saluta cu mâna pe toţi cei de pe mai sau din bărci care-l strigau,

recunoscând pe toţi de la distanţă. Lui Lilly i se încălzea sufletul de atenţia care i se acorda şi de modul degajat cu care el o accepta. După egoismul imens al fostului ei soţ, lipsa de vanitate a lui Billy îi făcea bine.

— Ai observat cât de bine vâslesc? întrebă ea.

— Am crezut că toate fetele vâslesc aşa.

Ea l-a stropit cu padela şi apoi s-a oprit din vâslit, iar el nu a obiectat. Era plăcut să te scalzi în culorile apusului de soare, legănat de undele lacului.

Billy a făcut un tur în partea sudică a lacului şi, când s-a înserat, a tras la docul lui Lilly. Şi-a petrecut braţul în jurul taliei ei şi a sărutat-o pe

unde a apucat.

În mod sigur era foarte aproape de raiul Zen.

Au făcut împreună curat în bucătărie, aruncând resturile cinei şi spălând vesela.

Când au terminat, el a întrebat-o dacă voia să se uite la televizor.

— Dar tu?

— Nu chiar. Încercam doar să fiu politicos. Văzând-o cum se bosumflă, izbucni în râs:

— Îmi pare rău. Arăţi de parcă îţi lipsesc migdalele.

— De unde ştii?

— Despre sex sau despre migdale?

— Ştiu ce crezi tu despre sex şi nu vreau să vorbesc despre asta.

— Am văzut ambalajul de la migdale în noaptea în care am trecut pe aici.

— Pentru toate ai un răspuns.

— Mulţumesc, zise el, rânjind. Crezi că aş putea să-ţi captez interesul dacă mă încadrez în panorama pe care o vezi din dormitorul tău?

Mult mai târziu în noaptea aceea, Billy a mormăit:

— Ce dracu’ faci?

— Nimic.

— Cum nimic?!? De ce te-ai apucat să numeri?

— Serena a vrut să ştie.

— Nu vreau să aud de asta nici dacă ar vrea să ştie regină Angliei. Mă termini.

— Dacă te afectează… cred că…

— Fir-ar să fie! Normal că mă afectează… Altruismul a pierdut în faţa plăcerii egoiste. Lilly s-a oprit din numărat, iar Billy şi-a reluat plăcutele îndeletniciri.

CAPITOLUL 16

În săptămâna următoare Billy a început să se pregătească pentru campionatul anual de hochei – un campionat sponsorizat pentru copiii din localitate. Zuber era plecat din oraş şi Frankie trebuia să se prezinte la judecătoria din Virginia pentru un proces în care era implicat departamentul său.

Serena a fost de acord să viziteze

un olar pentru mama ei şi să aleagă nişte produse noi pentru magazin. Buffy avea încredere în gustul fiicei sale, având în vedere că, în ultimii ani, aceasta se ocupase serios de comerţ.

Ceci lucra la poeziile ei, eschivându-se, pentru prima dată în viaţă, de la orice eveniment monden şi aşteptând întoarcerea lui Zuber.

Lilly începuse să aranjeze o nouă grădină la marginea lacului şi era ocupată să planteze răsadurile perene care, spera ea, să reziste peste iarnă sub un strat gros de frunze uscate şi rugăciuni.

— Mult noroc, îi urase Billy privind aranjamentul colorat, recunoscând doar câteva specii. Astea nu prea cresc în

Ely, nu-i aşa?

— Vor fi la anul, concluziona Lilly ferm.

— Este un experiment?

— Nu.

— Atunci eşti o visătoare. Şi poate că era… sau poate nu era, fiindcă, după o săptămână, Billy era tot cu ea. Dar în orice paradis mai şi plouă.

Billy o rugase pe Lilly să-l ia de la terenul de hochei la sfârşitul primei zile de campionat.

— Îţi voi arăta totul de îndată ce vor pleca toţi, spusese el. Şi apoi te invit la cină.

Invitaţia era făcută mai mult din considerentul de a se hrăni decât din cavalerism. Lilly gătise cu o seară

înainte lassagna dar nu arăta, nu mirosea şi nici nu avea gust de lassagna. Ca să poată fi înghiţită fusese nevoie de o sticlă întreagă de Chianti.

Când a sosit Lilly, parcarea de la stadion era aproape pustie. Ea plantase, udase şi acoperişe cu frunze vreo treizeci de orhidee dintr-o specie rară şi era extrem de încântată. Lumina soarelui era perfectă, locul era ferit de furtunile din timpul iernii şi solul – potrivit. Coborând din maşină şi-a încrucişat degetele, dorind să alunge ghinionul şi plantele să supravieţuiască.

Intrând, observă că nimic nu se schimbase în anii în care lipsise. Semnele de pe pereţi erau aceleaşi, expoziţia de trofee era tot acolo, barul

cu minuturi avea o vitrină nouă şi o maşină de cafea expresso, dar restul era neschimbat.

Se îndreptă spre uşa care dădea spre patinoar şi peluze. Deschizând uşa, aruncă o privire în jur, căutându-l pe Billy. Nu erau aprinse decât câteva lumini şi a durat o clipă ca să i se obişnuiască ochii cu întunericul. Le-a auzit mai întâi vocile şi apoi i-a văzut.

Billy stătea foarte aproape de o femeie roşcată sau, mai bine zis, ea stătea foarte aproape de el. Şi râdeau.

Nu trebuie să-ţi pese; eşti o proastă dacă îţi pasă. Billy nu e al tău. Deloc.

Dar îi trebuiră câteva momente ca să-şi recapete, măcar aparent, calmul.

El o auzi coborând treptele de ciment şi-i făcu un semn cu mâna.

Lilly îi răspunse – într-o manieră relaxată, spera ea. Nu putea să fie sigură pentru că mintea îi era arsă de o gelozie de necontrolat. Când ajunse acolo unde stăteau ei, pe marginea gheţii, femeia o privi ca şi cum ar fi avut dreptul să fie acolo.

— Lilly, vino să ţi-o prezint pe Heather. Ne cunoaştem din liceu.

— Am fost prieteni buni în liceu, accentua Heather, tonul ei lămurind cât de „bună” a fost prietenia lor.

— Din toamnă Lilly va preda botanica la colegiul local, spuse Billy, părând a nu observa atenţia exagerată a lui Heather.

— Adevărat? întrebă pe un ton indiferent aceasta. Lilly începea să se enerveze.

— Băiatul lui Heather este în echipa noastră de începători, sporovăia Billy fără a sesiza tensiunea dintre cele două femei.

Ca la un semnal, un băiat ieşi alergând din vestiar, trăgând după el o geantă uriaşă, şi Lilly îşi reprimă un geamăt, înfigându-şi unghiile în palmă.

Billy junior – sau ceva foarte asemănător – le zâmbea radios.

— Vreţi să mai patinaţi şi mâine cu noi, dom le antrenor? întrebă băiatul, privindu-l extaziat pe Billy.

— Da… mai vedem mâine.

— Mami, e bun, mult mai bun ca

oricine altcineva!

— Ştiu, dragule, spuse mama lui, aruncându-i o privire lui Billy. Antrenorul Bianchich este unul dintre cei mai buni.

Lilly îşi dorea să o strângă de gât dar reuşi să se stăpânească, gândindu-se că la noapte ea va dormi cu antrenorul Bianchich iar dulcea şi plăcuta Heather n-o va face.

— Ar trebui să vii într-o seară la cină, Billy, susură Heather. Mark s-ar bucura.

— Doamne, ce mi-ar plăcea! exclamă Mark radios. Promiteţi-mi că veţi veni, dom le antrenor! V-aş arăta colecţia mea cu jucătorii de hochei. Mami, i-ai spus de colecţia mea?

— Încă n-am avut ocazia, Mark. Vorbeam despre trecut.

— O, Doamne! Abia aştept. Să prepari lassagna ta, mamă! Este cea mai bună!

— Îţi plăcea pe vremuri, nu-i aşa, Billy? întrebă Heather cu blândeţe.

Billy sesiză, în sfârşit, că Heather nu vorbea de fapt despre cină.

Mulţumesc, Doamne, era şi timpul, gândi Lilly.

— Nu promit nimic. O să văd ce pot să fac, zise Billy ezitant, dându-se un pas înapoi. *Ca şi cum un pas înapoi ar putea-o reţine pe Heather. Poate un tanc să fie util.*

— A fost plăcut să discutăm, adăugă el şi apoi se întoarse spre Lilly.

Mergem?

Ca să nu-i scape vreo remarcă prostească de pe buze, Lilly le strânse puternic, dădu din cap şi zâmbi larg.

— Ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă Billy în timp ce se îndepărtau.

— Nimic, răspunse Lilly, încercând să se comporte matur. De unde o cunoşti pe Heather?

— Un timp am mers împreună la liceu… adică câţiva ani, spuse el ezitant. Unde vrei să mâncăm?

— Tu hotărăşti, răspunse ea pe un ton glacial.

— Doamne, acum eşti nebună. Nu am văzut-o de ani de zile şi, oricum, nu cred că e treaba ta, îi aminti el.

Dar zâmbea şi încerca s-o sărute şi

a reuşit pentru că ea nu putea să-i reziste.

S-au sărutat în parcare şi apoi şi mai mult în maşină, până când Bily a spus cu răsuflarea tăiată:

— N-o voi face în maşină dacă pot să te am într-un pat în mai puţin de cinci minute. Şi-acum, fii cuminte! exclamă, pornind maşina.

A condus nebuneşte prin oraş în timp ce ea încerca să-şi recapete ţinuta decentă. Dar Billy a dus-o oricum pe sus în casă, ignorând refuzul ei, dominând-o în continuare cu stilul „eu sunt bărbat, tu eşti femeie”, ceea ce o făcea atât de pregătită pentru sex încât ea a avut orgasm chiar în clipa în care a penetrat-o. Asta prima dată. Iar după

mult timp, satisfăcuţi de nenumăratele orgasme, au cinat în cameră.

CAPITOLUL 17

În ziua următoare, imediat ce Biliy a plecat la terenul de hochei, Lilly le-a sunat pe Ceci şi pe Serena spunând doar:

— Am nevoie de un sfat. S-au întâlnit ca să ia micul-dejun la „Chocolate House”, au găsit o masă retrasă şi, după ce chelneriţa a luat comanda, Ceci şi Serena au întrebat imediat:

— Ce s-a întâmplat?

— O veche prietenă.

— Aaah au exclamat amândouă.

— La naiba! Ştiu că n-ar trebui să-

mi pese atâta timp cât eu abia am ieşit dintr-o relaţie urâtă şi el are extrem de multe prietene de care să ţină cont şi… ceea ce avem împreună acum este foarte, foarte întâmplător… Dar această veche prietenă este o adevărată târfă şi intră în el ca un camion. L-a invitat la cină. Şi, mai rău, are un băiat care seamănă cu Billy, şi atunci când l-am întrebat cum a cunoscut-o… Oh, ascultaţi aici! Au mers împreună la şcoală timp de doi ani – aşa că nu este chiar o aventură de o noapte.

— Relaţiile astea lungi din timpul şcolii… zise Ceci strâmbându-se. Toate sunt învăluite în nostalgie şi tinereţe pierdută şi…

— Amintiri despre sex fierbinte de

adolescenţi, adăugă Serena.

— Mulţumesc, replică Lilly sec.

— Scuze. Mă gândeam la Jerry Jerzek, zise Serena melancolică. Era fierbinte.

— Nu cred că a fost prea fierbinte, interveni prompt Ceci. Ai umblat cu el numai o lună. (Serena ridică din umerii acoperiţi cu un şal de caşmir, în timp ce Lilly amesteca zahărul în laptele ei, cu toate că-l mai amestecase o dată.) Dar să revenim – Lilly, tu nici nu ştii dacă-l vrei pe Billy… sau doar ceva anume…

— „Ceva anume” în mod sigur vreau. Mulţumesc că-mi amintiţi.

— Tu ai fost cea care mi-ai spus să mă gândesc la aceşti tipi ca la un vis de vară, adăugă şi Serena.

— Dar trebuie să şi putem, rosti Ceci, bătând cu degetele în tăblia mesei.

— De ce nu veniţi amândouă cu mine la acest atelier de ceramică de lângă Winton? Mama vrea să aleg câteva din lucrările de acolo pentru magazinul ei. Nu v-am propus până acum pentru că am crezut că sunteţi ocupate.

„Atelier” era un nume nepotrivit. Studioul de ceramică semăna cu un muzeu de artă din Bitbao, Spania, numai că era de dimensiuni mai reduse.

Luke Manion a ieşit să le salute – singur. Nici soţie, nici prietenă, nici măcar un câine. Era înalt, cu părul de culoarea nisipului, atletic, purtând

sandale, şort şi o cămaşă cu mânecă scurtă desfăcută pe pieptul bronzat.

Le-a condus prin casă, vorbind diverse, descoperind într-un final, că el şi Serena aveau prieteni comuni. Le-a turnat un vin alb franţuzesc, puţin frapat căci ziua se încălzise, şi apoi el şi cu Serena s-au dus la depozit să ia câteva vase.

Ceci şi Lilly se aşezară pe o canapea, privind lacul.

— Cred că Serenei îi place, rosti Ceci.

— Cred că se plac reciproc sau… cel puţin vizitează aceleaşi expoziţii de artă.

— Şi cum rămâne cu Frankie?

— Vorbeşti ca mama lui.

— O ştiu pe mama lui.

— Ceci, doar nu crezi că Serena va rămâne în oraş cu Frankie, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi el ştie asta.

— Ei, aici nu sunt aşa de sigură. Ei bine, o va afla destul de repede.

— Mai devreme decât ne imaginăm, dacă bărbatul cu mâini de artist se va hotărî să facă ceva.

— Mai bine zis, dacă Serena acceptă.

Dar, atunci când s-au întors, Serena era doar amabilă şi, când au întrebat-o, ea a răspuns indiferent, lăsând impresia că-l consideră pe Luke mai mult ca pe-un frate.

CAPITOLUL 18

Seara următoare a fost un adevărat dezastru când Ceci s-a dus să-l întâlnească pe Zuber la întoarcerea sa. Ca liber profesionist, el făcea servicii pentru mai multe firme din oraş şi acum descărcase în docurile de la Timber Trail.

Ea nu ar fi trebuit să se ducă. El n-o rugase. Şi evident că nu o aştepta, pentru că blonda subţirică şi bronzată, cu sâni mari, părea că vrea să-l violeze în plină zi. El nu se prea împotrivea. Din fericire, Ceci parcase pe deal, vrând să-i facă o surpriză. Mare surpriză. O oră mai târziu, când Zuber a intrat la ea în cabană, Ceci întrebă:

— A fost multă lume la petrecere?

— Nu. Numai câţiva tipi. Unul este proprietarul de la „Denver Broncos”.

— Numai câţiva tipi?!?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că am venit azi să te întâlnesc – proasta de mine – şi te-am văzut cu o persoană de la petrecere pe care nu ai amintit-o. O blondă bronzată care încerca s-o facă cu tine în picioare.

— Oh, la naiba! exclamă el. Nu am prea avut de ales. Era fiica proprietarului.

— Aşa că trebuia să te culci cu ea. N-am mai auzit aşa ceva până acum. Original... şi nu cred că ţi-a trecut prin minte să refuzi.

— Ba da, mi-a trecut prin cap.

— Dar nu pentru mult timp,

presupun. De fapt, ce eşti? Un gigolo care, din greşeală, a fost angajat să pescuiască?

— Dumnezeule, Ceci! A fost numai o situaţie a dracului de imposibilă. Şi-au luat blestematul de peşte şi s-au dus acasă.

— Miss Blonda-Cu-sânii-Mari nu a rămas să se culce cu tine pentru ultima oară?

— Nu, i-am spus că am o prietenă pe care mă duc s-o văd.

— Aveai una. În momentul în care a rostit cuvintele s-a simţit tristă. El nu mai spusese prietenă niciodată până atunci. Şi ea era destul de proastă ca să-i pese.

— Mă dai afară? Tonul lui a făcut-o

să facă o pauză dar, pentru el, era destul de uşor să aibă femei. Dintotdeauna fusese.

— Exact, a răspuns Ceci şi a intrat în dormitorul ei, încuind uşa.

Partea neraţională a minţii ei spera ca el să bată la uşă şi să ceară iertare. Dar el nu a făcut-o.

— Bărbaţii pot să fie aşa nişte rahaţi... rosti Lilly, turnându-i lui Ceci încă un pahar de vin.

— Nu poţi să ai încredere în ei, zise Serena cu un oftat, oferindu-i lui Ceci încă o îngheţată.

— Trebuia s-o vedeţi pe ea, oftă Ceci, cu ochii înroşiţi de plâns.

— Frankie a spus că Zuber nu mai este el însuşi. Noaptea trecută n-a băut

decât două beri.

— A fost la bar noaptea trecută? explodă Ceci.

— Numai pentru scurt timp, răspunse Serena, încercând să dreagă gafa.

— Cât de puţin? Şi să nu minţi. Am fost minţită mai mult decât pot suporta.

— Nu sunt sigură…

— Serena!

— O oră, sau aşa ceva.

— A plecat singur? (Serena îi evită privirea.) Nu te deranja, Serena, zise Ceci cu un oftat. Oricum n-ai ştiut niciodată să minţi.

— Îmi pare rău. N-am vrut să-ţi spun.

— Cine a fost?

— Nu mă întreba, Ceci. Te rog.

— Dacă nu-mi spui, nu voi mai vorbi niciodată cu tine.

— De ce te chinuieşti? Mai bine să nu ştii.

— Ba vreau să ştiu. Uite, nu-mi pasă. Spune-mi!

— Miss Blonda-Cu-sânii-Mari, rosti ea repede. Frankie a spus că e divorţată de două ori şi obişnuieşte să-şi facă de cap. Poate...

— Nu trebuie să te scuzi pentru Zuber. Nu a refuzat niciodată în viaţa lui să facă sex, zise Ceci cu amărăciune.

— Bărbaţii gândesc cu sexul, concluziona şi Lilly dezgustată. De exemplu, Billy se duce mâine să cineze

la Heather. Spune că nu poate să refuze. Ea i-a invitat părinţii.

— De ce nu ai spus nimic până acum? întrebă Ceci în timp ce-şi umplea paharul cu vin.

— Pentru că te simţeai groaznic şi aveai nevoie de compasiune şi… sunt aşa de nefericită că nu vreau să vorbesc despre asta! răbufni Lilly.

Fraza „nu vreau să vorbesc despre asta” este retorică. Fiecare femeie ştie asta. În câteva minute, Ceci şi Serena au aflat toate detaliile despre Heather şi Billy – toate cele cunoscute de Lilly.

— Nu se poate şti dacă prietenia lor a durat cincisprezece sau mai mulţi ani, încheie Lilly cu ironie, asta este în afara ariei mele de descoperiri.

— Oh, Doamne! Şi ea este divorţată? Ceci uitase de propriile ei probleme.

— Şi accesibilă. Ar fi trebuit să vedeţi cum se lipea de pieptul lui Billy de câte ori avea ocazia.

— Şi ocaziile i le oferea el?

— Ca să fiu cinstită, el a cam evitat-o, rosti Lilly strâmbându-se.

— Până la cina de mâine. Expresia lui Lilly era jalnică. Putea să parieze că cina lui Heather era perfectă – faţă de încercările ei de a găti. Conversaţia urma să fie caldă şi plină de umor, fiecare cunoscând toate evenimentele locale. Dumnezeu îi era martor că nu putea să găsească defecte referitor la felul cum arăta Heather sau sânilor ei

de clasă mondială. Şi Billy, care părea greu de cap ca un stâlp la maşinaţiile ei. La naiba!

— La naiba! exclamă Lilly şi întinse paharul ca să-i fie umplut cu vin. N-ar trebui să-mi pese unde se duce la cină, aşa-i?

— Nu te uita la mine, zise Ceci, turnând vinul. Sunt într-o stare în care nu-mi pasă cine se culcă cu cine şi unde o face.

Amândouă s-au întors spre Serena, aşteptând acele cuvinte de încurajare de care aveau nevoie. În loc de asta, Serena declară cu un ton gânditor:

— Eu cred că este rău… Luke m-a întrebat şi eu am acceptat, adăugă ea repede, văzând expresia mirată a

prietenelor ei.

— A făcut-o? Când?

— Păi, ieri, când am fost la studioul lui. Şi apoi m-a întrebat noaptea trecută, şi azi din nou. Aşa că am spus „da” azi-dimineaţă când mi-a trimis un buchet de trandafiri roz într-un vas minunat pe care l-a făcut el.

— Bărbatul ăsta ştie cum s-o facă! exclamă Ceci, admirativ.

— Ştiţi, e foarte drăguţ... Dar tot aşa e şi Frankie, murmură Serena, vădit încurcată.

— Ce i-ai spus?

— Că trebuie să-ţi ţin companie în noaptea asta deoarece...’ ei bine, ştii tu.

— Hei, la ce sunt bune prietenele? întrebă Ceci zâmbind. Voi minţi

strângând din dinţi, dacă va suna.

— Mulţumesc, Ceci. Mulţumesc mult.

CAPITOLUL 19

Era târziu când Lilly a intrat în cabană şi l-a găsit pe Billy uitându-se la televizor.

— Ce faci aici? Ai spus că nu vii în timp ce sunt la Ceci.

— Mi-am imaginat că poate vii acasă. Ştii, nu vreau să mă cert.

— Cine se ceartă? Dar resentimentul vibra în vorbele ei pentru că se surprinse gândindu-se cum Heather îi va zâmbi lui Billy pe deasupra unui aranjament perfect de flori mâine la cină.

— Ai băut câteva pahare, nu-i aşa?

— Ceva mai multe. Îţi pasă?

— Răcoreşte-te. Bea ce vrei.

— Aşa voi face, rosti ea nervoasă. Şi poate că nu vreau să mă răcoresc. Bărbaţii vor mereu să te răcoreşti după ce ei s-au culcat cu altcineva sau au de gând s-o facă.

— Hei, eu nu sunt Zuber!

— Ah, da, am uitat. Tu nu faci sex la întâmplare. El se ridică şi se îndreptă spre uşă. Spunând calm:

— Tu vrei să te certi. Eu nu. Ne vom vedea când vei fi trează.

— Măine-seară? El se întoarse pe jumătate şi întrebă ironic:

— Ar trebui să spun da? Momentul ei de stingherealã dispăru şi replică

glacial:

— Poţi să spui ce vrei. El a deschis gura şi apoi a închis-o, ieşind fără s-o mai privească. După o secundă ea şi ştirile de ora zece rămăseseră singure în cameră.

CAPITOLUL 20

În ziua următoare micul-dejun de la „Chocolate House” semăna cu un priveghi.

Nici Serena nu era în stare să se bucure total de amintirile ei din seara trecută.

— Eşti sigură că Frankie nu te-a sunat? întrebă ea pentru a zecea mia oară. Ai fost cam băută. Poate că nu-ţi aminteşti.

— Nu a sunat, oftă Ceci. Nimeni n-

a sunat. De aceea îmi aduc aminte, băută sau nu. *Nimeni. Punct*.

— N-a sunat în timp ce erai încă acolo, Lilly?

Nici pentru Lilly nu era prima întrebare referitoare la această temă.

Ceci se întinse peste masă, îi puse mâna pe gură Serenei şi vorbi foarte rar:

— Eşti… sigură… pisicuţo, că Frankie… mai crede… că soarele… răsare… şi… apune cu… tine? *El nu a sunat*!

— Mă simt îngrozitor, murmură Serena, lăsându-se să alunece mai jos în scaun.

— Deci ai avut parte de plăcere, rânji Lilly. Faţa Serenei se lumină în

timp ce rosti:

— Luke are o barcă cu pânze splendidă.

— Atunci du-te, rosti Ceci ironic. O barcă frumoasă cu pânze. Ce poţi să-ţi doreşti mai mult?

— Aş vrea ca şi Frankie să aibă o barcă frumoasă cu pânze.

Ceci o privi pe Serena pe deasupra ceştii ei de cafea.

— Atunci cumpără-i una.

— N-aş putea!

— Sigur că poţi. Şi ai putea să-l înveţi să navigheze. Poate ar putea să înveţe şi despre magazinele acelea din Paris. Serena scoase limba.

— Acum sunteţi rele.

— Spune-i atunci că ai admiratori.

Oricum toţi au fobia obligaţiilor, zise Lilly. El ar fi, pesemne, uşurat.

— O voi face.

— Atunci, din partea noastră ai binecuvântarea să te întâlneşti și cu Luke și cu Frankie. Că veni vorba, cum este Luke în pat?

— Eu nu am… vreau să spun… nu simt la fel, se bâlbâi Serena, roşind. Şi a fost un gentleman perfect.

— Evident nu ca cei de pe aici, observă Ceci. Care se simt obligaţi să onoreze orice propunere.

— Să nu fim prea rele, rosti Lilly calm. Niciuna dintre noi nu a crescut la mănăstire. De fapt…

— Ştiu, ştiu, spuse Ceci oftând. Eu îţi dădeam sfaturi acum câteva zile… La

naiba! Cine vrea să danseze în noaptea asta?

Să dansez la noapte este egal cu a-mi trece o ţepuşă prin inimă, se gândea Lilly. Dar Ceci o privea aşteptând un răspuns și ea îi era prietenă. Aşa că a dat din cap afirmativ.

— Îi voi spune lui Frankie să ne întâlnim, adăugă şi Serena, radioasă. Şi ne vom distra de minune, nu-i aşa, fetelor?

Mormăind în gând, Lilly schiţă un zâmbet chinuit.

CAPITOLUL 21

— A fost o adevărată surpriză să auzim din nou de Heather, zise mama lui Billy.

Marlene Bianchich îi aruncă o privire fiului ei care stătea la uşă, ţinând-o deschisă. Poate că această invitaţie la cină însemna că va avea în curând nepoţi.

— Heather şi-a luat copilul de la hochei şi m-a invitat, spuse Billy. Băiatul ei a insistat atât de mult că nu am putut să refuz, adăugă el.

— Bine, a fost drăguţ din partea ta. Nu a fost drăguţ, Harold?

Tatăl lui Billy încerca să prindă cele câteva ultime minute ale ştirilor.

— Harold! Vom întârzia!

Oftând, tatăl lui Billy închise televizorul şi se sculă din fotoliu – singura piesă de mobilier din casă care era a lui, câştigată după o bătălie cu

principiile estetice ale soţiei lui.

— Harold, adu-ţi aminte că Heather a fost întotdeauna punctuală. Grăbeşte-te odată. Cu o privire lungă şi suferindă, Harold Bianchich şi-a luat jacheta sport de pe spătarul unui scaun unde o pusese soţia lui şi s-a îndreptat spre uşă.

— Ţi-am spus că mama lui Heather a venit azi la magazin? îl întrebă radioasă Marlene pe fiul ei.

La naiba! exclamă Billy în gând. *Uneori chiar nu merită să fii politicos. Ce cred ele, că vor hotărî deja data nunţii şi vor alege meniul*?

Mergând spre maşină el se uită la ceas. Urma să fie o seară lungă.

Billy şi-a adunat forţele în timp ce

mergea pe aleea pavată cu cărămidă a casei lui Heather. Simţea că ar trebui să fie înarmat şi să poarte o armură când va trebui să ţină piept atacurilor lui Heather şi cruciadei mamei lui ca să se căsătorească. *Voi sta două ore,* se gândea el. *Este destul ca să nu par nepoliticos. Apoi ar trebui să mă gândesc de pe-acum la o scuză pentru invitaţiile viitoare*. Dar Heather l-a surprins din clipa în care a deschis uşa. Era doar politicoasă. Ea şi mama lui au plecat la bucătărie, lăsându-i singuri pe bărbaţi. Heather a adus bere rece, a pornit ştirile la TV pentru Harold, i-a zâmbit fiului ei care-i arăta colecţia jucătorilor de hochei lui Billy şi apoi s-a întors la bucătărie. Dacă Billy n-ar fi

ştiut mai multe s-ar fi relaxat. Dar armonia aceasta parcă prevestea un dezastru – Mark era fericit că-l ascultă cineva vorbind despre colecţia lui, tatăl lui Billy urmărise ştirile, băuse două beri şi nu i se ceruse să facă conversaţie. Ce nu era în regulă în seara asta? Zumzetul conversaţiei din bucătărie însemna un raport armonios între cele două femei, întărit de poza de braţ-la-braţ cu care au apărut în uşa sufrageriei ca să-i invite pe bărbaţi la masă. Mama lui a început să porţioneze lassagna ca şi cum ar fi preparat-o ea pentru marea familie fericită. Billy simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Lassagna a fost excelentă, la fel şi vinul. Ca desert, Heather preparase

plăcintă cu mure pentru care s-a scuzat că fructele au fost congelate. „Noua recoltă încă nu a apărut”, a explicat ea, sperând că îngheţata de vanilie preparată în casă va compensa acest neajuns.

— Nu-i aşa că Heather este cea mai bună bucătăreasă? exclamă Marlene, privind radios spre gazda lor.

— N-a fost nimic special, răspunse Heather zâmbind cu modestie. Am să servesc cafeaua în verandă, adăugă ea cu un zâmbet dulce, licuricii sunt aşa de minunaţi noaptea... Totul era perfect. Mult prea perfect.

Nici tata nu se mai grăbeşte să meargă acasă, se gândea Billy. *Rămâne numai ca eu să fiu interesat de o femeie*

ca Heather care ştie să gâtească, să acţioneze cu ostentaţia unei recunoaşteri academice şi să manipuleze cu o abilitate machiavelică. Numai că eu o vreau pe femeia aceea care nu ştie să gâtească, care habar n-are să-şi ascundă sentimentele şi nu se pricepe deloc să manipuleze. Gândindu-se la Lilly a simţit cum îi creşte libidoul, şi şi-a băut repede cafea şi lichiorul în timp ce Heather îl culca pe Mark. Când s-a întors ea, Billy s-a ridicat de pe scaun.

— Mulţumesc pentru tot, spuse el. Dar trebuie să fiu mâine foarte devreme la patinoar, aşa că mai bine plec.

— Eu mai vreau o cafea, zise

mama lui. Este încă devreme şi trebuie s-o ajut pe Heather cu spălatul vaselor.

— Dacă Billy trebuie să plece, pot să vă duc eu acasă cu maşina, domnule şi doamnă Bianchich? Ultimele ştiri vor fi peste zece minute. Totul devenea înfiorător.

— Mulţumesc încă o dată pentru cină, zise Billy, îndreptându-se spre uşa de la bucătărie. Ne vedem mâine.

Străbătând bucătăria şi holul cu paşi mari, a ieşit prin uşa din faţă şi s-a oprit câteva clipe în întuneric simţindu-se ca şi cum ar fi scăpat dintr-o capcană.

Un zâmbet i-a ridicat colţurile gurii.

— Acum trebuie s-o găsesc pe Lilly

şi să văd dacă mai discută cu mine.

CAPITOLUL 22

În timp ce Billy lua cina la Heather, cele trei prietene se aflau în atmosfera veselă de la „Birch Lake Saloon”.

Ceci era hotărâtă să-l uite pe Zuber şi se comporta ca atare. Purta o rochie de bumbac strânsă pe corp, care-i lăsa spatele gol, şi toţi bărbaţii visau să-i desfacă legăturile roşii de mătase. Cu trecerea orelor, părea că bateristul din orchestră urma să fie cel fericit. Ceci stătea între picioarele lui desfăcute şi el bătea toba cu dexteritatea dată de talent şi de câteva prize de cocaină. Ea părea să se simtă bine, dacă te luai după sărutările

fierbinţi pe care şi le dădeau. El se simţea, în mod evident. Când s-a ridicat la un moment dat ca să se încline, erecţia lui era vizibilă, din orice unghi al barului ai fi privit.

Lilly stătea cu Frankie şi cu Serena la masă. Ei erau ocupaţi să şuşotească între ei şi Lilly era ocupată să refuze toţi bărbaţii care veneau s-o invite la dans. Privindu-şi ceasul, se hotărî să plece peste douăzeci de minute, având în vedere că Ceci nu ar fi observat, atâta timp cât stătea cu gura lipită de buzele bateristului. Ridicându-şi privirea, a observat că Luke venea prin mulţime şi a încercat să prindă privirea Serenei ca s-o avertizeze. Dar aceasta se uita la Frankie şi-i zâmbea

drăgăstos. Era unul din acele momente când Lilly şi-ar fi dorit să o înghită pământul. Luke se opri lângă ei, cu ochii la Serena.

— M-am gândit că am să te găsesc aici. Frankie se uită la Luke, apoi la Serena care se albise la faţă, apoi din nou la Luke.

— Frank Aronson, rosti el cu o voce neutră, întinzând mâna.

— Luke Manion. Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile.

— Vă deranjează dacă mă alătur vouă? Fără să aştepte un răspuns, Luke se aşeză lângă Lilly.

— Bei ceva? Când Luke dădu afirmativ din cap, Frankie chemă chelneriţa.

Măcar dacă aş fi plecat cu cinci minute mai devreme, se gândea Lilly, observând privirea rece a lui Frankie.

În timp ce Luke îşi aştepta băutura, au vorbit despre orchestră şi despre mulţimea care venea în oraş în fiecare vară. După ce şi-a primit ginul, Luke a privit-o pe Serena.

— Ies cu câţiva prieteni măine seară. Trebuie să vii.

— N-nu ştiu… s-a bâlbâit Serena. Aveam alte planuri.

— Studioul de pe Bass Lake este al tău, nu-i aşa? (Frankie se întoarse de la Luke şi se adresă Serenei.) Mama ta prezintă lucrările lui Luke în magazinul ei?

— Da… adică… vreau să spun…

da.

— Acum câteva zile Serena a venit şi a ales câteva din vasele mele, zise Luke. Ieri ne-am plimbat cu barca cu pânze, mai adăugă, în ofensiva lui nevinovată.

— Înţeleg. (Expresia lui Frankie era impenetrabilă.) Aţi avut vânt bun pe lac?

— Excelent. Trebuie să vii uneori cu noi.

— Ai călătorit vreodată pe lacul de la Woods Regatta?

— De două ori.

— Eu şi cu vărul meu am participat deseori. Este o cursă periculoasă.

— Navighezi? Din vocea lui Luke răzbătea o undă de dispreţ.

— Puţin.

— Trebuie să vii să încerci barca mea. Fiecare silabă era provocatoare.

Frankie avea de-a face aproape în fiecare săptămână cu oameni certăreţi. El nu trebuia să dovedească nimic nimănui.

— Pesemne că munca nu-mi va permite. Dar îţi mulţumesc pentru invitaţie.

— Vrei să dansezi, Serena? întrebă Luke, ostentativ.

— Nu, mulţumesc. Am venit cu Frankie, răspunse ea, încercând să-i zâmbească.

— Du-te şi dansează. Voi aştepta.

— Nu vreau.

— Ei… cred că va trebui să-ţi

găseşti o altă parteneră în seara asta, observă Frankie calm. Ca şi cum apariţia lui Luke nu ar fi fost destul de deranjantă, dl. Dockers a ales tocmai acel moment ca să-şi tragă un scaun şi să se alăture lor.

— Ce beţi? a întrebat el binedispus, salutând-o pe Lilly şi chemând o chelneriţă. Arătaţi toţi ca şi cum aţi avea nevoie de o băutură.

Conversaţia care a urmat a fost penibilă, cu toate că dl. Dockers nu a observat deoarece era în concediu, băuse toată seara şi prefera să-şi audă propria voce. A fost nevoie de toată diplomaţia lui Lilly ca să refuze invitaţiile lui repetate la dans şi, atunci când s-a ridicat ca să ceară orchestrei

un anumit cântec, ea a profitat de ocazie ca să scape.

Dacă Ceci şi Serena ar mai fi avut nevoie de compania ei, i-ar fi părut rău. Nu mai era în dispoziţia să fie politicoasă. A încercat, dar nu a fost în stare să-şi abată gândurile de la Billy şi Heather.

Era aproape miezul nopţii. Pesemne că Heather îl avea acum la ea în pat.

CAPITOLUL 23

Când a intrat în local Billy s-a lovit de Zuber deoarece acesta, mai mult sau mai puţin, bloca intrarea. Arăta îngrozitor. Când a privit prin saLă, Billy

a observat că Ceci stătea confortabil pe genunchii bateristului! Asta mirosea a răzbunare.

A cercetat cu privirea toate separeurile de-a lungul pereţilor, căutând-o pe Lilly. Într-unul erau toţi împreună, Serena, Frankie, olarul acela bogat – parcă Luke – şi dl. Dockers. Lilly nu era.

— Nu este o noapte bună pentru niciunul dintre noi, a mârâit Billy, gândindu-se că Lilly plecase deja cu cineva.

— Depinde, zise Zuber cu o voce aspră, fără să-şi ia ochii de la Ceci.

— Mai întâi avem nevoie de un pahar, propuse Billy, cunoscând semnificaţia acelui ton.

— Sau de vreo zece, replică Zuber privind cum Ceci îl săruta pe baterist.

— Ai dreptate... sau chiar de douăzeci... Tocmai am sosit de la Heather – de la o cină cu părinţii mei.

— Într-adevăr?

— Puteam să vând bilete. Heather juca rolul feţei – dintr-un oraş-de-provincie-care-o-întâlneşte-pe-Martha-Stewart-şi-face-pe-americanca.

Cu toate că era trist, Zuber nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Îţi baţi joc de mine. Heather?

— În carne şi oase. Am mâncat plăcintă cu mure şi îngheţată făcută în casă.

— Pariez pe două mii de dolari că le-a făcut mama ei.

— Probabil că ai dreptate, dar nu m-am apropiat suficient de mult ca să întreb. Vorbind de apropiat… El arătă spre Ceci care se topea în braţele bateristului.

— Mă gândesc să lovesc serios, mârâi Zuber.

— S-ar putea ca ei să nu-i placă.

— Nu m-am gândit s-o întreb. Derbedeul de baterist mi-a încălcat drepturile.

— Dacă vorbeşti serios despre încălcarea drepturilor, ai cu adevărat nevoie de ceva de băut. Zuber nu se clinti. Acum, adăugă Billy, trăgându-l pe Zuber spre bar. Dar nu au făcut mai mult de zece paşi şi Zuber a schimbat direcţia, îndreptându-se spre orchestră.

La jumătatea distanţei, Frankie i-a tăiat calea lui Zuber şi şi-a desfăcut braţele.

— Încetişor, spuse el, ştiind ce putea să facă Zuber la furie. Les şi Larry nu vor să le distrugi barul.

— Nu mă ating de barul lor. La o parte. Era surprinzător cât de repede se puteau mişca fraţii Siminich atunci când trebuia.

— Vino, dom le (Les îndesă câteva ţigări în buzunarul cămăşii lui Zuber.) Calmează-te. Orchestra îşi termină oricum programul peste un sfert de oră. Poţi să te ocupi atunci de afaceri. Billy îşi adăugă şi el muşchii la baricadă.

— Nu merită, Nick. Toţi cei patru

bărbaţi se plasară între Zuber şi orchestră, astfel încât Ceci să dispară din câmpul lui vizual. O clipă nimeni nu s-a mişcat. Nimeni n-a vorbit. Peste ei se revărsa o mare de zgomote. Apoi Les a aprins bricheta şi a ridicat-o spre Zuber. A mai trecut o clipă.

Zuber a băgat mâna în buzunarul de la cămaşă, a scos o ţigară, şi-a pus-o în gură şi s-a aplecat spre flacăra care pâlpâia. Mult mai târziu, când Billy şi Zuber au ieşit din biroul fraţilor Siminich, a durat câteva clipe ca să se obişnuiască cu lumina. Localul era gol.

— La naiba, a murmurat Zuber. Mergem acasă? Billy a ridicat din umeri.

— Nu cred. Dar tu?

— Nu.

— Ai nevoie de ajutor? Zuber a zâmbit.

— Nu. Fă dragoste şi nu război, ăsta-i motto-ul meu. Billy a râs.

— Sună bine.

CAPITOLUL 24

Când a intrat în cabana lui Ceci, Zuber era liniştit. A ajuns la verandă înainte ca bateristul să fi ieşit de tot din pat.

— La naiba, Zuber! a strigat Ceci, sărind în picioare şi stând ca un nud al păcii între Zuber şi bateristul cel blond. Să nu îndrăzneşti să mai faci un pas!

— Nu vreau să te deranjez, omule, rosti Zuber, amuzat. Şi n-am nimic

împotriva ta, dar doamna asta este… Hei, nu trebuie să fugi fără să te îmbraci! Dumnezeule, opreşte-te o clipă… chiar mi-a plăcut cântecul tău – acela… Hei, pantofii, omule! Nu-ţi uita pantofii!

Un zâmbet larg i se întinse pe faţă când începu să se clatine.

— Drăguţ tip, afirmă ei, urmărind cu privirea silueta bateristului care fugea. Rapid… este cu adevărat rapid.

O clipă mai târziu se auziră uşile trântite de la verandă.

— CE DRACU’ CREZI CĂ FACI?

— Hei, nu ţipa. Sunt aproape de tine.

— Du-te la dracu’! ţipa Ceci fără să se poată controla. (Zuber căzu pe pat şi

rămase acolo întins pe spate.) Ieşi, lua-te-ar dracu'! (Ceci începuse să tremure de furie.) Mă auzi? El îi zâmbea.

— Te aud toţi din jurul lacului. Probabil că se aude şi în oraş.

— Nu vei rămâne aici! Nu vei rămâne! Nu vei rămâne! Ceci încercă să-l tragă de braţ, dar el nici nu se mişcă. Când începu să-l lovească cu pumnii, el o apucă de încheieturile mâinilor, o ridică peste el şi o aruncă pe partea dinspre perete a patului. Escaladându-l pe brânci, ea-l lovi în faţă cu toată puterea.

El îşi scutură capul şi inspiră adânc.

— Doamne, relaxează-te. Dar cum ea-şi făcea vânt pentru o altă lovitură,

el se mişcă uluitor de repede şi o trânti pe pat, cu braţele de o parte şi de alta a corpului.

— Nu mă lovi, murmură el, ţinând-o strâns. Sunt într-o dispoziţie foarte bună.

— Eu sunt într-o stare groaznică, dacă nu ai observat. Nu este ziua ta ca să primeşti cadouri. Trebuie să faci o rezervare, porcule!

— Scuze, replică el. Am uitat să sun.

— Şi ai mai uitat să nu-ţi deschei pantalonii noaptea trecută, şi noaptea de dinainte, şi noaptea de dinainte de asta!

— Uite, îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat.

— Da, şi mie. Al dracului de rău!

— Mi-ai lipsit. Ea l-a privit cu furie.

— Noaptea trecută am fost acasă. N-ai sunat.

— Îmi cer scuze din nou. (Lăsându-i încheieturile, se aşează pe marginea patului şi-şi frecă ochii cu mâinile.) Ce vrei să fac?

— De ce nu ai făcut niciun nenorocit de gest de împăcare? (Ceci oftă.) Ceva... la naiba! Nu ştiu ce puteai să faci – nu ştiu ce-aş putea să fac eu! El o privi peste umăr.

— Îţi promit să fiu...

— Nu încerca să mă prosteşti, Zuber. Pentru Dumnezeu, nu sunt căzută din copac.

— Uite, voi încerca să fiu mai

cuminte. Ce crezi? Voi încerca cu adevărat.

Ea se încruntă.

— Va trebui să-mi plăteşti.

— Spune cum. Ceci băuse prea mult în noaptea asta şi dansase prea mult. Risipise prea multă energie ca să se răzbune.

— Mai târziu. Sunt prea obosită ca să fiu creativă.

— Te superi dacă mă culc?

— Nu, de ce n-ai face-o? Oricum l-ai speriat pe Doug.

— N-o spune aşa.

— Aşa cum?

— Aşa cum ar face-o orice tâmpit.

— Scuteşte-mă, Zuber. Dintre toţi oamenii, tu nu dai un ban pe argumente

morale. El expiră puternic.

— S-a marcat.

— Ai marcat pe dracu’!

— Indiferent ce spui, nu vreau să ne certăm.

Începu să-şi descheie cămaşa. Când şi-o scoase, Ceci văzu zgârieturile de pe spatele lui şi simţi că se sufocă de furie.

— Ieşi, rosti ea cu o voce glacială.

— Ce am mai făcut acum?

— Ia-ţi zgârieturile alea de pe spate şi pe tine şi ieşi din casa mea.

Ceci s-a dat jos din pat şi el n-a încercat s-o oprească. Apucând o cuvertură, ea s-a dus în dormitor, a închis uşa şi s-a băgat în pat. Nu-i plăcea să doarmă în dormitor, dar nu

putea dormi împreună cu Zuber.

Nu acum… când îl dorea, cu zgârieturi şi cu toate celelalte.

CAPITOLUL 25

Când nu a văzut-o în local, Billy s-a gândit că Lilly s-a dus acasă cu cineva. Nu s-a gândit ce să facă în cazul ăsta. Văzând maşina cu număr de Illinois parcată lângă casa ei, s-a întrebat dacă ar putea fi a fostului ei soț. Trebuia să plece.

Dar, dimpotrivă, a stins farurile camionului, a coborât şi a rămas în întuneric privind-o pe Lilly şi pe bărbatul care stătea în faţa ei, bând vin şi discutând.

Cine era el? Când sosise? Cât

rămânea? Impulsul să intre în camera lui Lilly şi s-o întrebe era intens. Dar el era mai prudent decât Zuber sau, poate, faptul că relaţia lor era nouă îl dezarma.

A continuat să privească cu toate că, până când s-au dus la culcare, a stat cu respiraţia tăiată în timp ce Lilly i-a arătat bărbatului camera sa. Când a închis uşa în urma musafirului şi s-a dus în dormitorul ei, a început să respire din nou.

Dar a rămas să aştepte afară, pentru că nu avea încredere în niciun bărbat care se afla aproape de Lilly. A aşteptat o oră.

Ca un adolescent infatuat, s-a gândit el. Apoi a mai aşteptat o

jumătate de oră. Numai ca să fie sigur.

CAPITOLUL 26

Frankie şi Serena erau culcaţi pe spate – fără să se atingă – încercând să nu arate unul celuilalt că erau treji. Se întorseseră la Frankie acasă fără să vorbească despre Luke, au făcut dragoste fără să vorbească despre Luke, şi acum stăteau în întuneric gândindu-se să nu vorbească despre Luke.

Serena a strănutat. Frankie ar fi putut spune „Te-ai trezit?” dar nu a făcut-o. A oftat, scoţând fără să vrea un sunet surd.

— Nu pot să nu vorbesc despre asta! a explodat Serena.

El se prefăcea că doarme.

— Iau puşca, arma, pistolul – indiferent cum numeşti tu ce e în tocul ăla – şi trag dacă nu spui ceva! Ştiu că nu dormi! a izbucnit ea cu un ton exasperat pe care el nu-l mai auzise până atunci. El tot se mai prefăcea că doarme. Serena şi-a tras picioarele peste marginea patului şi a început să se ridice.

— M-am trezit. Ea s-a întors dintr-o mişcare.

— Vreau să vorbim despre…

— Tipul cu barca cu pânze?

— Da. Nici ea nu reuşea să-i pronunţe numele.

— Nu am niciun drept asupra ta. Poţi să te vezi cu cine vrei, rosti el fără

intonaţie.

— Dacă eşti supărat, spune-mi. Vorbeşte-mi.

— Nu e nimic de discutat. Tu vei pleca la sfârşitul verii şi eu voi rămâne aici. Ţie nu-ţi place Ely, iar mie îmi place. Despre ce vrei să discutăm? În ochii ei apărură lacrimi.

— Nu ştiu, murmură ea. El o privi lung şi apoi se ridică cu o mişcare plină de graţie a corpului său musculos, o luă în braţe şi se rostogoli cu ea înapoi.

— Nu plânge, şopti el, ţinând-o strâns. Mi-ar plăcea să rămâi. Dar nu cred că vrei. Aşa că nu mai am speranţe.

— Îmi pare cu adevărat rău din cauza lui Luke, spuse ea, ştergându-şi

lacrimile, privindu-l cu ochii ei imenşi. E drăguţ, dar nu e ca tine. Frankie zâmbi.

— Diferă de mine cu aproape cinci milioane de dolari.

— Nu-mi pasă de bani.

— Ba sigur că-ţi pasă. Dar e în regulă. Şi eu am lucruri la care ţin.

— Toţi mă cred o materialistă… şi… superficială…

— Mie îmi placi aşa cum eşti, spuse el cu blândeţe. Eşti perfectă.

— Aş putea rămâne în Ely… sunt aproape sigură că aş putea.

— Hai să nu mai vorbim despre asta acum. Pentru moment sunt fericit şi cu o singură zi.

— Eşti sigur? (Ea oftă.) Ştii, eu

sunt un fel de persoană care durează o zi.

El ştia asta. De aceea ea nu rămânea niciunde mai mult timp.

— Bine, concluziona el. Atunci totul e bine. Suntem amândoi nişte persoane-care-durează-o-zi.

— Sunt îndrăgostită de tine, şopti Serena timid, (inima lui bătu mai tare.) M-ai auzit? întrebă ea, văzând că Frankie tace.

— Da, răspunse el, respirând adânc.

— Tu mă iubeşti? Frankie îi netezi fruntea cu vârful degetelor, căutându-şi cuvintele.

— Pentru ce merită, te iubesc.

— Nu este prea romantic, se

strâmbă Serena. (îşi încreți nasul.) Niciodată până acum n-am spus cuiva că-l iubesc.

El nu voia să fie cinic, dar un bărbat cu meseria lui era direct. Dacă-l iubea, el se îndoia că va dura mult.

— Te iubesc cum iubesc adâncul oceanelor şi înălţimea munţilor, până când rocile se topesc de soare… spuse el blând, amestecând poeţii, crezând fiecare cuvânt. Zâmbetul ei îi mângâie inima.

— Eşti aşa de dulce, murmură ea. Acum ştiu că totul va fi bine. Este aşa de plăcut să fii îndrăgostit! Este aşa de plăcut să faci dragoste – te-ai supăra… ştiu că e târziu – dar dacă tu…

El îi întrerupse tirada cu o

sărutare şi, când gura lui a părăsit buzele ei, erau din nou fericiţi amândoi.

Era diferit să faci dragoste când cuvântul dragoste a fost spus cu un alt sens decât obişnuitele cuvinte despre dragoste. Părea să fie o nouă profunzime, o permanenţă a relaţiei lor, o ţară virtuală a vârstei adulte în care nu mai intraseră până atunci. Şi ca nişte pelerini noi în ţara unde curgea lapte şi miere, s-au umplut de plăcere şi s-au simţit bine.

— Mai spune-mi că mă iubeşti, murmură Serena, cu braţele după gâtul lui Frankie, ritmul trupurilor lor topindu-se într-un flux şi reflux de fericire. Mai spune-mi de o sută de ori…

— De o sută de ori, scumpo. De o mie de ori – te iubesc, rosti el încet şi fierbinte, dorinţa carnală acoperind orice griji legate de constanţa Serenei.

— Nu m-am simţit niciodată ca acum… O, Doamne… Ah, Frankie!

Doamne, ce dulce şi bună este, se gândea el, simţind că-şi pierde capul. Dumnezeule Atotputernic, se mişcă exact aşa cum trebuie… Oh, o să-mi dau drumul… Aaaaahî

CAPITOLUL 27

Când Ceci s-a trezit de dimineaţă, l-a văzut pe Zuber dormind într-un scaun pe care-l trăsese lângă pat. Cămaşa îi era încheiată până sub bărbie, picioarele lungi erau proptite de

pat. Avea o bucată de hârtie împăturită în poală şi alta, pe care scrisese numele ei, îi acoperea faţa. S-a trezit când a ridicat-o.

Desfăcând hârtia, ea a citit: *„Voi plăti tot ce vrei. Tu eşti şeful”*.

Ca şi cum… se gândi ea, dar nu a reuşit decât să zâmbească. În afară de asta, era o dimineaţă minunată, Zuber era la fel de minunat ca întotdeauna, şi ea avea nevoie de sex. Sprâncenele ei se arcuiră a întrebare.

— Ce este? întrebă Zuber.

— Ce-ai să faci dacă am o listă lungă?

— O vom lua de la început. Bine, depinde numai de ţine de unde vrei să începem…

— Cămaşa asta arată drăguţ aşa, încheiată până sus… Cred că se va uda dacă facem baie împreună…

— Dacă vrei s-o scot, o voi face, propuse el cu un zâmbet care-i luminã faţa. Tot ce spui tu.

— Poate că aş putea să spăl urmele de unghii de pe spatele tău.

— Te rog.

— Şi voi fi stăpâna ta o săptămână – în total şapte zile – când eşti în oraş.

— Nu în public.

— La naiba, chiar şi în public. El de strâmbă.

— Vrei să mă superi?!? Zuber tăcu o clipă, cu buzele strânse, gândindu-se.

— Dar facem baie acum, da? Ea dădu afirmativ din cap şi Zuber se

ridică în picioare rânjind:

— Tocmai am încheiat o afacere. Ea se întinse leneş.

— Îmi place ca apa de baie să fie caldă, dar nu prea fierbinte.

— Îmi amintesc.

— Şi fără spumant.

— Ai dreptate. Urăsc gustul spumantului.

— Şi nişte suc de portocale. Mi-ar plăcea nişte suc de portocale înainte.

— Bine, bine. Imediat! Ea zâmbea.

— Nu te vei plânge chiar deloc?

— Arăt eu a prost? în cinci minute trebuie să te am. Sau, pentru că te cunosc, mai degrabă trei minute. S-a dovedit, însă, că era nevoie să aştepte vreo zece minute deoarece instalaţia de

apă din cabană era veche şi abia curgea. Dar dacă o aşteptase pe Ceci toată noaptea putea să mai aştepte câteva minute, şi nu voia să se plângă deoarece considera că ea îl va ierta.

Cum răbdarea nu era trăsătura ei definitorie de caracter, Ceci s-a dus în baie când cada era numai pe jumătate plină şi a rămas în prag, bătând nerăbdătoare cu degetele în tocul uşii, mişcându-se de pe un picior pe altul.

— Au trecut cinci minute, s-a plâns ea.

— Bea-ţi sucul, a spus el, fără să se întoarcă. Aranja două prosoape pe suportul de deasupra căzii.

— Acum nu am chef.

— Atunci îl beau eu. Ea îl privea

cum aşeza prosoapele unul lângă altul şi se întrebă cât de bine îl cunoştea de fapt pe Zuber, chiar după lucrurile intime pe care le-au împărtăşit. Dar el s-a întors şi i-a zâmbit, şi atunci ea a primit răspunsul. Nimeni n-o zăpăcea aşa ca Zuber.

— E destulă apă, decise ea, nemaifiind în stare să aştepte.

Aruncându-şi halatul pe podea se apropie de el şi începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă. Zuber o ajută, stând cu spatele spre perete când ea intră în cadă.

Ceci observă şi-i zâmbi.

— Eşti într-adevăr dulce.

— Dacă spui tu… Cum este temperatura apei, doamnă? întrebă el,

intrând lângă ea în cadă.

— La fel ca tot restul, murmură ea, strecurându-şi piciorul între picioarele lui. Şi acum să vedem ce vreau să faci, şopti. Să văd cum e să-ţi dau ordine timp de o săptămână. El gemu puţin.

— Ai spus că voi putea! Ei îi aruncă o privire care spunea „nu-cred-că-vrei-asta”.

— Sau, dacă vrei, putem uita asta.

— Să uităm ce? întrebă el prudent.

— Despre sex.

— Mi-a fost frică că asta vei înţelege. Aşa că dă-mi nişte ordine.

— Se pare că te opui.

— Te rog, te rog frumos, dă-mi nişte ordine.

— Aşa e mai bine.

— Nu sunt sigur că ea nu a meritat, mârâi el, aruncându-i o privire fioroasă.

Ceci ridică din sprâncene.

— Nu cred c-ai vrea să ştiu. El expiră lung şi încet în semn de resemnare.

— Spune-mi ce vrei.

— Ce-ai zice de un pic de entuziasm?... Privirea pe care el i-o aruncă o făcu să se răzgândească.

— Bine, „entuziasm”, într-adevăr, nu este cuvântul potrivit, admise ea blând. Cred că acel cuvânt pe care vreau este...

— SEX... (Aplecându-se spre ea, o ridică şi o aşeză peste penisul lui tare

ca piatra, pentru ca în următoarea secundă, cu o mişcare scurtă şi fermă a şoldurilor, s-o pătrundă până la rădăcină.) Ştiu că îţi place şi am să-ți dau p… a până când ai să te saturi!

— Mmmmmm!

CAPITOLUL 28

În dimineaţa aceea Billy a format de două ori numărul lui Lilly dar a închis înainte ca ea să răspundă. După aceea s-a dus la serviciu şi a încercat să nu se gândească la bărbatul cu care pesemne că servea micul-dejun.

Acest exerciţiu nu a durat mult timp.

A ridicat receptorul telefonului din magazin şi i-a format din nou numărul.

— Billy! Priveşte cine a venit strigă mama lui. Heather şi mama ei îi făceau semn cu mâna. S-a uitat la ceas: şapte şi jumătate!

— Billy! Vino sus şi spune bună-dimineaţa! striga mama lui.

Nu era deloc bună, era o dimineaţă nenorocită. Poate că Lilly se culcase cu tipul ăla din Illinois – fostul…? Nu era un gând plăcut. Înnebunea de gelozie, el, care nu fusese niciodată gelos în viaţa lui. Şi acum trebuia să o suporte pe zâmbitoarea Heather şi zâmbitoarea ei mamă şi zâmbitoarea lui mamă. *Ştiu acum cum se simte un animal prins în capcană,* se gândea el, îndreptându-se spre ele.

— Doamna Drollet ne-a invitat

sămbăta viitoare când se organizează micul-dejun cu clătite pentru echipa de hochei. Nu este drăguţ?

— I-am spus mamei că tu nu ai vrea să participi la acest program prostesc cu toţi copiii care joacă hochei şi cu părinţii lor, rosti Heather, dar…

— Desigur că ar vrea, o întrerupse doamna Bianchich. Noi am sprijinit întotdeauna această sărbătoare.

— Nu sunt sigur, mamă. I-am promis lui Zuber că mergem la pescuit în ziua aceea.

— Prostii! Ţie nu ţi-a scăpat niciodată asemenea eveniment. Am mers prima dată când – lasă-mă să mă gândesc – aveai şase ani şi…

— Dacă ai alte planuri, Billy, îi voi

spune lui Mark că poate să participe cu tine în alt an. (Heather zâmbi trist.) Abia aştepta să stea cu antrenorul lui.

— Billy! Mama lui îl privea cu ochii mijiţi. Nu era nicio scăpare.

— Poate că Zuber şi cu mine o putem lăsa pentru după-masă, rosti el, oftând.

Zâmbetul mamei lui apăru instantaneu.

— Fetelor, ne întâlnim la primărie la ora nouă. Şi lui Harold îi plac clătitele.

— Eşti aşa dulce, Billy!… Mulţumesc. (Zâmbetul lui Heather era prea fals ca să-l liniştească pe Billy.) Ne vedem la terenul de hochei. Mark nu se mai opreşte vorbind despre tine – cum

te-ai jucat cu el aseară şi că a fost aşa, ei bine, minunaţi…

— Ne-am simţit bine, nu-i aşa, Billy? Ethel, fiica ta este o adevărată bucătăreasă. A făcut chiar şi îngheţată. Pe cuvânt!

Din fericire Billy nu a fost nevoit să răspundă pentru că mama lui a început un schimb de reţete de îngheţată, dându-i lui Billy posibilitatea să dispară.

Heather urma să fie o mare problemă acum, că se întorsese în oraş. Şi abia în această clipă putea înţelege de ce Charlie Trumble fugise cu secretara lui: Heather era a naibii de plicticoasă!

Va trebui să aibă o discuţie directă

şi dură cu mama lui. N-avea decât s-o simpatizeze în veci pe Heather. Dar el nu participa la acest joc.

CAPITOLUL 29

Tom Schaumberg era unul dintre avocaţii care o ajutaseră pe Lilly cu divorţul. Primăvara trecută, când şi-a exprimat interesul să viziteze Ely, ea l-a invitat politicos, fără să creadă că el o va face vreodată.

A fost mai mult decât surprinsă să-l găsească în faţa cabanei ei, când se întorsese seara trecută. Dar el s-a dovedit a fi o companie plăcută la un pahar de vin şi un perfect gentleman. Nu avea de gând să stea mai mult de o zi-două, asta dacă nu o deranja. Trebuia

să ajungă, de fapt, la o petrecere la Giant’s Ridge pentru un turneu de golf, dar se abătuse din drum ca s-o viziteze. A invitat-o să meargă cu el şi l-a refuzat politicos. Totul a fost foarte civilizat. Şi îi fusese dor de Billy în fiecare moment al serii. *Va suna*? se întreba ea. *Sunase oare noaptea trecută*? *Cu toate că poate a petrecut o seară splendidă la Heather şi nu va mai suna niciodată*. A tras telefonul în pat, şi-a acoperit capul cu cuvertura şi a sunat-o pe Ceci pe care putea conta să-i spună despre perspectiva în ceea ce priveşte sexul şi funcţia convenţional-utilă a bărbatului. Zuber a răspuns la telefon:

— ’Neaţal Imediat… *Grozav! Ceci şi Zuber s-au împăcat Eu sunt singura*

fără un bărbat!

— Eşti morocănoasă, a intuit imediat Ceci.

— Nu sunt morocănoasă. Sunt privată de sex, răspunse Lilly, hipersensibilă şi irascibilă. Tu pesemne că ai avut o noapte grozavă, şi pun pariu că şi Serena la fel, în timp ce eu am dormit singură.

— Cheamă-l.

— Nu! El a fost cei care s-a dus la cină cu vechea lui prietenă.

— Cui îi pasă? Sună-l şi invită-l. Lilly oftă.

— Chiar dacă aş vrea, nu pot… am companie.

— La pat?

— La naiba! Dacă aş fi avut pe

cineva în pat nu aş fi deprimată sexual.

— Cine e? (Şi Lilly explică cine era musafirul.) îi spun lui Zuber numai aşa, ca să afle Billy. Cred că te-a căutat noaptea trecută.

— Eşti sigură? Când? Deja dimineaţa devenise mai luminoasă.

— Târziu. Nu eram prea trează, aşa că nu sunt sigură.

— Voi v-aţi împăcat?

— Avem o înţelegere. Nu-i aşa, Nick?

— Sună interesant. Trebuie să-mi povesteşti…

— Nick, nu – Ceci chicotea – trebuie să închid, Lilly… Am aici o problemă maaaare de rezolvat! Sună-l chiar acum pe Billy.

Lilly voia să sune. Aruncă la o parte cuvertura şi se uită la ceas. Aproape opt. Pesemne că el este la magazin.

Dar nu voia să iasă din cameră ca să caute cartea de telefon şi să dea poate de Tom, aşa că a sunat la informaţii şi apoi la magazin. A răspuns mama lui Billy şi Lilly a trebuit să suporte zeci de întrebări despre părinţii ei înainte de a obţine numărul celularului lui Billy. Se simţea ca şi cum era din nou adolescentă. A format numărul lui. O dată, de două ori, de trei ori, număra ea apelurile. *Răspunde, să nu fii la Heather. Patru – cinci. Nu va răspunde – închide înainte să înnebuneşti. Şase – şapte.*

— Alo… Vocea lui suna minunat – profundă, foarte masculină – perfectă. Ea nu putea să vorbească. Deschise gura dar nu putu scoate decât un oftat.

— Lilly, tu eşti?

Ce minunat! îşi drese glasul:

— Da.

— Parcă ai vocea în surdină. Nu putea să-i spună că stătea sub cuvertură.

— Sunt acasă.

— Vin în zece minute. Exista un Dumnezeu.

— Nu se poate, zise ea repede. Sunt cu cineva.

— Cine naiba e?

— Nu ai vorbit cu Zuber?

— De noaptea trecută, nu. Oricum, nu contează. Atunci ne întâlnim la mine-în zece minute. Mi-e dor de tine. În mod absolut cert, acestea erau cele mai frumoase cuvinte din lume.

— Nu ştiu dacă pot să plec.

— Vin şi te iau!

— Nu!... S-ar putea să am nevoie de mai mult de zece minute. Trebuie să-i las ceva scris.

— Grăbeşte-te, spuse Billy, aspru şi încet. Înnebunesc.

A aruncat nişte haine pe ea, a scris o notiţă pentru Tom, a traversat holul în vârful degetelor şi a ieşit din cabană. Apoi a alergat în jos pe alee ca o femeie bolnavă de dragoste, care nu putea să trăiască fără bărbatul ei.

La capătul aleii, acolo unde ieşea în drumul principal, o aştepta Billy.

A fost ca într-un moment din acele reclame filmate cu încetinitorul, în care unul aleargă spre celălalt, cu excepţia faptului că lipsea câmpul cu margarete şi că nu s-au întâlnit fix la mijlocul cadrului pentru că Billy luase viteză. S-au întâlnit mai aproape de cabană decât de drumul principal şi au căzut unul în braţele celuilalt sub privirile lui Myrtle Carison, care privea toată dimineaţa pe fereastră. Era curioasă din cauza maşinii cu număr de Illinois parcată pe aleea lui Lilly. În oraş toţi aflaseră despre Brock şi acel divorţ urât. Myrtle simţea că era datoria ei de creştină să stea de pază în caz că Lilly

avea nevoie de ajutor, pentru că nu avea părinţii în oraş.

Acum nu mai era deloc drăguţ. Părea că Lilly nu avea nevoie deloc de ea.

Myrtle a pus mâna pe telefon.

— Ai avut dreptate. Nu trebuia să mă duc, murmură Billy, strângând-o pe Lilly în braţe. Trebuie să vii cu mine la micul-dejun cu clătite... Spune da, adăugă când ea-l priv perplex.

— Da, zâmbi ea fericită. Şi nu trebuia să mă reped ieri la tine.

El se dădu un pas înapoi şi-i zâmbi.

— Nu-mi pasă. Trebuia să te ascult şi aş fi putut să evit cea mai mizerabilă seară din viaţa mea. Te-am căutat, după aceea.

— Aş fi dorit să mă găseşti. Mi-a fost dor de tine.

Ei nu-i păsa că nu era înţelept să-şi arate sentimentele într-o relaţie aşa de scurtă. Nu-i păsa nici măcar că îşi încălca propria decizie de a nu se implica aşa repede după divorţ.

— Cine este bărbatul? întrebă Billy încercând să adopte un ton indiferent, dar fără să reuşească.

— Nimeni… vreau să spun… El a fost avocatul meu la divorţ, asta-i tot.

— Deci eşti liberă! exclamă Billy fericit.

— Cel puţin pentru câteva ore.

— Vrei să mergi pe jos? Maşina era parcată în spatele depozitului de la magazin şi nu am mai vrut să pierd

timpul ca s-o iau. Am venit aici în fugă, încheie el, cu un zâmbet. Era unul dintre acele momente perfecte din viaţă. Alergase până la ea. O oră mai târziu, din care patruzeci şi cinci de minute le-au petrecut făcând dragoste ca nişte nebuni, s-au oprit ca să respire. Billy şi-a şters sudoarea de pe frunte şi chiar şi Lilly a observat că transpirase, ea, care transpira greu. Dar şi asta – ca şi multe alte lucruri – se schimbase, de când îl întâlnise pe Billy. Ca, de exemplu, să înţeleagă adevăratul sens al fericirii. Sau să privească cu o nouă simpatie dragostea nestăpânită de viaţă a lui Ceci. Sau bucuria pe care a găsit-o în oraşul în care s-a întors cu atâta neîncredere, Deşi o bună parte din

motivul acestei bucurii era faptul că stătea lipită de cel de deasupra ei.

— Merită să aştepţi, murmură ea, dorind să vorbească despre dulceaţa vieţii.

— Lasă-mă câteva secunde, te rog, gemu Billy. Sărutând-o rapid, se rostogoli pe spate, încă respirând greu, întrebându-se cum de a putut să aibă aşa un orgasm şi să fie încă în viaţă.

Lilly avea întotdeauna clipe de gelozie şi de îndoială când el stătea întins astfel, după ce făceau dragoste. El era prea priceput şi se gândea întotdeauna la alte zeci de femei care îl văzuseră aşa…

Şi, cu acest gând nefericit, i-a apărut, ca o apariţie din iad, faţa lui

Heather.

Calm, calm. Respiră adânc. Nu-i pasă de Heather – aşa a spus el.

Dar deodată, se auzi întrebând:

— Nu o s-o vezi din nou pe Heather, nu-i aşa?

— Ce-ai spus? Cu toate că se avertizase singură să nu fie proastă, se răsuci pe-o parte ca să-i poată vedea faţa.

— Heather, spuse ea. (Smuls din gândurile frumoase, Billy o privi încruntat.) Nu trebuia să întreb… îmi pare rău.

— Să întrebi ce?

— Mă întrebam când trebuie să te întorci la serviciu, rosti ea repede.

— Mmmm… (Se întinse leneş spre

ea şi o lipi de el.) La dracu’ cu munca. Nu mă interesează acum decât să te ţin aici în pat cu mine o mie de ani.

— Numai o mie?!?

— O.K., un milion, zise el cu un rânjet, dar o să mă epuizezi.

CAPITOLUL 30

Billy s-a întors cu Lilly la cabana ei şi s-a întâlnit cu musafirul. Dintr-o singură privire Billy a înţeles că motivele vizitei lui Tom Schaumberg nu erau chiar atât de creştine pe cât le percepuse Lilly. Dar Tom s-a apărat cu eleganţă şi, după un mic-dejun copios, au găsit un subiect comun de conversaţie. Tom era un fan al jocului

de hochei şi avea bilete la toate meciurile lui „Chicago Blackhawks”. Jucase şi el în timpul colegiului. Dar, după ce s-a terminat masa, a spus:

— Cred că am să pornesc de azi spre Giant’s Ridge. Astfel voi câştiga o zi de antrenament înainte să înceapă concursul meu.

Bună alegere, gândi Billy, dar nu a făcut decât să zâmbească şi să rostească politicos:

— Mulţumesc că te-ai ocupat de divorţul lui Lilly. Am auzit că a avut nevoie de un consilier de primă mână.

— A fost plăcerea mea, zise Tom, gândindu-se că Billy s-a mişcat foarte rapid, având în vedere timpul scurt de când Lilly sosise în oraş, dar asta

întărea reputaţia de afemeiat a starului de la NHL.

— Transmite salutări lui Ben când te întorci la Chicago, zise Lilly. Spune-i că m-am aranjat bine.

— Va fi încântat să afle. Lilly radia, gândindu-se că lui Brock nu-i va face plăcere să audă noutăţile. Era un nenorocit posesiv.

— Cine e Ben? întrebă Billy.

— Partenerul meu, explică Tom. Se părea că nu numai Brock era posesiv.

— El mi-a salvat averea din ghearele lui Brock, preciza Lilly, *i-am rămas îndatorată*. *Şi Tom a venit la Ely să culeagă recompensa*, gândi Billy, rostind:

— Îmi adaug şi eu mulţumirile.

Este, într-adevăr, nemaipomenit că o avem pe Lilly din nou în oraş. Billy şi-a înclinat capul surâzând spre Tom şi i-a mulţumit lui Dumnezeu, în gând, că acesta urma să plece.

În după-amiaza asta domnea o evidentă atmosferă de mulţumire. Chiar şi Ceci a fost de acord să admită că era într-o stare de spirit romantică – o stare cu totul inedită pentru ea.

— Aştept cu adevărat să-l văd pe Nick. Pe el – nu pentru sex, ci numai pentru el. Poate că, la urma urmei, îngerii pot dansa pe vârful unui ac, zise ea cu un zâmbet.

— I-am spus lui Frankie că îl iubesc, rosti şi Serena dulce. Nu am mai spus asta niciodată nimănui şi

acum mă simt ca... spiritualizată şi caldă în interior.

— Eu nu mă refeream la dragoste... asta nu mai există de câteva decenii.

— De unde ştii? Niciodată nu te-ai gândit mai înainte la idile. Şi uite acum ce simţi, o contrazise Serena. Poate că-l iubeşti pe Nick şi nici măcar nu ştii.

— Mi-a plăcut sexul total pe care l-am făcut de dimineaţă, le întrerupse Lilly rânjind.

— A aflat Billy despre musafirul tău?

— M-am dus acasă la Billy. Am vorbit cu Tom la întoarcere.

— Şi tipul n-a observat că erai încă roşie după partida de sex?

Obrajii lui Lilly au devenit rozalii.

— Ca acum, zise Ceci râzând.

— Ce ciudat că Tom a venit neanunţat... observă Serena. Trebuia să-ţi spună.

— Poate că nu a vrut să rişte să fie refuzat. Arată bine? Te-a tentat? se interesă Ceci.

— Of, Ceci, nu se rezumă totul numai la sex, replică Serena.

— Eu nu cred că tipul ăsta a călătorit până la Ely numai ca să admire peisajul, i-o reteză Ceci.

— Şi Billy a crezut la fel, murmură Lilly. Este posibil, cu toate că Tom trebuia să ajungă la un turneu de golf.

— Eşti aşa un copil, Juju... Deci te-a fermecat?

— Nu! Vreau să spun... nici nu s-a gândit la asta. Tom a fost un gentleman perfect.

— Altfel decât majoritatea bărbaţilor de aici, care consideră sexul un drept personal dacă este o femeie în apropiere, punctă iar Ceci.

— M-am gândit că nu vei mai fi acră, zise Serena contrariată.

— Dar asta nu înseamnă că sunt acră, explodă Ceci. Ce spun eu este pura realitate. (Zâmbi mulţumită.) Nick mi-a promis că va fi cuminte.

Lilly ridică din sprâncene.

— Este un acord valabil de ambele părţi?

El nu a întrebat, răspunse Ceci, ridicând din umeri.

— Deci, te vei face fetiţă cuminte?

— Nu m-am gândit la asta.

— Frankie şi cu mine vom savura din plin ziua asta, interveni Serena radioasă. Nu e romantic? L-am invitat diseară acasă, la cină, şi sunt emoţionată.

— Nu a spus nimic despre Luke, observă Ceci, cu o voce precaută.

— A fost aşa drăguţ referitor la asta! Este un bărbat matur. Ştii, în serviciul lui, are de-a face tot timpul cu situaţii de criză – aşa că a învăţat să le depăşească. Şi, deoarece nu avem o înţelegere sau aşa ceva, şi eu pot să ies cu cine vreau – Frankie a acceptat asta. Nu tratează el totul cu înţelegere? încheie ea radioasă.

— Nu ca Zuber care va fi veşnic imatur, observă Ceci. Nu că aş fi în dispoziţia să mă plâng pentru moment. El este chiar acum o pasiune fierbinte-fierbinte, şi-mi place asta.

— Te gândeşti cumva să te căsătoreşti?

— Deloc, răspunse Ceci ferm.

— Nici eu, adăugă Lilly. Am încercat deja o dată.

— Mă întreb dacă Frankie s-a gândit vreodată să se căsătorească?

— Aminteşte-ţi, l-ai cunoscut abia acum câteva zile, Serena.

Ceci vorbea cu acel ton politicos pe care-l folosea cu clienţii care voiau să-şi zugrăvească toată casa în culoarea roz.

— Ar trebui să aştepţi înainte să te repezi la el. Cu toate că o cină în casa părinţilor tăi ar putea fi soluţia.

— Frankie îi cunoaşte deja pe părinţii mei.

— Şi atunci tu presupui că nu va intra în alertă.

— Vrei să spui că toţi bărbaţii sunt alarmaţi la gândul căsătoriei? Nu se poate. Lilly a fost căsătorită. Ea a spus că a fost păcălită ca să se căsătorească. Deci unii bărbaţi vor să se căsătorească, emise Serena o teorie utopică.

— Iar unii bărbaţi vor să fie căsătoriţi şi să aibă şi prietene, avertiză Lilly.

— Hai, Juju, nu mai fi supărată…

Acum îl ai pe Billy.

— Nu îl am pe Billy.

— Îl ai, Juju, decise Ceci cu un zâmbet. Numai că el încă nu ştie asta.

— Vreau numai să mă distrez, hotărî Lilly. Nu vreau să am pe nimeni.

— Exceptând momentul când doreşti să-l ai la dispoziţia ta. Pentru sex.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa, protestă Serena.

— Nu tu erai cea care avea obiceiul să cultive bărbaţi bogaţi şi bătrâni cu scopul bine determinat de a recolta apoi bijuterii, dragă?

— Ei bine, nu-l mai am. Aş putea chiar să rămân în Ely. A urmat o clipă de tăcere profundă. Ceci şi Lilly

rămăseseră fără grai.

— Este ceva aşa de ciudat? Privirea albastră a Serenei nu putea fi descrisă prin cuvinte. Erau prietene bune încă din şcoală. Nu era momentul potrivit pentru adevăr.

— Deloc, răspunse Ceci.

— Am putea face yoga împreună, zise şi Lilly. Celularul lui Ceci sună şi faţa i se lumină când răspunse.

— Da. Da. (Pe frunte îi apăru o cută.) Am înţeles, de ce ai impresia că nu înţeleg? Cât timp? Pfui! Bine. Uite, nu mă mai întreba. Sunt bine. Cu adevărat sunt bine. (închise telefonul şi se încruntă spre prietenele ei.) Mă minte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lilly.

— Zuber nu poate să vină diseară. Sora lui e în oraş... Nici n-am ştiut că are o soră.

— Are, afirmă Lilly. Sora lui avea vreo şase sau şapte ani când am plecat noi. Părinţii mei obişnuiau să joace golf cu ai lui. Aici nu minte.

— Mulţumesc pentru votul de încredere.

— Nu am vrut să spun asta... Nu mă amestec... Of, la dracu'.

— O s-o întreb pe mama despre sora lui, zise Serena. Ea ştie tot ce se petrece în oraş.

— Ceci, nu minte, afirmă Lilly cu tărie. În „Când amantul minte", spune că, dacă un bărbat minte, el repetă mereu explicaţiile pe care nici nu le-ai

cerut.

Lilly citise toate cărţile care tratau acest subiect atunci când aflase despre Brock.

— Sun-o pe Buffy. (Ceci îi dădu Serenei telefonul ei.) Nu este prea devreme pentru o băutură, nu-i aşa? (Fără să aştepte un răspuns, făcu semn chelneriţei şi apoi se aplecă înainte, privind-o pe Serena care forma numărul.) O margarita cu gheaţă, fără sare, comandă ea chelneriţei care se apropiase.

Ceci şi Lilly se aplecară spre Serena să audă conversaţia acesteia cu mama ei.

— Mămico, nu acea familie Zuber. Sunt din Aurora. Familia Zuber din Ely.

Câţi copii au? Ooo! Ştim asta. Dar nu are o soră? Uau!

Sosise băutura pentru Ceci şi bău jumătate de pahar dintr-o înghiţitură.

— Ce-a avut? A, înţeleg. Şi nu voia să meargă acasă? Nu, mămico, tocmai am aflat nişte bârfe despre sora lui Nick şi nu ştiam dacă este adevărat. O să le întreb pe Lilly şi pe Ceci, desigur, dar cred că au alte planuri. Nu ştiu dacă pot să le contramandeze, mămico. Voi veni acasă la timp. Da. Da, nu te îngrijora. La revedere, mămico. Trebuie să închid, (îi dădu telefonul lui Ceci.) Sora lui are douăzeci de ani, este foarte drăguţă, o cheamă Desiree şi nu se înţelege cu părinţii... din cauza... ei bine, se droghează.

— La naiba. Ar fi trebuit să fiu mai drăguţă cu Nick.

— Poţi să-l suni şi să te scuzi, o tachina Lilly. Ceci o privi perplexă.

— Să mă scuz?

— Ştii, oamenii aşa procedează.

— Faţă de bărbaţi?

— Uneori, răspunse Lilly zâmbind.

— O să mă mai gândesc.

— Mămica a spus să vă invit pe amândouă diseară la cină. Dar nu trebuie să veniţi. (Ceci şi Lilly izbucniră în râs.) O să îmbrac noua mea rochie de organdi, zise Serena, cu privirea aceea care exprima că viaţa este ca un curcubeu, pe care o avea de când Frankie intrase în viaţa ei. Mă face să mă simt ca Scarlett O'Hara. (Ceea ce se

potrivea deoarece mama ei era o frumoasă sudistă.) Totul va fi perfect în noaptea asta!

CAPITOLUL 31

În seara aceea Frankie a cinat cu Serena şi părinţii ei, Ceci şi-a cerut scuze pentru prima oară în viaţă, şi Lilly a petrecut o seară care putea fi trecută în cartea ei de amintiri, la pagina dedicată fericirii sublime.

Viaţa fiecăruia s-a modificat puţin în noaptea aceea, pentru că au fost momente de încântare şi fiecare a făcut un salt uriaş spre paradis.

Nerăbdătoarea Ceci l-a sunat pe Zuber, imediat ce a ieşit din restaurant:

— Îmi pare rău pentru că am fost

dură – a spus ea, surprinsă de uşurinţa cu care rostea cuvintele – când erai copleşit de sentimente romantice. Cunosc un terapeut bun pentru sora ta. Să întreb dacă acceptă să vină acasă?

Chiar dacă întrebarea lui bruscă – „Ai vrea?” – nu exprima prea multă emoţie, ea a simţit că el a fost uşurat.

— Şi, în caz că sora ta se simte mai bine după ce stă de vorbă cu Lucille, voi lăsa aprinsă luminiţa pentru tine.

— Mulţumesc. Trec dacă voi putea.

Mulţi din prietenii lui Ceci din California sufereau de acest viciu. Ascultase des descrierea suferinţelor lor ca să aibă idee şi despre terapia adecvată. Iar Lucille îi datora multe.

— Lucille, sunt Ceci Cignoli. Am

nevoie de o favoare. L-a sunat apoi pe Zuber să-i spună că Lucille era pe drum. A auzit spărgându-se ceva şi a fost emoţionată când el i-a mulţumit.

Închizând telefonul a simţit o căldură ca cea despre care vorbea Serena. A fost capabilă să-l ajute pe Nick. Nu aşa cum îşi ajuta clienţii ci mai degrabă ca un act de compasiune cu adevărat sensibil, lipsit de egoism.

Ceea ce demonstra ce mare impact putea avea o idilă asupra vieţii. *Nu sunt genul care să poarte rochii diafane şi pălării cu boruri largi şi panglici lungi; nici nu mă pot imagina în lenjerie de dantelă, lângă un vas cu trandafiri albi, aşteptându-mi bărbatul. Dar vreau să-l aştept pe Nick. Şi asta, a recunoscut*

ea, este o premieră semnificativă.

Ieşind pe terasă s-a aşezat în balansoar, a luat caietul de pe masă şi a început să scrie despre această bunăvoinţă universală, nouă şi fără prejudecăţi, şi despre generozitatea spirituală.

Cina de la familia Howard a decurs bine. Frankie era binedispus, Serena vorbea cu fraze exuberante, lui Buffy nu i s-au interzis paharele de Martini, şi George Howard era din fire un om agreabil, Serena a trebuit să-l ajute pe Frankie cu cele şaisprezece piese ale tacâmurilor de argint care erau lângă farfurii. De asemenea, el nu era obişnuit să schimbe vinul la fiecare fel

de mâncare, deşi s-a comportat ca un bărbat – ceea ce i-a adus apreciere din partea lui Buffy şi „respect din partea lui George.

Cafeaua şi desertul au fost servite în seră de unde se vedea piscina, şi a fost o încheiere potrivită pentru cina grandioasă.

Familia Howard era cunoscută pentru ospitalitatea sa.

— Ai fost perfect, a şoptit Serena mult mai târziu în noaptea aceea, pe când stătea culcată cu Frankie în hamac. (Ea încerca să se hotărască ce rochie de mireasă i-ar fi plăcut, cu toate că avea grijă să n-o spună chiar acum.) Mami mi-a declarat că eşti un gentleman, a rostit ea în schimb.

— Mulţumesc. (El a zâmbit spre cerul înstelat, ştiind că nu atinsese nivelul de a fi ales, dar fără să-i pese prea mult, făcând asta pentru Serena.) Mi-au plăcut întotdeauna părinţii tăi, adăugă el politicos.

— Ai să mă prezinţi familiei tale? El a încetat să respire. A urmat o clipă de tăcere.

— Desigur, dacă vrei.

— Asta nu sună prea prietenos.

— Vrei săptămâna asta? întrebă repede Frankie, lipind-o de el, în încercarea de a-şi regăsi cumpătul. Vin toţi pentru ziua de naştere a mamei mele.

— Adevărat? Mi-ar plăcea. Prin minte au început să i se învârtă

variantele pentru cadouri.

— Câţi ani va împlini mama ta?

— Nu sunt sigur, a răspuns el, clătinând din cap.

— Care este culoarea preferată a mamei tale?

— Culoarea? a repetat el ca şi cum l-ar fi întrebat formula de calcul a vitezei luminii sau traiectoria optimă spre Marte.

— Îi plac bibelourile?

— Ce să-i placă? Părea că va trebui să se descurce singură. Va lua ceva cu gust dar de valoare modestă, ca să nu deranjeze pe nimeni din familia lui.

— Nu te îngrijora, a murmurat ea, întinzându-se ca să-i sărute pe obraz. Voi lua ceva drăguţ.

El nu se îngrijora de cadoul pe care-l va alege Serena; era îngrijorat ca familia lui cea sinceră să nu-i spună ceva neplăcut, îi va atenţiona. Dacă se vor purta urât cu ea, îi va strânge de gât.

— Mulţumesc că mă inviţi, şopti ea, strângându-se mai aproape de el.

— Eşti binevenită, scumpo. (în gând şi-a încrucişat degetele, sperând să alunge ghinionul.) Toţi te vor iubi.

Billy veni s-o ia pe Lilly la ora şase, aducând un buchet mare de flori.

— Ce drăguţ! irişi albii

— Asta sunt? Bonnie de la florărie a spus că sunt cultivaţi aici aşa că poţi să-i miroşi fără să inhalezi o mulţime de pesticide… sau de ierbicide…

— Îţi mulţumesc şi ţie şi lui Bonnie.

Lilly luă florile şi se duse în bucătărie să ia o vază.

— Ar vrea să-ţi vadă grădina, continuă el, urmând-o în bucătărie, i-am explicat că tu cultivi tot felul de flori exotice.

— Spune-i să mă sune.

— O voi face. (Se aşează la masă.) Ţi-e foame?

— Vrei să găteşti? întrebă ea, aranjând florile.

— O face Gracie. I-am spus că în seara asta vreau ceva special pentru aniversarea noastră.

— Ce aniversare?

— Serbarea a nu-ştiu-câtor zile de

când ne-am întâlnit, răspunse el, privind-o amuzat.

— Sper că nu i-ai spus asta. Dar inima îi bătea mai tare.

— Nu. Cu toate că i-ar fi spus, ca să elimine orice oprelişti pentru că era nebun după Lilly. Gracie ar fi râs cu gura de la o ureche la alta şi i-ar fi replicat că, dacă te loveşte, eşti pierdut şi el nu ar fi crezut-o niciodată.

— Arăţi nemaipomenit, zise el, pentru că Lilly chiar arăta bine şi voia să-şi alunge din minte rânjetul lui Gracie. (Lilly purta o rochie de pânză de culoare galben pal, fără mâneci, în spate cu un decolteu adânc până la talie şi legat cu o fundă care parcă te invita s-o dezlegi. Îl aţâţa cu adevărat.)

Pariez că asta le plăcea la emisiunea ta TV. Sau cel puţin tuturor bărbaţilor din zona oraşului Chicago. Se uită la ceas, se gândi că va avea probleme cu Gracie dacă se răcea mâncarea şi se ridică în picioare.

— Ar trebui să mergem. Lilly ridică vaza din chiuvetă.

— Ikebana, zise el, admirând puritatea florilor şi perfecţiunea simplă a aranjamentului.

Când şi-au ocupat masa din sufrageria de la „Lodge”, au găsit pansele mov şi albe într-un vas mic de argint.

— Începe să semene cu o sărbătorire. Masa lor era separată de

celelalte printr-un panou pe care era pictat un peisaj nordic.

— Chiar este o mică sărbătorire, a spus el, aşezându-se în faţa ei. (Chelneriţa a apărut imediat, aducând băuturile, cu toate că nu comandaseră.) Fulgi de gheaţă, a adăugat Billy înainte ca ea să plece şi Lilly s-a simţit ca o prinţesă dintr-un basm, răsfăţată de un prinţ frumos.

— Mi se pare că visez. Ar trebui să mă ciupească cineva.

— Să nu te trezeşti până nu ne serveşte Gracie masa. Altfel mă va omorî.

— Ştii să mă impresionezi.

— Nu ca tine, replică el zâmbind. Conduci detaşat.

— Deci este o obsesie reciprocă.

— Vei vedea când va veni Gracie. Mai mult ca sigur mă va pune în încurcătură.

— Asta e o uşurare. Vreau să spun… că n-aş vrea să mă arunc pe tine dacă nu ai fi în stare să mă prinzi.

— Sunt mult mai pregătit decât ţi-ai imagina vreodată, şopti el. De fapt, mă gândesc că a fost o idee proastă, pentru că doresc să te duc în pat chiar acum, şi…

— Va trebui să mai aştepţi, rosti Gracie cu un zâmbet, venind de după paravan cu un platou de gustări.

— Exprimă-te liber, Gracie, mormăi Billy.

— Ştii bine că o fac întotdeauna.

(Aşează platoul pe masă. Gracie era mignonă şi zveltă, cu părul negru strâns în codiţe, arătând de vreo treisprezece ani.) Cred că tu eşti Lilly, (îi întinse mâna.) Gracie Gregorich. Mă bucur să observ că este nebun după tine.

— Crezi? întrebă Billy strâmbându-se.

— Chiar cred că îi face plăcere să afle deoarece, probabil, tu nu i-ai spus. Deşi aceasta – a arătat spre masă – ar putea să-i dea un indiciu.

— Eşti concediată, rosti el, încercând să pară autoritar.

— Nu poţi să mă dai afară. Am un contract pe cinci ani.

— Voi vorbi mâine cu avocatul

meu.

— Asta înseamnă că vrei să iei şi cina în seara asta? îl tachina Gracie fără milă, rânjind cu gura până la urechi.

— Ai noroc că eşti aşa de pricepută.

— Tu ai noroc că eşti bogat, pentru că altfel nu aş sta aici.

— Vedete, zise Billy zâmbind, când Gracie se retrase. Este preţul pe care trebuie să-l plăteşti.

— Cum ai găsit-o? (Lilly privea aranjamentul delicat de gustări.) Este cu adevărat o artistă.

— Soţul ei a venit din nord şi a deschis un atelier fotografic. Ea avea nevoie de o slujbă.

— Nu ai spus că e căsătorită.

— Nu ai întrebat.

— Să nu fii plictisitor, spuse Lilly, scoţând limba la el.

— Eu nu. Fac tot ce spui.

— Tu?

— Îţi voi demonstra de îndată ce vom pleca de aici.

CAPITOLUL 32

Era aproape miezul nopţii când Zuber a sunat-o pe Ceci.

— Sora mea a adormit, în sfârşit, a anunţat-o el, oftând adânc. A plâns ore în şir. Dacă vrei să vii, te aştept la capătul aleii. Dacă nu vrei, te înţeleg. Este târziu.

— Nu-i nimic. Speram să suni.

— Lasă-ţi maşina înainte de curbă. N-aş vrea s-o trezească luminile sau zgomotul.

— Sosesc în douăzeci de minute. El o aştepta la jumătatea drumului dintre cabană şi capătul aleii, şi s-a apropiat repede de Ceci de îndată ce a văzut-o.

— Nu îndrăznesc să mă depărtez. Dessy se trezeşte din somn când nu se mai droghează. Ai grijă pe unde calci, a murmurat, conducând-o spre cabană, (i-a pus degetul pe buze în timp ce se apropiau de uşă, apoi s-a aplecat la urechea ei.) Îmi pare rău, de melodrama asta, dar ea nu doarme profund.

Ceci a dat din cap că înţelege, apoi a intrat în casă în vârful degetelor, în

spatele lui Zuber. El a condus-o spre dormitorul lui, mergând fără să facă nici cel mai mic zgomot. Ceci a încercat să facă la fel, dar fără succes. Au ajuns în camera lui fără să se dea de gol şi, după ce el a închis cu grijă uşa, a luat-o în braţe şi a sărutat-o lung şi fierbinte.

— Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine, a murmurat el când gura i s-a dezlipit de buzele ei. Mi s-a părut că este cea mai lungă zi din viaţa mea. Eşti premiul de la sfârşitul zilei.

— Şi tu pentru mine, a murmurat Ceci, scoţându-i cămaşa de pe umeri.

S-au dezbrăcat repede unul pe celălalt, simţind fiecare dorinţa urgentă, ce se adăuga la sentimentul ciudat de ilicit. Relaţia lor sexuală

fusese întotdeauna mai deschisă decât a altora, zgomotoasă, fără rezerve.

— Mă simt ca în timpul şcolii, murmură Nick. Când părinţii mei erau la parter. Să nu ţipi…

— N-o să ţip. O ridică uşor de talie şi o aşează în mijlocul patului cu mare grijă, urmând-o apoi şi el.

— Vei fi în stare să… Murmurul lui Ceci se termină într-un scâncet când Zuber pătrunse în ea şi întrebările ei primiră un răspuns dintre cele mai delicioase, el invadând-o încet, deosebit de încet.

În întuneric ea s-a agăţat de umerii lui, stăpânită de o senzaţie copleşitoare de a fi plină de puterea şi mărimea lui Nick – senzaţie impetuoasă, ca şi cum

ea era cu adevărat recompensa pentru el şi el lua ce era al lui. Poate că nevoia de constrângere i-a produs senzaţia secretă de supunere. Îi producea o dorinţă pe care nu o putea nega şi s-a ridicat sub apăsarea lui, dorind mai mult.

El a mărit strânsoarea pe şoldurile ei şi i-a dat ce voia, ce voiau amândoi.

Poate că simţurile le erau exacerbate sau poate că erau implicate şi inimile lor. Indiferent de motivul care a determinat orgasmul, Zuber a trebuit să atenueze ţipetele lui Ceci, acoperindu-i de atâtea ori gura cu gura lui, încât până la urmă ea a observat.

— Scuze, a suspinat ea.

— Nu te scuza. Arătaţi aşa de bine

împreună! Ochii lui Ceci s-au deschis brusc şi a fixat şocată silueta care stătea în pragul uşii.

Zuber s-a mişcat rapid şi a aruncat peste ei cearşaful ca să le acopere goliciunea.

— Ieşi afară, Dessy.

— Nu mă prezinţi? El s-a rostogolit pe spate şi a spus încet:

— Ceci, ţi-o prezint pe sora mea, Dessy. Dessy, ea este Ceci. Acum ieşi odată.

— Ce urâcios! Sper că te porţi mai drăguţ cu Ceci. Îţi place fratele meu, Ceci? Celor mai multe femei le place… chiar la toate, nu-i aşa, Nick?

— Aş aprecia dacă te-ai întoarce în camera ta, Dessy.

Vocea îi era blândă, ca cea pe care ai folosi-o ca să împiedici pe cineva să se arunce de pe un pod.

— El îmi vorbeşte întotdeauna aşa, încât n-o să încep să plâng. Lui Nick nu-i place când plâng…

— Cum te împaci cu Lucille? se hotărî Ceci să treacă la atac.

— Ea nu este aşa de rea ca alţii. Este şi terapeuta ta?

— Nu… încă. Cred că depinde de fratele tău, dacă voi ajunge să am nevoie.

Dessy chicoti.

— Mulţumesc, mârâi Zuber.

— E greu să găseşti în zilele noastre o familie care nu are probleme, adăugă Ceci. Este prea multă violenţă

la TV, prea puţină religie în şcoli şi femeile nu mai merg la doi paşi în urma bărbaţilor.

— Auzi, Nick? Voi, bărbaţii, sunteţi pe cale de dispariţie…

— Dacă voi, doamnelor, aveţi de gând să defăimaţi specia masculină, eu îmi voi mişca fundul şi mă voi duce să-mi iau o bere. Drapându-şi cearşaful în jurul taliei, Nick se ridică din pat.

— Adu-mi şi mie una. (Ceci o privi pe Dessy.) Cred că tu eşti în carantină…

— Trebuie.

— Eşti fată cuminte. Adu-ne Cola, Nick.

Când Zuber s-a întors în dormitor, le-a găsit instalate în mijlocul patului, cu picioarele încrucişate, discutând

despre terapeuţi. Şi, în timp ce-şi consumau băuturile, Ceci şi Dessy deveniră prietene. El nu a putut să nu se gândească că Ceci era o femeie deosebită. Apoi s-a străduit să nu se mai gândească deloc la emoţii. Era un vechi obicei al lui, pe care-l considera un mijloc de supravieţuire.

CAPITOLUL 33

Cei doi s-au întâlnit la barul de la „Evanston Country Club”.

Tom Schaumberg a tras un scaun şi s-a aşezat.

— Cum a fost partida de golf?

— Şaptezeci şi patru. Nimic special. A ta? Brock WestLand zâmbi.

— Un nenorocit de optzeci şi unu.

N-am putut să fac nimic.

Barmanul a luat comanda lui Tom.

— Acum câteva săptămâni am văzut-o pe fosta ta soţie, zise Tom, studiind reacţia lui Brock.

— Aici în oraş? întrebă acesta, aparent indiferent.

— Nu, la Ely.

— Ai ieşit cu ea? Bărbaţii fuseseră adversari în timpul divorţului dar asta nu afectase relaţia lor. Afacerile erau afaceri.

— M-am gândit la asta. Dar era ocupată, anunţă Tom tărăgănat, bucurându-se de disconfortul lui Brock.

— Ce dracu’ vrea să însemne asta?

— E combinată cu cineva.

— De unde ştii?

— A venit să ia micul-dejun cu noi.

— Presimt că-mi vei spune cine este, rosti Brock cu sarcasm în glas.

— Billy Bianchich.

— N-o să dureze, izbucni Brock, furios.

— Mai mult decât cu tine, punctă Tom calm.

— La naiba. Tom îşi ridică băutura spre Brock.

— M-am gândit că ai vrea să ştii. Masca de pe faţa lui Brock reapăruse.

— Nu mă priveşte cu cine se regulează.

— Aşa am gândit şi eu, însă Bianchich părea cu adevărat implicat. Am fost surprins. El are o reputaţie de afemeiat. Nu pare tipul care să rămână

lângă o singură femeie. Tot te mai interesează Sherry? Brock ridică din umeri.

— E destul de fierbinte. (îşi înălţă o sprânceană perfect conturată.) Şi nu strică să ai pe cineva pe banca de rezerve.

— Sună ca un plan. (Tom îşi băuse paharul şi se ridică.) Rămâne pe data viitoare, anunţă el. Brock se uită cum se îndepărtează după ce-şi făcuse numărul. Îşi împinse băutura la o parte. Totuşi, acesta putea să fie momentul perfect ca să facă o scurtă plimbare la Boundary Waters. Se ridică în picioare. Trebuia să le spună ideea producătorilor lui. Dacă erau de acord, i-ar fi pus pe documentariştii lui să

întocmească un dosar despre marele Billy Bianchich, chiar înainte de a pleca. Ca să-i deschidă ochii dulcei, naivei Lilly.

CAPITOLUL 34

Următoarele zile au fost pur şi simplu de poveste. Billy şi-a adus câteva – lucruri în cabana lui Lilly pentru că ea era ocupată cu grădina şi nu voia să se mute la el. Ceci a petrecut mai mult timp la Zuber decât acasă, iar Serena l-a întrebat pe Frankie dacă poate decora puţin cabana lui, apucându-se frenetic de mutat lucrurile dintr-o cameră în alta. Chiar şi Heather luase o pauză în urmărirea ei.

Dimineaţa de sâmbătă prevestea o

altă zi perfectă de vară.

Când au plecat în dimineaţa aceea, Lilly a mai făcut o încercare să refuze:

— Saboţii mei de grădinărit arată jalnic. Poate că ar trebui să stau acasă şi să văd dacă pot să-i repar.

— Laşo, a acuzat-o Billy. Îi voi repara eu când ne vom întoarce… şi, dacă ai să fii cuminte, am să construiesc nişte spaliere pentru grădină.

— O vei face?

— Desigur. Billy ştia ce mergea cu Lilly – în afară de sex, desigur: să facă ceva pentru plantele ei.

— Atunci voi merge.

— Ai mai spus asta.

— Încerc să evit o confruntare. Nu

sunt pricepută la aşa ceva. Billy a rânjit.

— N-o voi lăsa pe Heather să te atingă.

— Promiţi?

— Ţi-am promis deja de zeci de ori. Eşti ca un copil fricos.

— Urăsc scandalurile. Ar fi vrut să spună că era imposibil s-o evite pe Heather într-un oraş de asemenea mărime. *La naiba, şi în Manhattan la ora de aglomeraţie maximă este imposibil s-o eviţi pe Heather dacă te urmăreşte*.

— Nu va avea loc nicio confruntare, a oftat el exasperat. Promit.

Dar a durat foarte mult până când

Lilly a găsit ceva cu care să se îmbrace – s-a schimbat de trei ori, nu s-a putut hotărî asupra parfumului şi pantofilor sau bijuteriilor, şi a fost, în general, aşa de lentă încât Billy a venit în uşa dormitorului şi a spus:

— Dacă nu te îmbraci în cinci minute te iau goală. Avea întotdeauna coşmaruri în care apărea dezbrăcată în public.

Când Billy a intrat cu Lilly, sprâncenele lui Heather s-au ridicat până la rădăcina părului. Rezervase un loc lângă ea la masă şi se ridicase în picioare ca să-i facă semne, oprindu-se cu braţul ridicat şi gura căscată numai când a văzut-o pe Lilly lângă el. Suspinul pe care l-a scos a alertat-o pe

mama ei şi pe doamna Bianchich. Amândouă au ridicat privirea. Ethel s-a încruntat, s-a adunat repede şi şi-a refăcut expresia. Mama lui Billy nu s-a deranjat, însă, să-şi ascundă încântarea. Se părea că Billy era interesat de fata lui Peggy Kallio dacă o aducea la o afacere de familie ca aceasta. De mult nu găsise pe nimeni care să-i placă.

Dl. Bianchich şi Mark se întorceau la masă cu farfuriile lor cu clătite tocmai când Billy şi Lilly au ajuns lângă masă. Momentul dramatic a fost depăşit prin dezbaterea reţetei folosite pentru clătite.

Pe de altă parte, acest moment al conversaţiei i-a permis lui Heather să-şi

încarce armele.

— Billy, ţi-am păstrat un scaun lângă Mark, susură ea, trăgând scaunul de lângă ea, indicându-i fiului ei scaunul liber de cealaltă parte. Nu te superi, nu-i aşa, Millie? a întrebat, privind direct la Lilly cu un zâmbet dulce. Mark şi Billy sunt aşa buni prieteni.

Asemănarea dintre Billy şi băiat a frapat-o şi de această dată pe Lilly, lăsând-o fără replică la asemenea grosolănie.

Marlene Bianchich, dimpotrivă, a ştiut exact ce să spună:

— Harold, trage încă un scaun pentru Lilly. Pune-l aici, ia loc lângă Billy, dragă, a spus ea, zâmbindu-i lui

Lilly. Harold, ţi-o aminteşti pe fata lui Peggy Kallio. Este cu doi ani mai tânără decât Alicia noastră. Mama ta obişnuia să te aducă să te joci cu Alicia, dar pe atunci aveai numai doi sau trei ani. (Avea ochii lui Billy şi erau prietenoşi.) Nu cred că-ţi aminteşti.

— Alicia a fost cu mine în echipa de înot.

— Desigur… aţi participat împreună la concursuri de înot. Billy, ai uitat bunele maniere? Adu-i nişte clătite lui Lilly. Harold, dă-i clătitele tale lui Heather şi mai adu câteva pentru Ethel. Pe-ale mele le iau mai târziu.

Un general nu ar fi putut să-şi comande mai bine trupele. Doamnele

rămăseseră la masă, împreună cu Mark, dar el era ocupat să-şi mănânce clătitele.

— Intenţionezi să stai mult timp în oraş? întrebă Ethel. Nu puteai s-o acuzi că dă cu bâta în baltă.

— Am un contract de un an ca profesor la colegiu, răspunse Lilly, rezistând tentaţiei s-o ia la fugă.

— Înţeleg, zise Ethel, strângându-şi buzele.

— Şi apoi, ce vei face? nu abandonă Ethel.

Lilly era tentată să spună: „Plănuiesc să mă duc în mahalalele din Calcutta unde sunt sigură că voi contracta vreo boală mortală care mă va răpune în mai puţin de patruzeci şi

opt de ore”. În loc de asta, răspunse cât se poate de politicos:

— Nu ştiu.

— Scuză-mă, zise Heather sărind în picioare, ca şi cum ar fi fost lovită de o viziune. Mai vreau cafea. Şi se îndreptă direct spre Billy care stătea la coadă pentru clătite.

— Heather şi Billy se cunosc de când erau copii, anunţă Ethel zâmbindu-i fiicei sale, care era practic lipită de pieptul lui Billy şi îl privea cu adoraţie.

Poza ei obişnuită, se gândea Lilly, întrebându-se ce văzuse la ea. Tocmai în clipa aceea Heather şi-a arcuit spatele şi şi-a împins sânii în pieptul lui Billy.

— Trebuie să-mi povesteşti de grădina ta. Myrtle Carison te-a spionat, rosti Marlene amabil. Aflu că ai schimbat în bine linia malului.

Luându-şi privirea de la demonstraţia oferită de Heather, Lilly se luptă să-şi alunge gândul de la cuvinteie „târfă de ocazie” şi să ofere un răspuns coerent:

— Încerc nişte hibrizi care sper să treacă cu bine peste iarnă. Sunteţi binevenită să-mi vizitaţi grădina. Şi dumneavoastră, de-asemenea, îi propuse Lilly mamei lui Heather, nu pentru că o dorea, ci pentru că o cerea politeţea.

Ethel îi aruncă lui Lilly o privire distrugătoare.

— Sunt alergică la flori… mă fac să strănut.

— Eu ador florile, contracara mama lui Billy. Va trebui să-mi dai nişte sfaturi referitoare la grădina mea.

— Heather cultivă cei mai frumoşi trandafiri, minţi Ethel. (Trandafirii fiicei ei erau rezultatul porţiilor de Miracle-Grow pe care le cumpărase ea personal.) Heather ar fi mai mult decât fericită să-ţi dea nişte sfaturi.

Înainte ca bătălia deschisă între titanii grădinilor să ia amploare, Billy şi tatăl său au revenit la masă cu clătitele, cu Heather pe urmele lor. Şi-au luat fiecare farfuriile şi s-au aşezat, Heather trăgându-şi scaunul cât se putea de aproape de Billy.

— Crezi că Mark ar trebui să încerce să joace la înaintare? îl întrebă Heather.

Billy încercă să se îndepărteze.

— Dacă Mark vrea să încerce, să-l întrebe luni pe Curt.

— Mi-ar plăcea cu adevărat dacă l-ai ajuta tu.

— Eu nu joc la înaintare. Curt ştie mai bine.

— Dar el te adoră, protestă ea. Nu-i aşa, Mark? Mark îşi auzi numele şi îşi ridică privirea.

— Ce-ai spus, mami?

— Dragă, repetă-i antrenorului Bianchich ce mi-ai spus despre el seara trecută. (Privirea inexpresivă a lui Mark nu o descurajă pe mama lui.) A spus că

eşti cel mai drăguţ antrenor pe care l-a avut vreodată, nu-i aşa, Mark? (Ea-i zâmbi dulce fiului ei care reîncepuse să mănânce.) Este aşa un băiat singuratic acum că… ei bine, – a oftat ea – tatăl lui nu vine să-l vadă. Vara asta, tovărăşia ta a fost pentru el parcă trimisă de Dumnezeu.

După un răstimp potrivit, în ochi îi apărură lacrimi.

Dacă Mark nu ar fi semănat aşa de tare cu Billy, Lilly ar fi fost în stare să treacă peste momentul acesta teatral, dar rămânea suspiciunea care o sâcâia. Era Billy în stare să-şi ignore propriul fiu? Avea Heather motive reale să-l urmărească?

Lilly alunecă într-o analiză

profundă, înlocuind cuvintele „târfă de ocazie” cu patetica frază „mama copilului meu” – neputând să ignore faţa micuţă a lui Mark. Atunci când Marlene a condus conversaţia spre scopurile bugetare ale evenimentului, Lilly nu a ascultat decât pe jumătate, cufundată cum era în prăpastia ei de gelozie şi suspiciune.

Când preşedintele „Asociaţiei de Hochei” s-a ridicat să facă unele remarci despre participarea entuziastă a copiilor şi a părinţilor la program, Heather a folosit ocazia ca să-i adreseze lui Billy zâmbete pline de înţeles, ca şi cum erau printre părinţii menţionaţi.

Billy se ruga din tot sufletul ca Joe

Horton să nu vorbească prea mult pentru că n-o putea suporta la nesfârşit pe Heather şi pentru că Lilly arăta de parcă ar fi fost în transă. El nu ştia dacă trebuia să fie recunoscător sau alarmat de expresia serioasă de pe faţa lui Lilly dar, în clipa în care Joe a terminat să mulţumească tuturor pentru munca depusă ca voluntari, Billy a sărit în picioare.

— A fost minunat să ne întâlnim, a spus el, trăgând scaunul lui Lilly, dar trebuie să plecăm. Am promis să fac nişte spaliere pentru grădina lui Lilly.

Străduindu-se, Lilly a zâmbit pentru prima dată de când veniseră.

Când au ieşit din sală, Billy a luat-o de mână.

— N-ar fi trebuit să insist să vii. Heather este o mare nenorocită.

— Mark este fiul tău? Întrebarea fu urmată mult timp de o tăcere totală.

— Aşa crezi?

— Este? insistă Lilly.

— Nu.

— Doar atât?

— Se poate spune „nu” şi în alt fel?

— Dar seamănă cu tine.

— Toţi de aici seamănă cu mine. Păr negru, ochi negri – diferă – numai dimensiunea şi genul. Italia şi Iugoslavia constituie baza etnică de aici…

— Împreună cu câţiva finlandezi cărora le-a plăcut să trăiască în zone împădurite unde nu le putea spune

nimeni ce să facă şi cu cei din Cornwall care au venit să muncească în mine… Cunosc şi eu istoria oraşului, dar Heather pare să sugereze că este o legătură mai apropiată între voi.

— Chiar dacă o face, nu este adevărat, oftă el. Răspunsul lui era prea vag – ca cele ale lui Brock.

— Convinge-mă… Nările lui Billy se umflară şi un muşchi al maxilarului zvâcni scurt.

— Nu trebuie să te fac să crezi nimic. Nu este fiul meu. Punct.

— Ar putea să fie. Ar fi trebuit să renunţe. Ar fi trebuit să fie destul de isteaţă ca să ştie că relaţiile vechi nu aveau nimic de-a face cu momentul actual.

I-a păsat Cleopatrei că Julius Cezar nu era virgin când a fost dezvelită la picioarele lui, atât timp cât se bucura de atenţia lui?

— Nu am avut de-a face cu Heather în felul acesta de nouă ani, O.K? Copilul are şase ani. Şi nu te uita aşa la mine, pentru că nu răspund de aberaţiile ei. De când am plecat din oraş, după liceu, nu am mai văzut-o până acum. Poţi să mă crezi sau nu, acesta este adevărul şi începi să mă enervezi.

— N-aş vrea să fac asta.

— Hai să nu ne certăm, te rog. Este o prostie. Heather e o nenorocită care manipulează orice şi mie îmi pare rău de copilul ei. Aşa că, dacă sunt

drăguţ cu ei, o fac pentru asta. Pentru niciun alt motiv. O.K? (El se aplecă ca să ajungă cu ochii la nivelul ochilor ei.) O.K?

Cu toate că devenise suspicioasă din cauza lui Brock, în sufletul ei credea în bunătatea oamenilor. Iar ochii lui Billy erau sinceri şi aşa de frumoşi încât ea nu era nebună să judece trecutul lui.

— O.K., cedă ea oftând.

— La naiba, m-ai făcut fericit. (O sărută, indiferent la prezenţa tuturor celor care începeau să iasă de la micul-dejun, şi apoi o ridică în braţe.) Lasă-i să se uite, adăugă el, continuând s-o sărute.

CAPITOLUL 35

Curtea fermei familiei Aronson era umbrită de arţari mari sub care se instalaseră câteva mese pline cu mâncăruri. Un butoiaş de bere, acoperit cu o cuvertură veche, era ascuns în gheaţă într-un ciubăr de spălătorie cu picioare. Curtea era plină de maşini, oameni şi copii, câini şi pisici. Serena nu văzuse niciodată atâţia câini şi pisici la un loc. Sau aşa de mulţi copii.

— Ce minunat este să ai aşa o familie mare, rosti ea încântată.

— Uneori, replică Frankie, privind mulţimea. Alteori sunt ca un ghimpe în spate.

Cineva făcea semne cu mâna.

Frankie răspunse şi el fluturând mâna.

Se auzi un strigat pătrunzător ca de lup şi fiecare bărbat, femeie şi copil, de-a valma cu câteva animale, se întoarse să-i privească.

— Cred că ne-au văzut, zise Frankie sec.

— De ce sunt toţi aşa de tăcuţi?

— Pentru că nu au văzut până acum fiica unui milionar. Cine ştie? Hai, să te prezint. În timp ce Frankie o păzea de un atac prietenos din partea câinilor, se îndreptaseră spre un grup de femei care stăteau pe scaune de grădină. Când s-au apropiat, o femeie înaltă, zveltă, grizonată, îmbrăcată în pantaloni de culoarea macului şi bluză albă, s-a ridicat să-i întâmpine. Zâmbea.

— Mamă, aş vrea să ţi-o prezint pe Serena Howard. Serena, mama mea.

— Mă bucur să te cunosc, rosti Flo Aronson, întinzându-i mâna. (îi zâmbi fiului ei.) Am auzit nişte poveşti.

— *Mamă!*

— Plăcute, Frankie. Iar Serena este foarte drăguţă. Înroşindu-se, Serena strânse mâna mamei lui Frankie înmânându-i pachetul pe care-l adusese.

— La mulţi ani din partea noastră, reuşi ea să spună. Pluralul folosit de Serena o făcu pe Flo să-l privească iar pe Frankie – acesta ignora însă speculaţia din privirea mamei sale.

— I-am spus că nu trebuia.

— A fost plăcerea mea, doamnă

Aronson.

— Flo.

— Flo. Sper să-ţi placă.

— Îmi place, indiferent ce mi-ai adus, iubito. Frankie, du-te şi adu de mâncare pentru Serena. O voi prezenta fetelor.

„Fetele” erau toate nişte mătuşi trecute de optzeci de ani, din ambele părţi ale familiei, care nu pierdeau niciodată nicio petrecere. Toate locuiau în Ely de la întemeierea oraşului şi fiecare avea ceva de povestit. De mult timp Serena nu se simţise aşa de bine în mijlocul familiei – de fapt, niciodată.

Când una dintre aceste mătuşi i-a pus în braţe pe stră-stră-nepoata ei şi micuţa s-a uitat la Serena şi a spus

„mama”, a simţit pentru prima oară o duioşie maternă. Până acum nu simţise nicio urmă de interes pentru copii, ignorându-i total. *Cum ar arăta copilul meu şi al lui Frankie*? se întrebă ea zâmbind copilului bucălat din braţele ei. *Probabil că ar avea părul negru şi ondulat al lui Frankie şi ochii negri – primul ar fi băiat, desigur, pentru că mi-am dorit întotdeauna un frate mai mare. L-aş îmbrăca cu cele mai cochete haine de copil din acele magazine drăguţe din New York care au jachete de motociclist pentru bebeluşi de trei luni şi pantofiori de tenis cam cât palma mea, sau poate în hainele acelea superbe, franţuzeşti, de copii, care au brodate pe gulere ursuleţi. Şi ar veni la*

picnicuri ca acesta şi copiii lor – pentru că ar fi avut şi o fetiţă-ar alerga prin curte fericiţi. Atingerea mâinii lui Frankie pe braţul ei o trezi din visare.

— Dacă ai terminat să mănânci, te voi prezenta restului familiei.

După o duzină de cumnate şi cumnaţi, Serena nici nu încerca să-şi mai aducă aminte de numele lor. Erau cincizeci şi opt în total, toţi membri ai clanului Aronson. Frankie îşi ţinea braţul în jurul umerilor ei – un gest protector adresat fraţilor şi surorilor lui, după cum arătau privirile de avertizare pe care el le arunca peste capul Serenei.

Pentru o familie cunoscută ca deschisă şi poznaşă, în prezenţa

Serenei se comportau toţi ca nişte îngeri. Deşi Frankie a fost precaut şi au plecat imediat după ce a fost servit tortul.

În acel moment, butoiaşul de bere se golise pe jumătate şi nu te puteai baza pe comportarea nimănui.

— Semeni cu tatăl tău, a spus Serena în timp ce se întorceau în oraş cu maşina. Pare foarte simpatic. Toţi au fost aşa de prietenoşi şi plăcuţi.

— Mda… Mă bucur că te-ai simţit bine.

Frankie tocmai începuse să se relaxeze acum, când erau la cinci mile depărtare, deşi tot mai privea înapoi în oglinda retrovizoare. Fraţii lui aveau obiceiul să încerce să alerge pe

marginea drumului. Cu păşunile de-o parte şi de alta a carosabilului, era un sport destul de plăcut, dar Frankie nu ştia cum ar privi Serena o asemenea nebunie.

— Te-ai gândit vreodată la o altă utilizare pentru cămăruţa din spate a cabanei? îl întrebă deodată Serena, gândurile ei fiind ocupate aproape exclusiv de bebeluşi. (Chiar se putea imagina într-o rochie largă, cu părul despletit, stând într-un balansoar şi ţinând în braţe un copil adorabil care dormea.) Acum nu ai acolo decât nişte ustensile vechi pentru pescuit.

— La ce te gândeşti? întrebă el, circumspect.

— Ar putea să fie, odată, cea mai

drăguţă cameră de copii.

— Cameră de copii? croncăni el. (îşi drese vocea şi-i zâmbi.) Este o idee…

— Adevărat? Nu te-ai supăra – vreau să spun… vorbeşti serios?

— Cândva… desigur că mi-ar plăcea să am copii.

— Adică nu ar conta acel cineva cu care ai avea copii, nu? întrebă Serena făcând botic. Frankie inspiră adânc şi rosti cu un glas ce parcă nu era al lui:

— Mi-ar plăcea să am un copil cu tine. Serios.

Nu voia să se certe, şi oricum nu se va întâmpla nimic pentru că ea va pleca curând. Serena îşi aruncă braţele în jurul gâtului său şi depuse o serie de

sărutări pe obraji bărbatului.

— Am putea încerca la noapte? şopti ea, lipindu-se de el. (Fraza, care îţi oprea inima în loc, nu mai era doar o întrebare retorică. O clipă, Frankie nu a fost sigur că mai putea să respire.) Te rog, te rog, te rog, susură ea. Am putea să facem un bebeluş…

CAPITOLUL 36

— Cum adică nu au rezervarea noastră? Spune-le cine sunt, pentru Dumnezeu! Le-ai spus cine sunt eu? urla Brock dintr-un automobil închiriat, parcat în faţă la „Lodge”, cu geamul din dreapta coborât şi fruntea acoperită de transpiraţie.

O transpiraţie nenorocită care îi

curgea în jos pe gât şi-i murdărea gulerul cămăşii italieneşti.

— Da... da... le-am spus, se tânguia tânărul cu faţa roşie, pentru că părea că Brock nu înţelegea englezeşte. Recepţionera susţine că nu are nicio înregistrare a rezervării. Este weekend-ul Festivalului Afinelor, îi spunea Kevin Dunlop ca unui copil de cinci ani. Şi „Lodge” este plin. A sugerat că mătuşa sau verişoara ei ar putea să mai aibă nişte camere libere.

— Cum îţi permiţi să-mi propui aşa ceva? explodă Brock. Dacă nu faci rost imediat de o cameră aici, nenorocitule, eşti dat afară din serviciu. E clar?

— Da, domnule – da... Cu toate că după opt ore de călătorie împreună cu

Brock, Kevin nu eră sigur că a fi dat afară era cel mai rău lucru.

— Merg să dau câteva telefoane, anunţă el, îndepărtându-se cu spatele, ca în prezenţa unui persoane regale.

— Trap săltat, idiotule, mârâi Brock, scoţându-şi tabachera din buzunarul jachetei sport, de culoarea paiului, şi servindu-se cu un trabuc. De ce mi se întâmplă tocmai' mie? De ce am eu parte de toţi incompetenţii?

Aprinzând trabucul, s-a rezemat în scaun, a scos un nor de fum şi a privit peisajul idilic, fără să-l aprecieze, cu gândul la Lilly. *Oare şi-o trage chiar acum*? *E oare goală şi umedă sub cearşaf? Oare micul ei lăcaş e străpuns chiar acum de bărbăţia măreaţă a*

afemeiatului ăluia? Ochii lui Brock s-au îngustat din cauza fumului, iar pe faţă i s-a lăţit un rânjet*. Cine ar fi crezut că dulcea şi naiva Lilly ar face-o cu eroul minunat de la NHL? Poate că trebuia să-i fi acordat mai multă atenţie când am fost căsătoriţi. Poate că este mai nesătulă decât am crezut eu.* Gura i s-a strâmbat într-un zâmbet răutăcios. *Poate că ar trebui să nu plec din oraş fără să gust şi eu din darurile pe care le oferă şi să văd ce a învăţat de la băiatul-cu-cocoşul-de-aur". Sau ar fi interesant să-i dau lui Lilly dosarul pe care l-am făcut.* Era întotdeauna un motiv de scandal. Se aştepta ca ea să fie surprinsă de cuceririle domnului Billy Bianchich. La naiba, şi eu am fost

surprins! A zâmbit. Reportajele de investigaţii aveau întotdeauna o capacitate minunată de a distruge vieţi.

Kevin coborî scările de la intrare şi veni în fugă la fereastra deschisă a maşinii.

— A fost o renunţare la centrul de conferinţe din oraş, îl anunţă el respirând greu. Aveţi o cameră…

— Era şi timpul, replică Brock. Condu-mă. Restul echipei sale urma să se cazeze la localnici.

— Tu şi echipa vă găsiţi camerele şi aveţi scenariul terminat până mâine-dimineaţă, îi instrui Brock pe când se îndreptau către oraş. Scenele obişnuite de vacanţă de vară. Trebuie să fie pe aici un centru unde oamenii îşi lasă

jachetele şi fac ceva de genul pescuit sau canotaj, presupun. La naiba, descurcaţi-vă! Şi asiguraţi-vă că nu va trebui să vorbesc cu niciun localnic. Dacă vreţi un aer local, obţineţi-l prin sonorizare. Adu-mi cafeaua şi micul-dejun obişnuit fix la ora zece. Ouă fierte trei minute, nicio secundă mai mult. Şi aş prefera panorama spre lac, îl atenţiona el. Mi-ai adus cămăşile cu monograme?

Într-o oră, cămăşile cu monogramă ale lui Brock au fost puse pe pat în camera lui cu vedere spre lac, directorul complexului avea o băutură tare în birou, recepţionera se tampona cu apă rece la ochii umflaţi de plâns,

Kevin viziona un film care-l făcea să uite de Brock, echipa de filmare își căuta un loc în cel mai apropiat bar şi Brock era parcat lângă cabana lui Lilly- într-o stare de imensă frustrare. Ea nu era acasă.

Dar existau urme ale prezenţei ei – mănuşile de grădină şi vasele cu flori erau pe scările verandei, iar o cutie de Cola golită pe jumătate sta uitată pe balustradă.

Să aştept întoarcerea ei sau să merg în oraş s-o caut? Bătu cu degetele pe volan: *La naiba! Unde dracu' ar putea fi*?

Abia aştepta să-i vadă expresia când îi va arăta lista cu femeile regulate de Billy Bianchich în cei cinci

ani petrecuţi la NHL. De asemenea, se gândea la viitorul vieţii lui sexuale. *Rahat! Unde s-o caut*? Ca la comandă, pe alee apăru o camionetă roşie. Brock se încruntă – ea era cu el. Faţa lui Bianchich nu se putea confunda – era cea din ziare, din paginile de sport şi de la TV.

Lilly a recunoscut zâmbetul stil „ca-la-fotograf” chiar înainte să-l recunoască pe fostul ei soţ.

— Ce caută aici? murmură, privind cum Brock se îndrepta spre ea.

Billy depista dispreţul din vocea ei şi privi mai atent la bărbatul blond şi înalt.

— Îl cunoşti?

— Este fostul meu soţ – şi nu-i

place Ely. Simt cum mi se ridică părul pe şira spinării pentru că se află departe de luminile din Chicago.

— Vrei să-l trimit înapoi? întrebă Billy pe ton voit blând.

— Nu, mă voi descurca eu cu el. Tu rămâi aici. (Zâmbi.) Îmi pare rău, am uitat că aveţi ceva de împărţit. Dar să fii politicos. Nu este un meci de calificare.

— Ştiu asta.

— Nu prea ai aerul că ştii.

— Aşa e bine? (Billy zâmbi cu toată gura.) Este destul de politicos?

Lilly izbucni în râs:

— Nu-mi vine să cred că asta se întâmplă în secolul XXI. Mă simt de parcă ţi-aş arunca eşarfa să ţi-o prinzi

de mâneca hainei înainte de a pleca la turnir.

— Bingo! Ce dracu’ face aici?

Dacă, însă, i-ar fi fost vreodată adversară pe gheaţă, ar fi recunoscut privirea ameninţătoare din ochii lui Billy.

— Bună întrebare, răspunse Lilly, deschizând portiera. Promite-mi că nu faci scandal.

— Eu nu fac niciodată scandal, replică Billy calm, cu toate că întreaga lui atitudine de atacant NHL spunea contrariul.

— Eşti foarte departe de casă, zise Lilly îndreptându-se spre Brock. Ai greşit drumul la intersecţia lui Sherry?

— Am fost trimis să fac un spot

despre vacanţele din pădurile din nord, răspunse Brock, ignorând înţepătura. Au spus să plec, şi am venit. Doar mă ştii.

— Cu ce te pot ajuta?

— M-am gândit numai să trec şi să te salut prieteneşte. Ea însă nu i-a oferit un salut prietenesc în schimb.

— Stai mult timp în oraş? l-a întrebat Lilly sec.

— Câteva zile. Sunt Brock Westland. (îi întinse mâna lui Billy care stătea lângă Lilly, ca un adevărat turn de apărare.) Aveţi un oraş foarte drăguţ.

— Billy Bianchich. Mulţumesc, nouă ne place.

Brock nu era un bărbat firav dar

mâna lui Billy o făcea pe-a lui să pară ca a unui pitic.

— Succes cu reportajul, rosti Lilly vrând să scape cât mai repede de el. Dacă ne scuzi, noi avem ceva de plantat.

— Grădina arată bine. Dar a arătat întotdeauna aşa.

— N-ai observat niciodată. Sau dacă ai observat, ai spus: „Ce grădină de fetiţă!”, din câte-mi amintesc. La revedere, Brock. Lilly se îndepărtă. Billy întâlni privirea lui Brock o clipă şi apoi o urmă. Şi Brock Westland, care nu era numai obişnuit să primească dar şi cerea pupături în fund, a rămas pe alee.

CAPITOLUL 37

— A plecat? Lilly se îndreptă spre partea umbrită a grădinii, unde saboţii o aşteptau pe un grătar de lemn.

— Pleacă acum. Este un tip care arată mieros, aranjat până în vârful degetelor. Poartă chiloţi de mătase?

— Cu monogramă.

— Pe dracu'! izbucni el în hohote de râs. Fără supărare, ce naiba ai văzut la el?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— O.K., ai dreptate, scuză-mă… se vede că nu-ţi place.

— Eşti terapeutul meu? întrebă ea dulce.

— Acum, că l-am văzut, răspunse

el, zâmbind poznaş, mi-a trecut prin cap ideea că ai avea nevoie de unul.

— Să nu-mi vorbeşti de terapeut după Heather.

— Eram tânăr.

— Vorbeam de marţea trecută…

— Mama e de vină, o întrerupse el repede.

— Vezi… nu este întotdeauna aşa de uşor să refuzi.

— Tu n-ai putut refuza măritişul? Eu, unul, aş putea.

— Nu cred că vrei să ştii motivele ilogice şi prosteşti pentru care am spus „da”.

Îl împunse tare cu degetul. El ştia când să renunţe la o discuţie – când faţa ei se schimonosea. Surâse jucăuş:

— Nu mă doare. Asta-i tot ce poţi?

— Ai grijă sau te bat ca să te fac să mă asculţi.

— Trebuie numai să-ţi îndoi degetul cel mic, fetiţo.

— Şi tu n-o să faci nimic?

— Nimic, rosti el blând. Tocmai ai spus-o. Ea-şi privi saboţii.

— Am putea să plantăm mai târziu. Nu se vor supăra.

— Asta am vrut să aud, murmură el chiar înainte s-o sărute.

N-au auzit telefonul care a început să sune după vreo oră şi jumătate şi, când a sunat a doua oară, după încă o oră, l-au ignorat. A treia oară când a început să sune iar, erau satisfăcuţi şi leneveau.

— Vrei să răspund eu? a întrebat Billy chicotind.

— Ooooooof, nu… Billy a întins mâna, a apucat telefonul şi l-a aşezat lângă ea.

— Tu… zise Lilly, încruntându-se, şi tonul ei îl ajută pe Billy să descopere imediat identitatea acelui „tu”. Nu. Nu, nu vreau. (Ea se încruntă şi mai mult şi Billy se ridică în şezut.) Da, asta înseamnă că sunt sigură şi că nu vreau. (Ea respiră adânc.) Asta chiar nu te priveşte. (Faţa ei se împurpurase.) Să ştii că acum închid. (Ea se încorda şi ochii i se umplură de lacrimi.) De ce nu ai spus asta? Desigur că vreau. (Lilly aruncă o privire la ceasul de alături, îi zâmbi lui Billy şi trase aer în piept.) Voi

fi acolo în douăzeci de minute, în hol, preciza ea ferm şi-i dădu telefonul lui Billy ca să închidă.

— Ai nevoie să te duc? o întrebă Billy, făcând un efort să-şi păstreze vocea calmă.

— Da.

— Despre ce a fost vorba? se interesă pe un ton ostil.

— Nu mă enerva şi tu.

— Şi eu? Nu putuse să-şi controleze tonul şi asta a avut ca efect o explozie din partea lui Lilly:

— Da, şi tu. Nu am nevoie de un bărbat care să mă chestioneze despre viaţa mea.

— O.K., O.K... înţeleg... Scuză-mă, te rog. Unde mergem?

— La „Centrul Convenţiei” de pe lacul Shagawa. Are fotografia bunicii mele. Nu mă întreba cum a obţinut-o, dar o vreau înapoi.

— Sunt gata în cinci minute, anunţă Billy, aruncându-şi picioarele peste marginea patului. Când au ajuns, Billy a parcat la intrare şi i-a zâmbit.

— Te-aş invita să intri, rosti Lilly tristă, dar…

— Nu e nevoie.

— Este-aşa un nenorocit… zise ea, strâmbându-se Voi fi scurtă. Brock şedea pe o canapea lângă şemineul masiv de piatră din hol. Când ea se apropie el bătu cu palma pe locul de lângă el.

— Dă-mi fotografia. N-am chef de

vizite.

— Am văzut că prietenul tău te-a adus cu maşina până aici.

— E vreo problemă?

— Ştii cum i se spune în circuitul de hochei?

— Fotografia, Brock, te rog! Nu vreau să stau de vorbă cu tine. (El flutură copia unui document şi i-l întinse.) Nenorocitule! Trebuia să ştiu. Dar indiferent ce e aia, nu mă interesează.

— Stai puţin. Este vorba despre amantul tău.

— Nu este amantul meu. Tu ai avut amanţi în şcoală.

— Ştiai că s-a culcat cu… (Zâmbetul lui Brock era unsuros.) Poate

ar trebui să le numeri tu. Sunt şi imagini aici. Interesante.

— Pe cine dracu’ vrei să şantajezi? Nu ar trebui să vorbeşti cu el?

— Sunt preocupat numai de tine. Ştiai că a fost implicat în trei procese de paternitate? Poţi să iei asta cu tine dacă vrei, continuă el să împlânte cuţitul mai adânc. (Brock flutură din nou documentul.) Mai am o copie.

I-o smulse din mână.

— Ai rămas tot un nenorocit, nu-i aşa?

— Poate că nu sunt singurul nenorocit din viaţa ta, scumpo. Uită-te la unele din acele imagini fascinante şi ai să te convingi.

— Să nu mă mai suni. Sub niciun

pretext. Dacă o faci, îţi închid telefonul.

— Acum de ce aş mai vrea să te sun? întrebă el flegmatic.

— Deci suntem de acord, rosti Lilly întorcându-i spatele şi îndreptându-se spre toaletă. Intrând într-o cabină, a încuiat uşa şi s-a sprijinit de perete cu inima bătându-i ca o tobă, apoi a început să citească cuprinsul documentului.

— Doamne, ce rahat a exclamat ea, în timp ce răsfoia fotografiile.

După ce le-a văzut pe toate, a descuiat uşa cabinei şi a ieşit clătinându-se.

O tânără care stătea la chiuvetă a privit-o peste umăr.

— Ţi-e rău? Te ajut cu ceva? (Lilly

se studie în oglindă şi observă că era cenuşie. Indică documentul.) Probleme de serviciu, minţi ea. Şeful îmi face probleme.

— Poţi să-l dai în judecată. Nu e grozav? chicoti fata. Lilly reuşi să schiţeze un zâmbet.

— O idee grozavă, zise ea, îndreptându-se spre ieşire. Fata îi ţinea pumnii.

— Aranjează-l. Baftă! Lilly se gândea la tânără în timp ce parcurgea coridorul, îi amintise că era puternică şi independentă, la fel de capabilă să ia atitudine ca o fată de şaptesprezece ani. Cât despre Brock, spera să nu mai aibă niciodată de-a face cu el. Iar referitor la Billy, cu toate că era

mondenă şi avea o minte deschisă, îi va trebui foarte multă înţelegere ca să treacă peste acest număr impresionant de femei.

Când dracu' mai avea timp să joace hochei?

Urcând în maşină, îi întinse documentul lui Billy.

— Brock avea asta pentru mine, nu fotografia bunicii mele.

El frunzări calm conţinutul, apoi îl închise şi i-i dădu înapoi.

— De ce ţi-a dat asta?

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Sunt câteva informaţii despre mine. Dar nu văd ce-l priveşte pe el… Vrea doar să-ţi facă rău.

— Şi tu nu vrei?

— Prea puţine sunt adevărate şi, oricum, pe vremea aceea nu te cunoşteam. Vrei să mă scuz? Asta vrei? Ea se uita în depărtare simţindu-se extenuată.

— Nu ştiu ce vreau.

— Acest fost soţ al tău se pricepe să te tragă de lanţ. I le voi înapoia eu. Nenorocitul! *Nu e niciodată greşeala bărbatului, nu-i aşa? Cum reuşesc să treacă prin viaţă fără să accepte nicio responsabilitate*?

— Vrei să mă duci acasă, te rog? El intenţiona să spună ceva, apoi tăcu şi demară în viteză. Tot drumul l-au parcurs fără să schimbe un cuvânt. A coborât tristă în faţa cabanei.

— Nu-ţi uita documentele, a spus

el curtenitor.

— Păstrează-le pentru albumul tău cu tăieturi din presă, a replicat ea.

CAPITOLUL 38

— Este o urgenţă, a spus Lilly la telefon. Şi nu accept nicio scuză, a întrerupt-o ea pe Ceci. Serena se plictisea cu mama ei, aşa că a răspuns cu entuziasm la cererea lui Lilly şi a promis să aducă o cutie cu trufe. Dar, zece minute mai târziu, la Lilly soseau trei, nu două femei.

— Lilly – Desiree Zuber; Desiree – Lilly Kallio, a făcut Ceci prezentările. Desiree nu vrea să rămână singură chiar acum, a spus Ceci privind-o semnificativ pe Lilly. Aşa că am venit

împreună. Şi cum şi ea are probleme cu prietenul ei, se alătură clubului.

— Bărbaţii sunt nişte nenorociţi, zise Lilly. Sau poate numai bărbaţii pe care-i cunosc eu. Vrea cineva ceva de băut?

— Pentru mine şi Desiree, doar Cola, zise Ceci.

— Eu aş vrea un pahar de vin alb, ceru Serena.

— Cu starea de spirit în care sunt am supt jumătate din sticla de brandy.

— Dar tu nici măcar nu bei brandy, rosti Serena uimită.

— Brock este în oraş.

— Ştiu un bărbat care va rezolva problema ta cu Brock. E nevoie numai să dai un telefon, spuse Ceci sec. Două

picioare rupte şi Brock într-o ambulanţă pe drumul de întoarcere spre Chicago. Serena se încruntă.

— Ceci, nu vorbi aşa. Sunt sigură că situaţia cu Brock se poate rezolva într-un mod mai civilizat.

— Cu otravă în plăcinta lui?

— Cine e Brock? se interesă Desiree.

— Fostul soţ al lui Lilly. Unul dintre cei mai mari nenorociţi din lume.

Desiree privi la Lilly cu o sprânceană ridicată.

— Şi de ce te-ai căsătorit cu el? întrebă ea.

— Pentru că Lilly este naivă, incredibil de dulce, crede că toată lumea spune adevărul şi Brock voia

ceva ce nu putea să obţină altfel, răspunse Ceci prompt. Dar… mi se pare că problema ta nu este legată de Brock, adăugă ea deosebit de tandru. Lilly îşi scutură capul şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Ia desertul meu cu alune, îi oferi Desiree, scoţând un baton din buzunarul bluzei.

— Mulţumesc, se smiorcăi Lilly, şi desfăcând ambalajul, îşi îndesă jumătate în gură. Ceci o privea cu înţelegere.

— Este vorba de Heather, nu? Lilly clătină din cap, încă mestecând:

— E vorba despre Heather la puterea cincizeci!

— Stai să vin şi eu! o strigă Serena

din bucătărie. Nu vreau să pierd nimic.

După ce Serena a sosit cu vinul, iar Desiree a mai adăugat un baton cu migdale alături de cutia cu trufe, după ce Ceci a găsit două cutii de Cola şi toate se aflau la locurile lor, Lilly şi-a început relatarea.

— Unde este documentul? o întrebă Ceci când Lilly încheie. Pesemne că a prelucrat pozele. Cu ajutorul calculatorului ai putea să-l pui şi pe Brock în baie împreună cu Castro.

— La Billy. Şi eu nu cred că au fost prelucrate.

— Dar nu eşti sigură, zise Serena. Eu am văzut o poză în care Russell Crowe o ţinea în braţe pe Margaret Thatcher, ceea ce era evident un trucaj.

Iar dacă cu aş vedea nişte poze ale lui Frankie cu cineva, i-aş da o şansă să-mi explice. L-ai întrebat pe Billy despre asta?

— Nu chiar.

— I-aş fi dat două la fund, m-aş fi aşezat pe faţa lui şi l-aş fi făcut să-mi explice, răbufni Ceci, încruntându-se.

— Dacă ai fi stat pe faţa lui, el n-ar fi putut să vorbească, extrapolă Serena.

— Era o figură de stil, frumoaso. Aş fi vrut o explicaţie.

— După toate acele fotografii şi texte nu aveam dispoziția să ascult explicaţiile lui care, pesemne, ar fi fost un morman de minciuni blestemate. Lilly se strâmbă. Pur şi simplu n-am fost în stare.

— După Brock, nici nu te condamn. El te face să crezi că toată lumea e infectată.

— Nu am văzut niciodată atât de multe femei splendide, spuse Lilly oftând.

— Uneori aceste doamne urmăresc numai să apară într-o poză cu o celebritate, observă Ceci. Poate că ar trebui să-l laşi pe Billy să-ţi explice.

— Nu mi s-a părut că dorea să-mi dea explicaţii. Era ca şi cum tot ce s-a întâmplat înainte să-l întâlnesc nu conta. Mă întreb dacă i-ar fi păsat în cazul în care aş fi avut un album cu foştii mei amanţi în dormitor – nu te supăra, Ceci.

— Nu mă supăr, dragă. Mi-a plăcut

întotdeauna să fac lucrurile altfel decât tine. Că tot a venit vorba, eu am ajuns la al doilea album cu tăieturi din ziare.

— Nick şi Ceci sunt foarte apropiaţi sufleteşte, chicoti Desiree. Amândoi cred că plăcerea e totul pe lume. Şi eu încerc să învăţ asta.

— Iar eu încerc să-i spun că fiecare este diferit. Şi asta este al naibii de bine.

— Diversitate, aşa-i?

— Exact.

— Adevărată consolare! exclamă Lilly, strâmbându-se. Deci Billy a fost aparent singurul pentru fiecare altă femeie de pe acest mal al lui Mississippi.

— Nu te amărî. (Serena îi oferi din

nou lui Lilly cutia cu trufe.) Aşteaptă şi ai să vezi. Va exista o explicaţie perfect raţională pentru toate aceste poze tâmpite.

— După cum arată şi cu faima pe care o are vor fi întotdeauna femei, zise Lilly cu năduf. Nu-mi pasă dacă aud explicaţii fără sfârşit sau, mai rău, dacă nu aud nicio explicaţie. (Se opri să muşte dintr-o trufă.) Ar fi prea plictisitor.

— Eşti prea repezită, observă Ceci cu tact, din cauza stării lui Lilly.

— Nu i-am spus nimic teribil, dacă asta crezi.

— Ai afirmat că el era furios.

— Fără motiv, dacă mă întrebi pe mine.

— Poate că-ţi va cere scuze, interveni Serena.

— Asta nu va rezolva nimic. Nu vedeţi? Cu cariera lui sportivă arhicunoscută, va apărea un alt document, şi apoi încă altul. Îmi tai legăturile acum, înainte să mă implic prea mult. Am numai nevoie de voi ca să-mi ascultaţi plângerea până când mă voi sătura de tonul vocii mele… sau voi muri… sau ambele.

Lilly observă schimbul rapid de priviri dintre Serena şi Ceci.

— Frankie termină lucrul la cinci şi, ei bine… trebuia să cinăm la fratele lui, dar pot să sun şi să amân.

— Nu, să nu faci asta. Va fi bine.

— Noi putem sta până la şase, zise

Ceci. Sau chiar mai târziu, adăugă ea repede, privind faţa lui Lilly. Programul nostru nu este strict. Lilly aproape că era să spună: „Trebuie să rămâneţi”, pentru că şi Serena şi Ceci erau fericite şi ea nu, dar nu putea să fie egoistă.

— Ora şase este perfect. S-a golit deja sticla asta de vin? Aduc alta. Serena, tu nu prea bei. Lilly se ridică repede şi fugi în bucătărie ca să-şi ascundă lacrimile. Ştergându-şi ochii pe prosopul din bucătărie, aduse mulţumiri tuturor zeilor pentru struguri şi ciocolată, scoase altă sticlă de vin din frigider şi se întoarse în camera de zi.

Dar nici vinul, nici ciocolata nu au fost de ajuns după ce prietenele ei au plecat la relaţiile lor fericite şi ea a

rămas singură, tristă şi supărată. Simţea că vrea să-l stranguleze pe Brock cu mâinile goale.

Era uimitor ce putea să creadă o femeie – dar şi mai uimitor era ce putea să spună şi să facă un bărbat ca să te culci cu el. Sau să te căsătoreşti cu el. Ea nu a înţeles niciodată prea bine ce l-a determinat pe Brock s-o convingă.

A privit trufa singuratică din cutie, s-a hotărât că nu era cazul să numere caloriile dacă tot consumase deja clătite, vin şi ciocolată şi şi-a înfundat trufa în gură.

— Ştii care a fost fotografia pe care am urât-o cel mai tare? rosti ea cu voce tare.

Cea cu Miss Univers – sau poate

că era Miss Sardinia sau Sudul Londrei, că oricum nu mai contează – agăţată de braţul lui Billy ca şi cum n-ar fi putut să stea singură pe tocurile ei ca un stilet de douăzeci de centimetri, cu sânii ei uriaşi care o trăgeau spre pământ, a răspuns vocea din interiorul ei.

Lilly a privit imediat în jos şi nu s-a simţit bine. De fapt, s-a simţit chiar laşă. Ar fi putut să aibă şi ea sâni mai mari dacă nu ar fi fost aşa de sensibilă la durere.

Lilly a auzit telefonul sunând, dar a crezut că era cel din filmul de la televizor.

A durat câteva clipe până când să realizeze că suna cel din realitate şi ea

s-a întins spre telefon, sperând să fie oricine, numai Brock nu.

Cu toate că se simţea puţin ameţită, şi-a dat seama că era mai mult de-atât în momentul când a căzut cu telefonul de pe canapea pe podea.

După câteva înjurături, a reuşit să articuleze:

— Alo!

— Am făcut o listă. Zece afirmaţii, nouăsprezece negaţii. Mă gândesc că nu este aşa de rău. Vrei s-o vezi? Ea ar fi trebuit să refuze, pentru că asta nu era o scuză… sau era? Ar fi trebuit să spună: „Nu vreau să te mai văd vreodată”.

— Adu şi nişte mâncare, a spus ea în loc de asta. Mi-e foame şi sunt

complet singură fiindcă prietenele mele au dezertat tocmai când aveam nevoie de ele – ceea ce arată că nu poţi conta decât pe tine însăţi. (A suspinat dramatic.) Vii pe lume singur şi pleci singur.

— Cât ai băut? întrebă Billy, în loc să comenteze observaţia ei filosofică despre situaţia individului într-o societate insensibilă.

— Pupu-ţin vin, răspunse Lilly, observând că avea dificultăţi cu pronunţia.

Sinceră să fie, mai avea o problemă, deoarece observă că, dacă se concentra asupra pronunţiei, nu putea să-şi mai amintească întrebarea, aşa că rosti: „Mâncare” cu disperarea unui

refugiat de pe o ambarcaţiune în derivă, care nu mâncase de zece zile.

— Vin acum, spuse Billy. Nu te mişca.

De fapt, nici nu trebuia să-i mai facă această recomandare, pentru că Lilly reuşi să ajungă iar pe canapea şi rămase acolo, simţind doar briza prin ferestrele pe care Serena le deschisese „ca să iasă mirosul puternic de vin”.

Lilly se gândea că era foarte deşteaptă că-şi amintise exact fraza Serenei – şi poate i se întipărise în minte din cauză că era unică. Vorbind despre „unică”, se întreba ce mâncare va aduce Billy. *Poate nişte gustări minunate pregătite de Gracie – acele mici opere de artă ca nişte sculpturi*

din alimente – sau poate o bucată uriaşă de friptură, care mă face să salivez de poftă după atâta ciocolată. Alimente pe care sunt sigură că Miss-Cutare nu le îngurgitează, ca să nu-şi strice înfăţişarea perfectă... Sau poate de-aia are ţâţe uriaşe... Săraca, săraca dragă regină a frumuseţii – probabil că arată ca o zonă muntoasă când doarme. Iar doamna e, fără îndoială, permanent cuprinsă de frică să nu se răstoarne când se ridică în picioare şi nu poţi decât s-o compătimeşti din toată inima. Deci chiar nu contează că Miss-Cutare are sâni perfecţi şi eu am... saboţi. Vezi? Există un echilibru. Cosmosul înseamnă echilibru şi diversitate, ying şi yang... totul condus de un spirit

drăguţ şi binevoitor… Ce expresie drăguţă. Aşa, ei bine, binevoitor… şi senin… şi calm…

A apucat să aţipească o secundă înainte ca Billy să sosească cu mâncarea.

Cu adevărat, numai o clipă infimă.

CAPITOLUL 39

Cabana lui Lilly era cufundată în tăcere când Billy a deschis uşa bucătăriei. După ce a pus o cutie cu mâncare pe masă, s-a îndreptat prudent spre camera de zi. Ajungând în camera de zi, s-a oprit în uşă, privind-o cu un zâmbet cum doarme. Apoi a luat o cuvertură şi a acoperit-o. După ce a pus mâncarea în frigider, a luat documentul

blestemat pe care-l adusese, l-a pus pe măsuţa pentru cafea de lângă canapea, a tras din el o pagină cu două coloane scrise de mână şi a pus-o deasupra. Apoi a ridicat paharele răspândite prin cameră, le-a dus în bucătărie, le-a pus în chiuvetă şi a plecat.

Soarele era la apus când Lilly a deschis ochii. Ridicându-se într-un cot, s-a uitat la ceas. Nouă treizeci şi şase. Culcându-se la loc, şi-a adus brusc aminte de ce era singură şi un fulger de dezolare i-a trecut prin minte. Cu coada ochiului a văzut notiţa care era pe documentul de pe măsuţa de cafea. *O, Doamne! El a fost aici*! Acela era scrisul lui – un scris rapid şi apăsat. O secundă mai târziu ţinea în mână foaia de

hârtie. O nouă dovadă de lipsă de control.

O coloană era intitulată „Hrană pentru tabloid”, cealaltă – „Din păcate adevărat” şi sub fiecare titlu erau scrise nume de femei. A numărat repede lista intitulată „Din păcate adevărat”, apoi pe cealaltă. Zece şi nouăsprezece. Apoi a rememorat numărul bărbaţilor cu care se întâlnise în viaţa ei.

Filosofia pe această temă i-a fost întreruptă de zgomotul făcut de un fierăstrău circular şi, dacă Myrtle Carison nu-şi descoperise cumva noi talente, asta însemna că avea un musafir. Aruncând la o parte cuvertura, Lilly a sărit în picioare şi s-a precipitat la fereastră.

Dragul ei Billy îi construia un spalier*. Ce drăguţ*!

A intrat aproape zburând în dormitor, s-a privit în oglindă şi a scos un strigat.

M-a văzut aşa!

Fardul se întinsese şi avea ochii umflaţi şi roşii. Părul îi era răvăşit ca şi cum ar fi stat în vânt puternic şi se hotărâse să îmbrace această veche şi dezgustătoare bluză din colegiu – *cu toate că întotdeauna mi-a purtat noroc… ca şi acum*.

— Trebuie să-mi notez să adorm întotdeauna bine îmbrăcată şi modern pieptănată, pentru cazul în care… bombăni Lilly pe când răscolea prin garderobă.

— Nu te deranja, rosti încet o voce masculină. Îmi placi aşa cum eşti.

— Am să stau cu spatele la tine pană când ieşi şi închizi uşa. Părul meu este o nenorocire…

— Tu eşti şeful. Ea simţea întotdeauna un frison când el spunea asta cu un ton încet, care însemna exact opusul în limbaj sexual.

— Du-te, te rog, reuşi ea să îngaime cu glas stins. Zgomotul uşii care s-a închis a pus-o în mişcare. În numai zece minute a redevenit prezentabilă – faţa curată, puţin fard şi ruj, părul pieptănat, o bluză până în talie încheiată în faţă cu nasturi şi o fustă scurtă. Când a deschis uşa, el stătea sprijinit de peretele din faţă,

arătând teribil de masculin.

— Drăguţ, a spus el, privirea lui apreciativă mângâind-o pe corp de jos în sus.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi… destul de bine, încheie ea repede, pentru a nu-i ieşi din gură cuvântul „excitant”.

Avea pieptul gol, lucind de sudoare, şi jeans-ii lăsaţi foarte jos pe şolduri.

— Hai, prinţesă, (i-a zâmbit şi i-a întins mâna.) Saboţii tăi sunt fericiţi. Vino să vezi.

— Mulţumesc pentru listă, a rostit ea zâmbind.

— M-am gândit că ar putea să ajute.

— Sunt foarte supărată pe Brock.

— Nu e vina ta. Este prin natura lui un turnător. La naiba cu el, hai să vezi spalierele. Erau minunate, vopsite, aranjate într-un zigzag care făcea umbră plantelor ei şi dădea bine în acest colţ al grădinii.

Iar ea era fericită stând lângă Billy, admirându-şi grădina şi ceea ce făcuse el. Profund fericită.

— Mulţumesc pentru spaliere.

— Pentru puţin. Eu îţi mulţumesc pentru înţelegerea ta.

— Nu vreau să te sperii dar sunt cu adevărat fericită. Poţi să nu ţii cont de acest comentariu dacă te alarmează.

— Nu sunt alarmat, spuse el, crezând asta pentru prima dată în viaţă după ce o femeie îşi confesa

sentimentele pentru el. Şi eu sunt fericit. O luă în braţe şi o sărută dulce – cu o sărutare de băiat tânăr.

El era irezistibil – un amestec de putere şi inocenţă, duritate şi sinceritate, şi atât de frumos încât ea îl dorea acum, chiar în clipa asta – *la fel ca Ceci, pentru Dumnezeu.* Era minunat, aşa cum senzaţia trupurilor lipite era minunată.

— Hmmm… ridicându-şi mâinile spre pieptul lui, se lipi şi mai mult de el.

Billy recepţiona mesajul că voia sex chiar acum şi trase o ocheadă rapidă să vadă dacă e lumină la Myrtle. Era întuneric. Pe mal nu era nimeni. Cuprinzând în palme fesele lui Lilly, o

lipi de penisul lui trezit.

— Asta vrei? Aici? în rochia asta albă? (Ea-şi coborî mâna peste umflătura din jeans-ii lui.) Nu, mărâi el.

— De ce? Pentru că nu eşti prea tare?

— Eşti sigură?

— Foarte sigură. Lilly se dădu un pas înapoi şi-şi ridică fusta. Nu purta nimic pe sub ea. Într-o clipă, el era tare ca piatra. Începu să-şi desfacă jeans-ii.

— Vino încoace. O spusese încet şi blând, şi apoi şi-a aruncat sandalele, a făcut să alunece jeans-ii şi fraza „îţi lasă gura apă" a căpătat o altă semnificaţie.

Câte femei s-au gândit la ce mă gândesc eu acum? De câte ori a văzut

el o asemenea privire în ochii unei femei?

— Vino tu încoace, replică ea, nemişcându-se. Ea nu uitase toate acele fotografii. *N-a uitat acele fotografii*, s-a gândit el, îndreptându-se spre ea şi împingând-o uşor în spatele spalierului. O lipi de el şi îi sfâşie fusta cu nerăbdare şi furie. Îi desfăcu coapsele cu palmele şi o penetră cu fineţea căpătată într-o practică îndelungată în holurile barurilor şi în camerele de baie. Ea era umedă, fierbinte şi primitoare. Billy încercă să nu se gândească de câte ori fusese ea în această poziţie cu alţi bărbaţi – sau câţi bărbaţi i-au făcut ce-i făcea el acum.

Ea gemea deja, urmând ritmul lui,

lovindu-se de el cu o dorinţă avidă. Cuprins de o gelozie primitivă, el împinse cu putere, îngropându-se adânc în ea.

Măcar să demonstreze cine era mai puternic.

Ea oftă, ca şi cum ei i-ar fi dat premiul pe care şi-l dorise întotdeauna.

— Sunt fericită că ai trecut pe aici, murmură, fără să se mai gândească la alte femei din trecutul lui, când plăcerea îi invada toţi porii.

— Eşti a mea, mormăi el arţăgos, strângând-o mai tare în braţe.

— Da, da, da... O plăcere de nespus îi curgea prin tot trupul şi ar fi răspuns „da” la orice. El a tras aer în piept, satisfăcut de abandonul ei. Apoi

şi-a strecurat mâinile sub fesele ei, i-a ridicat corpul mai sus, şi-a înconjurat şoldurile cu picioarele ei, le-a desfăcut mai tare şi s-a sprijinit în ea, forţându-se să intre şi mai adânc, în trosnetul spalierului.

Ea a început să simtă orgasmul. Ridicând-o repede în timp ce ea scâncea, a presat-o în jos, în timp ce penisul i-a zvâcnit puternic în sus. Şocul l-a resimţit în creier, i-a trimis unde de senzaţii febrile pe şira spinării pană jos în călcâie, inundându-i vaginul.

— Nu mişca, a oftat ea, înfigându-şi unghiile în umerii lui. Sau te voi ucide.

De parcă aş putea să-ţi opresc

orgasmul, chiar dacă aş încerca, se gândi el zâmbind, şi câteva secunde mai târziu, ţipătul ei a răsunat până peste lac.

Când i-a revenit respiraţia la normal şi a deschis ochii, el a întrebat-o făcându-i cu ochiul:

— Te f... t bine? Modul vulgar al întrebării aproape că-i produse un nou orgasm.

— O, da răspunse ea, ascunzându-şi faţa în scobitura umărului lui. Aş putea, oare, să mai... Dinţii lui luceau perfect şi foarte alb în întunericul care se lăsase.

— Desigur, miss Lilly. Noaptea abia a început. Iar eu am un chef grozav să-mi bag p... a în p... a ta încinsă, rosti ei

calm, îndreptându-se spre un petec de iarbă de la malul lacului. Ea a simţit cum se umezeşte iar.

În noaptea aceea au făcut dragoste sub stele – până când, deodată, s-a oprit vântul şi au apărut ţânţarii. Rostogolindu-se repede peste Lilly, Billy a acoperit-o cu corpul lui fără să-şi iasă din ritm. Ea era aproape de final şi nu era deloc momentul să întrebe: „Vrei să intrăm?”

După ce s-au eliberat amândoi, revenind la realitate, Billy a observat norul de ţânţari care se rotea deasupra lui. A ridicat-o pe Lilly în braţe şi a luat-o la fugă spre cabană.

În bucătărie, Lilly s-a apucat să gonească ţânţarii dar el a apucat-o de

încheietura mâinii şi a lipit-o iar de penisul lui întărit.

— Lasă-i dracului de ţânţari! P… a mea mai vrea o bucăţică de p… a fierbinte. Uite cum aşteaptă… Lilly îşi acoperi urechile cu palmele ca să nu-i mai audă cuvintele atât de excitante, dar când el îi ridică un picior şi o penetră adânc, îşi încolăci braţele de gâtul lui, abandonându-se plăcerii pure.

CAPITOLUL 40

Dimineaţa următoare, Ceci a sunat-o pe Lilly să vadă cum se simte.

— Perfect, a spus ea, cu vocea parfumată de sex şi de rulouri albe cu scorţişoară din bucătăria lui Gracie.

— El a revenit la tine.

— Într-un fel. A plecat la lucru.

— Dar se va întoarce.

— Oh, da…

— Pot simţi valurile de mulţumire până aici, la mine!

— Pentru că el este foarte special. Nu-l deranjează nici măcar ţânţarii, să ştii.

— Îmi dai şi codul ca să pot descifra ultima parte?

— Îţi voi povesti mai târziu.

— De ce nu acum?

— Pentru că el este pe cealaltă linie, nu-mi dă drumul şi-mi spune lucruri cu adevărat drăguţe.

— Ne vedem la „Chocolate House” peste o oră. O sun eu pe Serena.

— Nu-mi spune, lasă-mă să

ghicesc. Ai vorbit cu Lilly, rosti Zuber, rânjind în timp ce Billy se apropia de separeu.

— Ce face sora ta? întrebă Billy, ignorând comentariul lui Zuber.

— Este total subjugată de Ceci. E de-a binelea înfricoşător…

— La fel de înfricoşător precum faptul că Serenei îi place familia mea, spuse Frankie. Billy se aşează şi întinse ceaşca spre chelneriţa care sosise, pentru a-i fi umplută.

— Dar în afară de asta, lucrurile merg bine, aşa e?

— Nu pot să mă plâng, răspunse Frankie zâmbind.

— Nu se poate mai bine de-atât, adăugă şi Zuber.

— Şi la mine la fel… că tot erai curios, Zuber, rânji Billy. I-am propus lui Lilly să organizăm o petrecere.

— Cu ce ocazie? întrebă Frankie. Jolene se opri să mai toarne cafea. Nick puse jos furculiţa murdară de ou.

— Niciuna, rosti Billy, supraveghind cu privirea localul. Simt numai nevoia să sărbătoresc.

— Ce sărbătoreşti? se interesă Jolene.

— Viaţa, în general. (Billy izbucni în râs.) E în regulă, Jolene?

— M-am gândit că poate faci un anunţ, replică Jolene. Că doar nu întineriţi.

— Primim şi micul-dejun odată cu sfatul tău?

— Poate, dacă-mi vorbeşti frumos.

— Te rog... este destul de frumos, pentru că mi-e foame.

— Trei ouă, şuncă, pâine albă prăjită, suc, strigă Jolene spre bucătărie. (Apoi continuă să-i toarne cafeaua lui Billy.) Ai ales bine de data asta, Billy. N-o lăsa să plece, spuse ea, salutând, şi se îndepărtă.

— Myrtle nici măcar nu a fost acasă noaptea trecută. Cum de-au aflat toţi?

Frankie strânse nedumerit din umeri.

— Noutăţile călătoresc precum răpăitul tobelor în junglă. Prin aer.

— Deci unde va fi petrecerea asta?

— La Lilly, diseară. Ea are mai

puţini vecini decât mine. Adu-o şi pe sora ta. La fel şi tu, Frankie. Sunt într-o dispoziţie a naibii de grozavă.

Serena, Ceci şi Desiree o aşteptau pe Lilly. Când aceasta a intrat plutind în „Chocolate House”, s-au privit toate cu subînţeles. Ceci a zâmbit către Lilly când a luat loc.

— Ei?!

— Am găsit drumul pavat cu ţigle galbene care duce în rai.

— Respectele mele pentru Billy Bianchich… cred că el le-a vopsit, nu?

Lilly le-a zâmbit prietenelor ei.

— Organizăm o petrecere ca să sărbătorim aniversarea.

— Ce aniversare? Lilly a fluturat din mână, complet aeriană.

— Billy a spus că sunt 10 sau 12 zile sau aşa ceva de la ceva. Nu credeam că bărbaţii-şi amintesc asemenea detalii. Dar, oricum, este petrecere. Diseară, la cabana mea, dacă vă convine tuturor…

— Iubesc petrecerile, interveni Serena radioasă. Cum ne îmbrăcam?

— Cu ce-ţi place. Gracie va găti.

— Vrem detalii, o întrerupse Ceci. Şi-a cerut scuze? A sunat? Ai sunat tu? Şi vreau să traduci remarca aceea despre ţânţari. (Ceci chicoti.) Mai bine începe cu asta.

O lună galbenă strălucea pe cerul înstelat, până unde urcau acordurile muzicii ce ieşeau prin ferestrele deschise. Cabana era plină de lume, un

barman de la „Lodge” transpirând din greu ca să facă faţă mulţimii. Gracie accepta complimente, avându-l alături pe soţul ei. Desiree găsise un prieten al fraţilor Siminich care tocmai terminase un tratament şi-şi povesteau istorii de război stând la masa din bucătărie.

Serena şi Frankie ieşiseră pe terasă şi stăteau pe balansoar. După puţin timp, Ceci şi Zuber au ieşit să se răcorească după dans şi s-au aşezat pe vechiul leagăn metalic. Billy şi Lilly rătăceau pe lângă casă, ţinându-se de mână. Au murmurat saluturi când s-au întâlnit pe terasă cu prietenii.

— O petrecere minunată, întrerupse Zuber tăcerea.

— Cu adevărat minunată, întări

Frankie.

— Mâncarea lui Gracie a fost bună de să mori, observă Serena, ghiftuită.

— Cred că m-am îndrăgostit de ea, remarcă şi Ceci. Sufleul de crabi îmi produce orgasm. Lilly zâmbea.

— Se spune că este afrodiziac.

— Plecăm deci? mormăi Zuber, privind-o semnificativ pe Ceci.

— Încercăm să facem un copil! exclamă Serena, radioasă.

Femeile priviră la Serena, bărbaţii – la Frankie. Se lăsă o tăcere adâncă. Nu se putea spune că erau uluiţi… erau, mai degrabă, îngroziţi.

— Nu este emoţionant? (Serena îl strânse pe Frankie de mână.) Suntem aşa de fericiţi. Billy şi-a regăsit primul

vocea.

— Felicitări!

— Uau, murmură Ceci, negăsind alt cuvânt care să poată exprima imaginea Serenei cu un copil, care îi invadase mintea. Uau!

Serena strălucea mai ceva decât luna de pe cer.

— Am ştiut că va fi emoţionant pentru noi toţi!

— Sunt cu adevărat fericită pentru tine, rosti Lilly, sperând să nu se observe cât era de rezervată. Serena şi maternitatea… ca şi cum ai încerca să o transformi pe Pamela Anderson în Maica Teresa. Era nevoie de o minune.

— Hei, omule, toate cele bune! îşi regăsi şi Zuber vocea. Ce zici, Ceci, vrei

să facem un copil?

— Nu chiar acum, răspunse ea cu un zâmbet subţire.

— Nici eu nu mă gândeam acum… să spunem peste o oră?

— Hai să vorbim despre asta mai târziu.

— De când ai devenit sfioasă? (Ceci îşi îngustă ochii.) E bine mai târziu, declară Zuber cu un zâmbet.

— Nick, mă duc acasă cu Christopher, răsună vocea lui Desiree din uşă.

Zuber sări imediat în picioare.

— Nu, până când nu vorbesc cu el. Unde este fantele?

Mult mai târziu în noaptea aceea, după ce s-au mutat în cabana lui Billy

ca să scape de mizeria rămasă după petrecere, Lilly şi Billy erau culcaţi în patul lui. Frunzele mătăsoase ale mesteacănului străluceau mişcate de briza ce venea dinspre lac, lumina argintie a lunii intra prin ferestre, şi totul era minunat pe lume.

— Discuţia aceea despre copii te face melancolică, aşa-i? murmură Billy.

Lilly chicoti.

— Cred că nu despre copii.

— A fost un gând…

— Hei… nu este un gând pentru mine. Ai înţeles?

— ’Nţeles, să trăiţi. Dar mă gândeam că dacă devine ceva serios, unul din noi va trebui să aibă iniţiativă şi să se gândească la alte nume. Ştii,

„Billy şi Lilly” sună drăguţ, dar… Cuvântul serios îi dădu mici frisoane prin corpul deja încălzit. Dar Billy Bianchich urma să meargă în cantonament peste câteva săptămâni.

— Mi-a plăcut întotdeauna numele de „Jo”, şopti ea. Zâmbetul lui se apropie de buzele ei, trupul lui veni şi mai aproape.

— Ar fi prescurtarea pentru Josephine? Ea se uită în sus la privirea lui amuzată, dar era greu să conversezi în continuare când atenţia îţi era distrasă de lungimea impresionant de dură a unui penis care-ţi căuta vaginul.

— Am crezut că preferi Joseph, murmură ea. Am terminat discuţia?

El râse uşor.

— Momentan da, dar mă gândeam să începem practica… între timp, aniversare fericită! îi ură el sărutându-i lobul urechii, în timp ce vaginul ei îi absorbea penisul. A doua zi de dimineaţă, Billy a trezit-o sărutând-o uşor.

— Bună dimineaţa, scumpo… Mi-ai rămas datoare cu nişte lămuriri referitoare la Joe.

— Eşti aşa de drăguţ, toarse ea, trecându-şi mâna pe braţul lui musculos şi tare, coborând apoi spre alt organ la fel de tare. Ştii, uneori, cele mai drăguţe lucruri ţi se întâmplă când te aştepţi mai puţin.

— Vorbim de lucruri ca acesta? întrebă el, mângâindu-i interiorul

coapselor cu vârful pulsând al penisului.

— Îhmm… răspunse ea leneş, întinzându-se să-l simtă mai bine.

Va trebui să-i trimit odată o scrisorică de mulţumire lui Brock… fu ultimul lui gând, înainte de a se scufunda în oceanul de plăcere oferit de contracţiile delicioase ale vaginului lui Lilly.

SFÂRŞIT